Giới thiệu Nghịch Thế Vũ Thần

Thể loại: huyền huyễn, ngôn tình, sắc hiệp, tiên hiệp, huyền ảo

Máu chảy trong người ta là Thái Dương Vương huyết mạch,cũng vì vậy mà từ khi sinh ra đã đoạt thiên địa tạo hoá, làm thiên địa chi địch.

Nhưng ta lại bị chính thiên địa ruồng bỏ,khi ấy ta là Huyết Hoạ chi nhân, chỉ mới được 8 tuổi đã mất đi trí nhớ, mất cả người thân, không biết chính mình là ai, chỉ để mặc người an bài.

Ta tu luyện là thiên địa cấm kỵ pháp quyết, 16 tuổi vẫn không thể tu luyện, là tông môn sỉ nhục.

Ta bội kiếm, là chư thiên kiêng kị chi kiếm, mang tên " Tru Thiên ".

Nhân sinh một kiếp, ta muốn phá vỡ mọi quy tắc thiên địa, nghịch thế thành thần, một kiếm trảm thương khung, chạm đến đỉnh phong võ đạo!

Hệ thống tu luyện: Vũ Đồ, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Hoàng, Vũ Vương, Vũ Tông, Vũ Tôn, Vũ Thánh, Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần.

Huyền khí: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Trận pháp cấp bậc: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Đan dược cấp bậc: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Linh hồn lực: Phàm, Hư, Thực, Hoá, Thánh, mỗi đại cảnh giới chia làm sơ, trung, hậu ba tiểu cảnh giới.

Đấu kỹ, công pháp, bí thuật: Phàm, Linh, Quân, Vương, Tôn, Thánh, mỗi cấp chia làm hạ, trung, thượng ba tiểu cấp bậc.

Lời tác giả:

1/ Đây vốn là bộ truyện đầu tay của tác, nhưng bây giờ đã làm lại, mong mọi người đón nhận!

2/ Truyện này những chương đầu sẽ không có mấy cảnh xxx gì đó, dù sao cũng không phải " xâm riệp ", vì thế mọi người đừng nóng lòng quá nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiểu đầu bếp

Huyền Vũ đại lục, bao la bát ngát, chia làm ngũ đại vực, bao gồm Đông Vực, Tây Vực, Nam Vực, Bắc Vực và Trung Vực.

Một địa phương nhỏ tại Đông Vực, trên một ngọn núi cao hùng vĩ, lại có một địa phương đang có khói đen nhàn nhạt bốc lên từ phòng bếp.

Phòng bếp bên trong, bày la liệt từng món ăn ngon, thanh đạm có, đậm đà có, nói chung rất hấp dẫn, thế nhưng trong cả phòng bếp, lại chỉ có một tiểu đầu bếp vẫn đang cặm cụi làm điểm tâm.

Người ngu đều biết, để một mình làm được một bàn thức ăn lớn như vậy, hắn đã phải thức dậy từ rất sớm.

Tiểu đầu bếp niên kỷ còn rất trẻ, chỉ chừng 16, 17 tuổi, dung mạo cùng y phục bởi vì làm việc quá lâu trong bếp mà bị khói đen bám đầy, đầu tóc rối bù, thân hình không vạm vỡ nhưng rất cao ráo, nhìn qua rất nhếch nhác, thế nhưng nếu có người nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện ra từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt của hắn.

Tiểu đầu bếp tập trung vào việc nấu nướng, bàn tay thoăn thoắt không ngừng rửa, luộc, chiên, xào đồ ăn, chẳng mấy chốc, cả phòng bếp đều đã tràn ngập mùi thức ăn hấp dẫn làm người ta phải thèm nhỏ dãi.

Tự hồ đối với công việc của mình có chút yêu thích, mỗi lần nấu xong một món gì đó, tiểu đầu bếp khuôn mặt lại thoáng hiện ra một nét tươi cười.

Hắn cười rất đẹp, thế nhưng lại không chút nào ăn khớp với bộ dạng lôi thôi của bản thân.

Điểm tâm đã làm xong, tiểu đầu bếp lại nhanh chóng đem chúng xếp vào từng cái rương nhỏ bằng gỗ, chỉ kịp lau mặt một cái qua loa, liền vội vàng đi ra ngoài.

Hắn công việc buổi sáng rất nhiều, không chỉ phải làm điểm tâm, còn phải đem chúng đưa đến tận nơi cho sư phụ, sư nương cùng các vị sư huynh, sư tỷ

của hắn.

Ngọn núi hắn ở rất lớn, mà người ở tại nơi này lại không có bao nhiêu, rãi rác khắp nơi, báo hại tiểu đầu bếp phải chạy hồi lâu mới đến nơi.

Ở trước mặt hắn lúc này, là một căn nhà gỗ, nhà gỗ không lớn, nhưng rất đẹp, được làm từ loại gỗ quý, hơn nữa thiết kế lại thanh cao, sang trọng, làm cho người ta cảm giác đây là nơi ở của thiên thần hạ phàm.

Tiểu đầu bếp thở hổn hển mấy hơi, sau đó mới dùng ngón tay gõ gõ cánh cửa, cất giọng nói:

-Đại sư huynh! Điểm tâm của ngươi!

Từ trong nhà lập tức truyền ra từng đạo tiếng bước chân, không lâu sau, một đạo thân ảnh nam tử liền xuất hiện, tay đem cánh cửa mở ra.

Nam tử dung mạo có chút bình thường, trên mặt hiện rõ vẻ thực thà chất phát, nhìn thấy tiểu đầu bếp liền nở nụ cười hoà ái, một tay đón lấy rương thức ăn, một bên lại quan tâm hỏi:

-Tiểu sư đệ! Đa tạ ngươi! Có mệt lắm không?

Tiểu đầu bếp dùng sức lắc lắc đầu, cười nói:

-Đệ không mệt! Đại sư huynh, ngươi thong thả dùng bữa, ta còn phải đem thức ăn giao cho mọi người!

Nói rồi, liền đối với cái trước ôm quyền một cái, sau đó liền vội vàng chạy đi đến nơi khác.

-Tiểu tử này...

Tống Nhất Phàm lắc đầu cười một tiếng, nhìn trong tay rương thức ăn, trong lòng lại thở dài, đối với tiểu sư đệ hoàn cảnh thật sự có chút thương cảm.

Mà tiểu đầu bếp lúc này, lại đang hướng về một gian thật lớn nhà gỗ khác chạy đến.

Ở nơi này, chỉ có sư phụ, sư nương, đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tiểu sư tỷ, là có phòng riêng, còn lại ba vị sư huynh, đều ở chung một gian nhà.

Sư phụ đang trong đợt bế quan dài hạn, nhị sư huynh cùng với tam sư huynh đều đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ, còn tiểu sư tỷ tính tình ham chơi, cũng không biết đã chạy qua ngọn núi khác chơi từ hôm nào, vì thế hôm nay, hắn chỉ cần đem cơm đến cho đại sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh và lục sư huynh cùng sư nương là được.

Không may, đưa cơm đến cho ba vị sư hunh này, lúc nào cũng là một cực hình đối với tiểu đầu bếp.

-Tiểu vương tử! Làm sao lại đến trễ như vậy, là muốn đói chết ba người chúng ta sao?

Quả nhiên, tiểu đầu bếp còn chưa đến nơi, đã nhìn thấy ngũ sư huynh Trương Hình đứng ngoài, vẻ mặt không kiên nhẫn, bực bội nhìn hắn gắt lên.

Tiểu đầu bếp đối với vị sư huynh này tính cách sớm đã quen thuộc, cũng không để ý, đem ba rương thức ăn đưa đối phương.

Trương Hình nhìn cũng không nhìn, trực tiếp cầm lấy, ánh mắt nhìn qua tiểu đầu bếp, khuôn mặt hiện ra một tia chán ghét, một cước đột nhiên đạp đi qua.

Tiểu đầu bếp nào ngờ được sư huynh lại đột nhiên hướng mình động thủ, cho dù có ngờ được, với tu vi của hắn, cũng không cách nào tránh được một cước này.

-A...

Tiểu đầu bếp lĩnh trọn một cước vào bụng, rên một tiếng đau đớn, cả người lập tức bay ngược ra ngoài, thể nội khí huyết quay cuồng, kém một chút liền đau đến ngất đi.

-Đồ vô dụng! Ngươi ở lại nơi này, chỉ khiến chúng ta càng thêm mất mặt!

Trương Hình hoàn toàn không quan tâm đến hành vi độc ác của mình, chỉ vứt lại một câu, sau đó liền phủi mông đi vào.

Tiểu đầu bếp khó khăn đứng dậy, khuôn mặt thanh tú non nớt hơi chút tái nhợt, khoé miệng lộ ra tia cay đắng, chua xót cười nhạt, lời nói của ngũ sư huynh, giống như một chiếc dao nhọn, hung hăng đâm vào tim hắn.

Cho dù, hắn đối với thái độ của vài vị sư huynh này mà chết lặng, thế nhưng mỗi lần thế này, hắn trong lòng đều giống như bị một vạn con côn trùng cắn xé.

Nhìn qua y phục đã nhếch nhác nay lại càng thêm bẩn thỉu của mình, tiểu đầu bếp chỉ có thể cười khổ một tiếng, kiểm tra rương thức ăn còn lại, xác định nó không bị hư tổn, mới lần nữa lên đường.

Đoạn đường đến sư nương nhà, vốn đã không ngắn, nay đối với hắn lại càng thêm xa nghìn dặm, có cảm giác đi mãi không đến.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tiểu đầu bếp cảm giác, kỳ thực, hắn cũng đã gần đến nơi.

Nhà của sư phụ cùng sư nương, chiếm cứ vị trí đẹp nhất của ngọn núi, nằm bên cạnh một cánh rừng trúc tươi tốt, sau lưng còn có một dòng suối nhỏ chảy vắt ngang, có thể nói là mỹ vô cùng.

Sư phụ cùng sư nương nhà cũng có chút đặc biệt, bởi vì sư nương hắn ban ngày, thường yêu thích ở một mình, vì thế ngoại trừ nhà chính, còn có một gian nhà phụ nằm ngay bên cạnh.

Nghĩ đến sư nương của mình, tiểu đầu bếp khuôn mặt bỗng nhiên hơi đỏ lên, bước chân vì thế mà có chút tăng tốc.

Hắn tâm vẫn tương đối giống một cái tiểu hài tử, không có quá nhiều nam nữ khái niệm, thế nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản hắn suy nghĩ, đó là sư nương của hắn thực sự rất đẹp.

Hắn không biết một nữ tử xinh đẹp là như thế nào, chỉ là trong thâm tâm của hắn, sư nương cơ hồ là nữ tử xinh đẹp nhất.

Ngày hắn đến nơi này, cũng là ngày mà sư nương đến sống cùng sư phụ, cho dù lúc đó hắn vẫn chỉ là một cái hài tử chưa có bao nhiêu tuổi, ngay tại giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn cũng đã vì nàng dung nhan tuyệt thế mà ngây ngẩn cả người, tựa hồ là đang nhìn thấy một vị thần tiên tỷ tỷ.

Sư nương niên kỷ kỳ thực không có so với bọn hắn chúng đệ tử lớn bao nhiêu, đối với hắn vị tiểu đồ đệ ngay lần đầu gặp đã tỏ ra rất yêu thích, tựa hồ giống như một cái tỷ tỷ đối với đệ đệ của mình.

Có thể nói, tại nơi này, sư nương chính là người mà tiểu đầu bếp cảm thấy thân thiết nhất.

Mãi nghĩ vẩn vơ, tiểu đầu bếp cũng không nhận ra, chính mình đã đến ngay trước cửa nhà.

-Tiểu Thần Thần! Đã đến rồi, còn không định vào gặp ta sao?

Một giọng nữ tử mềm mại thanh âm truyền tới, đem tiểu đầu bếp từ trong mộng tỉnh lại.

Tiểu Thần Thần, là tên gọi mà sư nương hắn vẫn ưa thích dùng để gọi hắn, cũng chỉ có nàng, mới gọi hắn như vậy.

Tiểu đầu bếp vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy trong nhà, một cái dung mạo xinh đẹp tuyệt thế nữ tử đang đưa mắt nhìn hắn, khoé miệng hiện ra một nụ cười trêu ghẹo.

Nữ tử rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho bất cứ một người nào nhìn vào đều muốn dừng hô hấp, gương mặt thanh lệ không tì vết, làn da trắng trong suốt như ngọc, trên người vận một bộ bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen dài chấm lưng, mềm mại như nhung, cả người toát ra một cỗ siêu phàm thoát tục khí chất, lại có chút quyến rũ mê người.

Tiểu đầu bếp không phải lần đầu tiên chứng kiến sư nương hắn vẻ đẹp, thế nhưng vẫn không khỏi ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó mới vội vàng nói:

-Hạo Thần... bá... bái kiến... sư nương!

Tên của hắn, gọi là Vương Hạo Thần.

Sư nương tựa hồ đối với hắn xưng hô có chút không hài lòng, lập tức trừng mắt nhìn hắn, nói:

-Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, gọi ta tỷ tỷ!

Vương Hạo Thần cười khổ đáp:

-Sư nương, cái này đệ tử thực sự không dám a!

Trước đây, sư nương cũng đã không dưới một lần đề cập chuyện để hắn gọi nàng là tỷ tỷ, thế nhưng Vương Hạo Thần làm sao lại có lá gan này, làm như vậy, có khác gì để cho mấy vị sư huynh của hắn bảo hắn trong mắt không có tôn ti?

Vương Hạo Thần biết sư nương đối với hắn rất tốt, kỳ thực trong lòng hắn, cũng đã đem thứ hai xem như tỷ tỷ của mình, thế nhưng trong lòng nghĩ như thế nào là một chuyện, còn ngoài miệng xưng hô như thế nào lại là một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Phế vật?

Sư nương cau mày nhìn hắn, trong mắt lộ ra thần sắc không thể rèn sắt thành thép, bất quá nàng cũng biết tính tình của tên tiểu đồ đệ này, vì thế không ép hắn, lại nói:

-Vào đi!

Nàng niên kỷ, kỳ thực so với đại sư huynh Tống Nhất Phàm sàn sàn nhau, khuôn mặt hoàn toàn không có dấu vết của thời gian, vẫn như đẹp kinh tâm động phách, nhìn qua, người khác đều tưởng nàng là Vương Hạo Thần tỷ tỷ.

Vương Hạo Thần cung kính đi vào, mũi ngửi thấy hương thơm trong phòng, đầu óc hơi chút say mê, đem rương thức ăn đặt lên bàn, nhìn sư nương nói:

-Sư nương! Người điểm tâm! Đệ tử lui trước!

Nói rồi, hắn liền quay người muốn rời đi.

-Đợi đã!

Đúng lúc này, sư nương thanh âm đột nhiên vọng lại.

Vương Hạo Thần giật mình, hỏi:

-Sư nương có gì phân phó?

Sư nương nhìn hắn một chút, nói:

-Ngươi còn chưa có dùng điểm tâm a?

-Điểm tâm?

Vương Hạo Thần ngẩn ra, trong lòng có chút xấu hổ, từ ba năm trước, hắn bởi vì công việc quá nhiều, đã sớm quên mất việc dùng điểm tâm.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của hắn, sư nương lập tức đoán ra một số thứ, há miệng muốn nói cái gì, thế nhưng lại không biết vì cái gì lại không nói tiếp, sau cùng chỉ thở dài nói:

-Thôi, ngươi đến dùng điểm tâm với ta!

Vương Hạo Thần sửng sờ, theo bản năng đáp:

-Sư nương, cái này... không được tốt lắm a?

-Có cái gì không được tốt lắm? Ta lời nói, chẳng lẽ ngươi dám không nghe?

Sư nương hừ một tiếng, cố ý tỏ ra vẻ là mình tức giận.

Vương Hạo Thần không tiện từ chối nữa, đành phải đi vào trong nhà, ngồi đối diện với sư nương, hai tay vậy mà có chút lúng túng, không biết phải để ở nơi nào.

Hắn cùng sư nương mặc dù rất thân thiết, thế nhưng cũng hiếm khi có dịp cùng nàng ngồi gần như vậy, để cho hắn trái tim đều đang kịch liệt nhảy lên.

Sư nương lấy ra cái chén cùng đôi đũa, đưa cho Vương Hạo Thần, tiện tay đem rương thức ăn mở ra, đem điểm tâm bày biện trên bàn, bất quá đến khi nhìn thấy dưới đáy rương có một bình trà nóng, cầm lên, ngửi được bên trong bình trà một mùi hương dịu nhẹ quen thuộc, vẻ mặt lập tức biến thành kinh ngạc, nhìn Vương Hạo Thần hỏi:

-Ngươi hôm nay làm sao lại mang cho ta Tố Nữ Trà?

Nàng kinh ngạc, bởi vì Tố Nữ Trà chính là loại trà mà nàng thích nhất, chuyện này nàng cũng chưa từng nói với Vương Hạo Thần, hắn là làm sao biết?

Vương Hạo Thần gãi đầu, hơi chút úp úng đáp:

-Là mấy ngày trước ta đưa cơm cho sư nương, nhìn thấy Nhược Lan sư thúc đến tặng người một bình Tố Nữ Trà, ta nhìn người vẻ mặt rất cao hứng, vì thế mới to gan đoán là người thích loại trà này! Hôm nay thử pha một ít mang đến cho người, hi vọng sư nương không chê!

Sư nương hơi sửng người, mỹ mâu nhìn Vương Hạo Thần lộ ra một tia dị sắc, cười cười nói:

-Tiểu Thần Thần thật có tâm, vậy sư nương phải hảo hảo cảm tạ ngươi!

Nói rồi, nàng đem bình trà nâng lên, rót một ít vào trong một cái ly nhỏ, mỗi động tác đều cực kỳ ưu nhã, để cho người ta mê say.

Sư nương đem ly trà nâng lên gần miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm, Vương Hạo Thần ở một bên thì hồi hộp giống như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, rất sợ nàng đối với mình pha trà tài nghệ không hài lòng.

Chỉ thấy sư nương uống một ngụm trà, liền dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ly trà, hai mắt lại sáng lên.

Vương Hạo Thần còn tưởng nàng sinh khí, vội vàng thưa:

-Sư nương! Đệ tử pha trà chẳng ra gì, xin người đừng uống?

Sư nương khó hiểu nhìn hắn, phát hiện Vương Hạo Thần vầng trán đã ướt đẫm, vẻ mặt căng thẳng giống như sắp ra pháp trường, biết hắn hiểu lầm, nhịn không được bật cười khúc khích nói:

-Đồ ngốc!

Vương Hạo Thần nhìn nàng nở nụ cười, cười đến bách hoa thất sắc, tràn đầy vẻ phong tình, nhất thời liền sửng sờ, cũng quên mất chuyện Tố Nữ Trà, ánh mắt trân trân nhìn sư nương không chớp mắt.

Sư nương cười một hồi lâu, lúc này lại nhìn thấy Vương Hạo Thần đang ngây người nhìn mình, nụ cười lập tức cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, gắt:

-Tiểu tử thối! Ngươi nhìn cái gì?

Vương Hạo Thần tỉnh mộng, biết mình thất lễ, lại sợ sư nương tức giận, vội vàng cúi đầu nói:

-Đệ tử sai rồi!

Sư nương tự nhiên không phải giận thật, nếu là bình thường nam tử nhìn nàng như vậy, nàng sớm đã đem hắn đuổi ra ngoài, thế nhưng người đó lại là Vương Hạo Thần, nàng trong lòng không hiểu tại sao lại không có sinh khí, ngược lại có chút đắc ý cùng u oán, nghĩ ngươi vì sao không có nhìn lâu hơn một chút, dù sao ta cũng không có giận thật a.

Đương nhiên, nàng cũng không thể đem những gì mình nghĩ nói ra, đành phải chuyển đề tài nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi Tố Nữ Trà pha mùi vị rất ngon, từ này nếu ngươi không phiền, vậy mỗi ngày liền mang cho ta một bình!

Vương Hạo Thần nghe vậy, lập tức mừng rỡ, gật đầu như gà mổ thóc, nói:

-Đệ tử không phiền! Từ nay mỗi ngày nhất định sẽ mang đến cho sư nương một bình trà!

Sư nương mỉm cười, bắt đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lại mở miệng khen ngon, rõ ràng rất yêu thích Vương Hạo Thần làm điểm tâm.

Lại nói, sư nương là người thích đồ ăn thanh đạm, vì thế đa phần đều là dùng đồ ăn chay, trước đây ăn uống rất đạm bạc, thế nhưng từ khi nếm thử Vương Hạo Thần làm đồ ăn, nàng mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng lại rất yêu thích, tuy cũng là đồ ăn chay, thế nhưng qua hắn bàn tay chế biến lại tươi ngon lạ thường.

Vương Hạo Thần thì không ăn nhiều, bởi vì hắn từ lâu không có thói quen dùng điểm tâm, hơn nữa ánh mắt của hắn, đa phần đều đặt tại sư nương trên người.

Sư nương nhẹ nhàng đem một miếng măng tươi xào nuốt xuống, lại nhìn Vương Hạo Thần nghiêm mặt hỏi:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi lại bị mấy vị sư huynh khi dễ phải không?

Nàng bây giờ mới để ý, Vương Hạo Thần y phục đúng là rất nhếch nhác, nhiều chỗ còn bị rách nát, trước bụng còn hiện ra một đạo vết chân, nếu chỉ là làm việc trong bếp, làm sao có thể bị như vậy?

Vương Hạo Thần không nghĩ tới lại bị nàng nhìn ra, thế nhưng lại không dám nói thật, vội vàng lắc đầu đáp:

-Không... Không phải!

-Đừng gạt ta!

Sư nương đặt chén cơm xuống bàn, hơi chút tức giận nhìn Vương Hạo Thần, tiểu tử này, lại còn dám giấu nàng, nói:

-Tiểu Thần Thần! Từ nay gặp phải bất cứ ai khi dễ, ngươi liền nói cho sư nương, ta nhất định sẽ thay ngươi làm chủ!

Vương Hạo Thần con ngươi thoáng tối lại, im lặng hồi lâu, cười khổ nói:

-Sư nương! Kỳ thực mấy vị sư huynh cũng không có sai, ta bây giờ ngay cả một tia nguyên khí đều không tu luyện ra được, suốt đời chỉ có thể làm một cái phàm nhân, thật đúng là vô dụng, phụ lòng mọi người tin tưởng...

-Im miệng!

Sư nương lúc này hét lớn một tiếng, cắt đứt lời hắn, một cặp mắt phượng nhìn hắn chăm chú, thật lòng nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi nhớ kỹ, ngươi không phải vô dụng chi nhân, ta tin tưởng, rồi sẽ một ngày ngươi có thể trở thành một vị võ giả, lấy lại tôn nghiêm của chính mình!

Vương Hạo Thần cúi đầu không đáp, nhưng trong lòng lại cảm động, từ nhỏ đến lớn, trong ký ức của hắn, sư nương luôn ở bên cạnh mình, an ủi động viên hắn, ngay cả khi hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng lại vẫn không hề từ bỏ, tiếp tục giúp hắn níu lấy một tia hi vọng.

Thế nhưng là, qua nhiều năm cố gắng trong vô vọng như vậy, Vương Hạo Thần đều đã chết lặng.

……..

Ban đêm,

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng trên đỉnh núi nhìn lấy bầu trời, trong mắt tràn ngập thất vọng chi ý, buổi sáng nghe được sư nương lời nói, hắn trong lòng lại một lần nữa xuất hiện một chút đấu chí, nếm thử tu luyện, thế nhưng kết quả vẫn như mọi lần trước, hắn căn bản không thể nào tu luyện ra một tia nguyên khí.

-Chẳng lẽ ta Vương Hạo Thần, cả đời chỉ có thể làm một cái phế vật?

Vương Hạo Thần không cam lòng lẩm bẩm, trong mắt đều là đắng chát chi ý.

Mấy năm nay, hắn bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, thế nhưng tựa hồ thượng thiên lại muốn chèn ép hắn, nhất định không cho phép hắn có được một tia nguyên khí nào.

-Vì sao?

Vương Hạo Thần khí phẫn công tâm, không nhịn được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, trong thanh âm đều là không cam tâm cùng tuyệt vọng.

Đúng lúc này, từ trên không trung, một đạo kim sắc thần quang đột nhiên xé không rơi xuống, hướng về phía Vương Hạo Thần bắn nhanh mà đến.

Vương Hạo Thần kinh hoàng, đang muốn chạy trốn, thế nhưng một ngón tay đều không thể động, chỉ có thể để mặc đạo thần quang đó đánh vào hắn mi tâm.

-A...

Vương Hạo Thần cảm giác mi tâm đột nhiên nóng bỏng, đầu óc quay cuồng, trực tiếp liền ngất đi.

Hồi lâu về sau, Vương Hạo Thần mới khó khăn mở ra hai mắt, não hải lại vào lúc này chấn động, một loạt hình ảnh trong chớp mắt liền xuất hiện trong ý thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Vạn đạo thông thiên quyết

Vương Hạo Thần run rẩy nhìn xem từng đạo hình ảnh chảy qua ý thức của mình, những thứ này, cơ hồ đều vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn.

Trong đó, một cái tin tức để cho hắn sợ ngây người chính là, hắn thế nhưng lại mang trong mình Thái Dương Vương huyết mạch.

Thái Dương Vương huyết mạch chi nhân, nắm giữ thiên địa tất cả nguyên tố, trong lịch sử Huyền Vũ đại lục, tựa hồ còn chưa bao giờ sinh ra dạng này nhân vật, tương lai chỉ cần không chết yểu, thành tựu nhất định sẽ không thể đo lường.

-Lợi hại như vậy?

Vương Hạo Thần một trái tim điên cuồng nhảy lên, bất quá hắn lại nhớ tới bản thân không thể tu luyện tình trạng, ngay cả một tia nguyên khí cũng không có, liền tự diễu nghĩ thầm:

-Không có nguyên khí, ta ngay cả một gã võ giả đều không thể trở thành, còn nói cái gì tương lai trở thành một phương cường giả... hả?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần đang suy nghĩ khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, hai mắt đều trợn trợn lên, lộ ra bất khả tư nghị bộ dáng.

Bởi vì, hắn vậy mà cảm nhận được nguyên khí!

Không sai, mặc dù một tia nguyên khí này cực kỳ nhỏ yếu, thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi vội vàng kiểm tra mình thể nội, phát hiện chính mình từng tắc nghẽn kinh mạch cùng đan điền, vậy mà đã hoàn toàn khai thông.

Theo hắn biết, bộ thân thể bây giờ của hắn, chưa nói tới cái gì thiên tài yêu nghiệt, thế nhưng ít nhất, hắn cũng không phải phế vật, hắn Vương Hạo Thần hoàn toàn có thể tu luyện.

Nghĩ vậy, Vương Hạo Thần khoé miệng từ từ hiện lên một vòng đường cong, dần dần, đường cong ngày một biến lớn, trong miệng truyền ra từng tiếng cười khẽ, ngay sau đó liền biến thành cuồng tiếu thanh âm.

-Ha ha ha! Ta rốt cuộc có thể tu luyện! Sư nương, ngươi nói rất đúng, ta Vương Hạo Thần cũng không phải phế nhân... ha ha...

Giờ khắc này, Vương Hạo Thần trong mắt thậm chí đã có thấp thoáng một tia lệ quang, tiếng có chút khản đặc.

8 năm trước, hắn được nhận vào tông môn, vô số người bởi vì nhìn hắn thiên phú cùng ngộ tính tuyệt đỉnh mà thi nhau tranh thu hắn đệ tử, cuối cùng Tiêu Hàn Dư, cũng là hắn sư phụ bây giờ dành chiến thắng, nhận hắn vào làm đệ tử.

Thế nhưng không nghĩ Tiêu Hàn Dư nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đồ đệ mà mình tốn sức chín trâu hai hổ mới đoạt được lại là một tên phế nhân không thể tu luyện, để cho hắn tức tới thất khiếu bốc khói, kém một chút liền một chưởng chụp chết Vương Hạo Thần, may mắn có sư nương ở một bên ngăn cản, Vương Hạo Thần nhờ đó mới thoát được một kiếp, bất quá vẫn bị Tiêu Hàn Dư đẩy xuống làm một cái tạp dịch đầu bếp, làm cả tông môn trò cười.

Suốt những năm tháng qua, hắn bởi vì chuyện mình không thể tu luyện là gần như tuyệt vọng, thế nhưng, đúng vào lúc hắn đã muốn buông xuôi, thì lại phát hiện ra mình kinh mạch đều đã được khai thông.

Vương Hạo Thần xoa một chút trên mặt nước mắt, bất quá lúc này hắn bỗng nhiên lại phát giác được cái gì, cẩn thận nội thị lại mình thân thể, hắn lập tức liền kinh hãi, bởi vì hắn thế mà phát hiện, trong cơ thể của mình, vậy mà cất dấu lấy một thanh kim sắc tiểu kiếm.

Không cần nói cũng biết, thanh tiểu kiếm này, chính là từ đạo kim quang vừa rồi hoá thành, lúc này lại tiến vào trong cơ thể hắn.

Vương Hạo Thần thử một chút muốn triệu hoán tiểu kiếm, thế nhưng nó căn bản không hề lay động, để cho hắn bất đắc dĩ chỉ có thể bỏ cuộc.

Vương Hạo Thần kiểm tra một chút mình có được tin tức, trong đó, có một cái để cho hắn cảm giác cực kỳ vui mừng, đó là trong dòng thông tin mà hắn chiếm được, có lưu lại vài bộ công pháp cùng một bộ bí thuật.

Vừa vặn hắn bắt đầu tu luyện, cũng cần có một bộ công pháp dẫn đạo, vừa vặn chọn một cái đi.

Bộ thứ nhất, gọi là Thiên Dương Viêm Hoả Quyết, Quân cấp hạ phẩm công pháp.

Vương Hạo Thần giật mình, Quân cấp hạ phẩm công pháp, cái này trong tại hắn tông môn đã có thể xem là đẳng cấp cao công pháp rồi.

Bộ thứ hai, gọi là Bách Luyện Sinh Tử Quyết, không xác định phẩm cấp.

Vương Hạo Thiên đối với bộ công pháp này không có quá nhiều hứng thú, bởi vì Bách Luyện Sinh Tử Quyết mặc dù rất kỳ dị, thế nhưng lại chỉ có người kinh mạch bị phế mới có thể tu luyện, mà muốn hắn tự mình phế đi kinh mạch rồi tu luyện nó là chuyện không thể nào.

So với hai bộ công pháp này, Vương Hạo Thần ngược lại đối với bộ công pháp thứ ba càng thêm hứng thú.

Bộ thứ ba, gọi là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, so với hai bộ công pháp trên càng thêm đó là khi mới bắt đầu tu luyện, nó phẩm cấp thế nhưng lại chỉ có Phàm cấp hạ phẩm cấp bậc.

Muốn để cho nó tăng luyện phẩm cấp, bắt buộc phải có kỳ ngộ, không ngừng cảm ngộ đại đạo, cấp đoạt thiên địa tạo hoá, đồng thời luyện hoá kẻ khác tu vi đạo hạnh, chỉ cần cho nó đầy đủ điều kiện, coi như tiến hoá thành Thánh cấp công pháp cũng không phải chuyện không thể nào.

Hơn nữa, một khi tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, chỉ cần hắn có đầy đủ tạo hoá cùng tài nguyên tu luyện, hắn tu vi sẽ không có cái gì bình cảnh, muốn đột phá liền đột phá.

-Thánh cấp công pháp!

Vương Hạo Thần hô hấp lập tức dồn dập.

Thánh cấp công pháp, chính là Huyền Vũ đại lục đỉnh phong công pháp, đã mấy trăm năm rồi hắn chưa từng thấy xuất hiện.

Bất quá, muốn để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tiến hoá trở thành Thánh cấp công pháp, nhất định phải cần rất nhiều thời gian cùng một số lượng khổng lồ tạo hoá.

Cái này công pháp, nhìn qua mặc dù có vẻ rất hấp dẫn, thế nhưng cũng cực kỳ phiêu lưu.

So với Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, Thiên Dương Viêm Hoả Quyết nhìn qua có vẻ an toàn hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu như tu luyện Thiên Dương Viêm Hoả Quyết, hắn thành tựu tương lai tự nhiên cũng có hạn.

Mà tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tuy rằng rất mạo hiểm, thế nhưng một khi hắn đại công cáo thành, vậy coi như không muốn trở thành cường giả cũng rất khó.

Vương Hạo Thần suy nghĩ hồi lâu, sau cùng thở dài một hơi, khuôn mặt thanh tú hiện lên một vòng tươi cười, đạo:

-Ta khó khăn lắm mới có thể tu luyện, nếu không thể trở thành đỉnh phong cường giả, vậy chẳng thà tiếp tục làm một cái phế vật như bây giờ!

Hắn đã quyết định, tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết!

Nghĩ thông suốt về sau, Vương Hạo Thần liền trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu tu luyện theo khẩu quyết của Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

-Lấy thân hoá ngàn vạn tiểu đạo, sau cùng đúc thành vô thượng đại đạo...

Từng đạo khẩu quyết như tiếng chuông lặng lẽ vang lên trong đầu Vương Hạo Thần.

Không lâu sau, Vương Hạo Thần bắt đầu thôi động linh khí di chuyển trong kinh mạch theo lộ tuyến đã ghi trong khẩu quyết.

Lộ tuyến di chuyển kinh mạch trong Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng rất kỳ lạ, tựa như muốn đem kinh mạch bản thân hoá thành vô số tiểu đạo, sau cùng mới hợp lại thành một thể chung cực đại đạo.

Quá trình này diễn ra rất lâu, hơn nữa còn phi thường tốn sức, nếu không phải Vương Hạo Thần ngộ tính kinh người, e rằng cũng vô pháp thực hiện quá trình này.

Công việc kéo dài đến tận sáng ngày hôm sau, dưới sự cố gắng suốt một đêm của Vương Hạo Thần rốt cuộc giúp hắn tạo ra một tia nguyên khí di chuyển hết một vòng lộ tuyến kinh mạch.

Tuy là như vậy, thế nhưng cũng đủ để Vương Hạo Thần tâm tình trở nên cực kỳ kích động.

Bởi vì một tia nguyên khí này, so với bình thường Phàm cấp hạ phẩm công pháp ngưng tụ ra nguyên khí phải mạnh hơn nhiều, ẩn ẩn có thể so với Phàm cấp hạ phẩm công pháp ngưng tụ ra nguyên khí.

Quả nhiên, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết bản này công pháp, một chút cũng không có tầm thường.

Vương Hạo Thần tựa hồ không cảm giác được mệt mỏi, tiếp tục vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, đem từng tia nguyên khí vừa mới ngưng tụ được rót vào bên trong đan điền.

Huyền Vũ đại lục, lấy võ đạo vi tôn, người tu luyện, được gọi là vũ giả, cảnh giới chia làm: Vũ Đồ, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Hoàng, Vũ Vương, Vũ Tông, Vũ Tôn, Vũ Thánh, Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần.

Muốn trở thành một vị vũ giả chân chính, vậy trước hết phải đột phá Vũ Đồ cảnh giới.

Đây được xem là, từ phàm nhân trở thành vũ giả một bước lâm môn.

Mà muốn đột phá trở thành một vị Vũ Đồ, vậy trước hết phải dùng nguyên khí ngưng tụ ra đem đan điền lấp đầy, sau đó mở rộng, như vậy liền được tính là Nhất Tinh Vũ Đồ.

Vương Hạo Thần tu luyện quên cả giờ giấc, đợi đến khi hắn lần nữa mở ra hai mắt, hắn đan điền đã được lấp đầy một phần mười.

Cái này tốc độ, có thể nói là kinh hãi thế tục.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lại không biết mình thành quả đáng sợ đến mức nào, ngược lại có chút rầu rĩ không vui, cho rằng mình tốc độ tu luyện quá chậm.

Nếu để cho đám người bên ngoài biết được suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Sư nương tâm ý

Vương Hạo Thần có chút khoan khoái vươn mình đứng dậy, không có chút nào bởi vì một đêm không ngủ mà cảm thấy mệt mỏi, lơ đãng nhìn xung quanh một chút, đột nhiên nhìn thấy vầng thái dương đã lộ ra, trong lòng lập tức thất kinh.

-Hỏng bét!

Hắn tu luyện quên cả giờ giấc, ngay cả việc làm điểm tâm cho mọi người cũng quên mất.

Vương Hạo Thần ba bốn cẳng chạy vội về nhà bếp, một hơi vo gạo rửa rau, bận tới tối mày tối mặt, khó khăn lắm mới đem điểm tâm hoàn thành, cũng không quên pha cho sư nương một bình Tố Nữ Trà, sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài, đưa thức ăn đến nơi cho mấy vị sư huynh.

Chỉ là, hôm nay sau khi như thường lệ giao điểm tâm cho đại sư huynh Tống Nhất Phàm, thứ hai lại không có quay vào nhà, ngược lại đối với Vương Hạo Thần cười nói:

-Tiểu sư đệ, ta hôm nay rãnh rỗi, liền cùng ngươi đi đưa cơm cho ba vị sư đệ a!

Vương Hạo Thần hơi ngạc nhiên, bất quá cũng không cảm thấy có gì không được, liền gật đầu ưng thuận.

Hai người chậm rãi đi tới Trương Hình ba người gian nhà, ngũ sư huynh Trương Hình ban đầu còn muốn hành hạ Vương Hạo Thần một phen, thế nhưng nhìn thấy Tống Nhất Phàm về sau, liền rụt đầu lại.

Nơi này, ai cũng biết đại sư huynh Tống Nhất Phàm đối với Vương Hạo Thần hảo tâm, vì thế cũng không dám ở trước mặt hắn làm càng.

Đưa cơm cho Trương Hình ba người xong, vậy tiếp theo tự nhiên là đến chỗ sư nương, thế nhưng Tống Nhất Phàm lần này lại kiếm một cái cớ, sau đó liền rời đi, để Vương Hạo Thần một mình tiến về.

Nên lúc này nếu như Vương Hạo Thần còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra vậy thì hắn đúng là sống uổng rồi.

Chắc chắn là sư nương bởi vì sợ hắn bị ba vị sư huynh khi dễ, nên mới phái Tống Nhất Phàm làm hắn bảo tiêu.

Vương Hạo Thần trong lòng cảm động, cảm thấy sư nương đối với mình thực sự quá tốt, so với tỷ tỷ ruột thịt càng thêm chiếu cố bản thân.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi tới muộn!

Vừa mới đi vào sư nương trước nhà, chỉ thấy từ trong nhà đã truyền ra nàng bất mãn thanh âm, để cho Vương Hạo Thần cảm thấy rất bất đắc dĩ, sư nương nói thế nào cũng là nhân vật đức cao trọng vọng trong tông môn, làm sao lại giống như tiểu hài tử một dạng như vậy tính tình?

Cũng như lần trước, hắn được sư nương gọi vào trong nhà, chỉ thấy sư nương phong hoa tuyệt đại xuất hiện ở hắn trước mặt, khí chất có chút cao ngạo như nữ thần, một bên tiếp nhận hắn đưa rương thức ăn, lại nhìn Vương Hạo Thần toàn thân một chút, xụ mặt nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi làm sao còn mặc ngày hôm qua quần áo? Hôi chết ta!

Vương Hạo Thần ngẩn ra, ngày hôm qua đến giờ, nếu không phải là chuẩn bị thức ăn cho mọi người thì hắn một mực tu luyện, cũng quên mất việc tắm rửa, sáng hôm nay còn suýt nữa không kịp làm điểm tâm cho mọi người, vì thế trên người vẫn còn mặc quên bộ đồ ngoài hôm qua, nhếch nhách không thể tả.

Vương Hạo Thần tạm thời còn không có ý định đem chuyện mình đã có thể tu luyện nói cho sư nương, đành phải lúng túng nhận sai:

-Đệ tử sai rồi!

Sư nương hừ một tiếng, một bộ dáng nữ hoàng ra lệnh, nói:

-Còn không mau đi tắm?

Vương Hạo Thần không dám trái lời nàng, đang muốn chạy đi, sau lưng lại nghe được tiếng sư nương truyền tới:

-Xong liền tới chỗ ta a!

Vương Hạo Thần cười khổ, hắn còn đang muốn tu luyện đây, thế nhưng lời của sư nương không thể không nghe.

Vương Hạo Thần về nhà tắm rửa một lát, lại thay một bộ y phục khác, sau đó liền quay trở lại sư nương nhà gỗ.

Sư nương bây giờ mới hơi chút hài lòng, lại nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi mấy ngày tới không cần làm điểm tâm, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được!

Vương Hạo Thần giật mình, vội vàng lắc đầu nói:

-Sư nương, chuyện này khô...

-Ngươi không muốn?

Sư nương trừng mắt, vẻ mặt nguy hiểm nhìn hắn không chớp mắt.

Vương Hạo Thần cả người run lên, lập tức đầu hàng, đáp:

-Không có!

-Trẻ ngoan dễ dạy!

Sư nương gật đầu vẻ đắc ý, theo bản năng muốn đưa tay xoa đầu hắn, bất quá đến giữa đường lại dừng lại, bây giờ nàng mới nhận ra, tiểu tử nhiều năm trước, nay đã sớm cao hơn nàng.

Sư nương kỳ thực rất không thấp, chỉ trách Vương Hạo Thần người này lớn lên không chỉ tuấn, lại còn quá cao.

Nàng không để ý như vậy, bây giờ trong lòng không hiểu lại có chút hụt hẫng.

Vương Hạo Thần nhìn thấy nàng bộ dáng lúng túng như vậy, liền cười cười duỗi ra bàn tay, nắm lấy sư nương ngọc thủ, đem nàng kéo lại gần mình, lại khẽ cúi đầu xuống, để cho tay nàng chạm vào đỉnh đầu của hắn.

Thế nhưng là, động tác hồn nhiên này của hắn, lại để cho hai người tư thế bỗng chốc liền trở nên mập mờ, cả hai người thân thể gần như dựa sát vào nhau, gương mặt Vương Hạo Thần bởi vì cúi xuống mà kề sát vào sư nương khuôn mặt, hai người đầu mũi đều nhanh đụng vào nhau.

Vương Hạo Thần nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, lại ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người sư nương, để cho hắn đột nhiên cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hơi thở trong nháy mắt liền trở nên dồn dập lạ thường.

Sư nương cũng không khác gì hắn, nàng ban đầu còn vì hành động vô tư của hắn mà giật bắn người, đến sau cùng liền là triệt để hoá đá, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của thiếu niên gần ngay trước mắt, một giây sau, nàng khuôn mặt liền triệt để nóng bừng lên giống như bị lửa thiêu.

Nàng trước giờ băng thanh ngọc khiết, gả cho Tiêu Hàn Dư cũng là có ẩn tình bên trong, kỳ thực hai người đều không có phát sinh chuyện vợ chồng quan hệ, cùng với một nam tử ở gần như vậy, chính là lần đầu tiên.

Sư nương mặc dù không có trải qua chuyện nam nữ, thế nhưng nàng dù gì cũng là nữ tử thành thục, sao có thể không biết những chuyện kia?

-A... ngươi làm gì?

Sư nương vội vàng mạnh mẽ đẩy ra nam tử trước người, thanh âm mềm mại khẽ gắt lên, khuôn mặt diễm lệ đỏ bừng như táo chín, khiến cho nàng dung nhan càng thêm mê người.

Vương Hạo Thần cả người nóng bừng bừng, bị nàng đẩy ra liền cảm giác có chút mất mát, lại rất lạ lẫm với cảm giác này, bất quá thấy sư nương tựa hồ sinh khí, ngón lửa trong hai con ngươi liền biến mất, vội vàng nói:

-Sư nương, đệ tử biết sai!

-Ngươi...

Sư nương nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng không hiểu tại sao càng thêm tức giận, thế nhưng nàng cũng biết thứ hai đối với những chuyện này cái gì đều không hiểu, chuyện vừa rồi chẳng qua là một cái ngoài ý muốn, đồng thời hành động của hắn đều là theo bản năng, vì thế liền cưỡng ép đè ép trong lòng lửa giận, hừ lạnh nói:

-Tiểu Thần Thần! Ta là ngươi sư nương, sau này không được cùng ta thân mật như vậy!

Vương Hạo Thần cái hiểu cái không, bất quá lại sợ nàng sinh khí, liền đáp:

-Vâng, sư nương!

Sư nương bây giờ mới có chút hoà hoãn, liền cùng Vương Hạo Thần ngồi xuống dùng điểm tâm, bất quá giữa hai người không khí lại có chút ngượng

ngừng, ai cũng không nói một câu.

Vương Hạo Thần ăn qua loa một chút, liền mở miệng đánh vỡ sự im lặng này, nói:

-Sư nương! Ngươi nói ta có thể hay không một chuyến vũ kỹ các?

Sư nương động tác liền dừng lại, ánh mắt đột nhiên run rẩy nhìn hắn, hỏi:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi... có thể tu luyện rồi?

Vương Hạo Thần thấy nàng như vậy, trong lòng cũng chua xót, cảm giác nàng đối với chuyện mình không thể tu luyện vẫn canh cánh trong lòng, thế nhưng hắn còn không muốn vào lúc này nói cho nàng sự thật, đành phải nói:

-Làm sao có thể? Ta chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn tìm một ít vũ kỹ nghiên cứu mà thôi!

Kỳ thực, hắn đi đến Vũ Kỹ Các, là muốn lựa chọn vài bộ vũ kỹ cấp thấp tu luyện, bởi vì hắn tu vi, không bao lâu nữa sẽ đạt tới Vũ Đồ cảnh, hắn muốn trước đó chuẩn bị một ít tiền vốn.

Trước đó hắn vốn đánh chủ ý ở cái kia Thái Dương Vương huyết mạch ký ức lưu lại bí pháp, thế nhưng bí pháp kia yêu cầu lại quá cao, hắn thực lực bây giờ còn không tu luyện được.

-A... ra là vậy!

Sư nương con ngươi xinh đẹp thoáng tối lại, cũng không nghi ngờ lời hắn nói, chỉ cho là hắn ham mê võ đạo, muốn nghiên cứu vũ kỹ để khuây khoả một chút, vì thế liền không do dự nói:

-Không có vấn đề, một lát nữa ta liền đưa ngươi đi!

Nàng những năm này, đã tìm không ít biện pháp, ý muốn giúp Vương Hạo Thần đả thông kinh mạch, thế nhưng sau cùng đều thất bại, vì thế nàng trong lòng không hiểu lại rất hổ thẹn, chỉ có thể cố gắng giúp hắn có một cuộc sống thoải mái nhất có thể.

-Đa tạ sư nương!

Vương Hạo Thần vui mừng nói.

-Tiểu tử thối! Còn cùng ta khách sáo cái gì?

Sư nương trừng mắt nhìn hắn, cười nói.

Hai người ăn xong điểm tâm, sau đó liền chỉnh đốn một chút, sau đó liền hướng tông môn Vũ Kỹ Các tiến về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Vũ kỹ các

Vương Hạo Thần tông môn, chính là tại Đông Hoa hoàng triều đệ nhất tông môn, Thiên Sinh Môn.

Tại toàn bộ Đông Vực, bất kể là Đông Hoa hoàng triều hay Thiên Sinh Môn đều không được tính là gì, thế nhưng tại nơi hẻo lánh này, bọn hắn vẫn có thừa năng lực để xưng hùng xưng bá.

Thiên Sinh Môn, chia làm lục phong, bao gồm: Thanh Nguyên Phong, Tử Dương Phong, Ngọc Tiêu Phong, Hồng Thạch Phong, Lôi Ngục Phong và Minh Thiên Phong.

Mà mỗi ngọn núi, đều có một vị phong chủ, Vương Hạo Thần sư phụ Tiêu Hàn Dư, chính là Minh Thiên Phong hiện nay phong chủ.

Tiêu Hàn Dư trong sáu vị phong chủ không nói mạnh nhất, nhưng đủ để xếp vào ba vị trí đầu, bất quá hắn Minh Thiên Phong, lại là lục phong bên trong yếu nhất một cái.

Mà Vương Hạo Thần tại Thiên Sinh Môn, bởi vì 16 tuổi không thể tu luyện ra nguyên khí, trở thành tông môn trước giờ chưa từng có tiền lệ, cho nên hắn còn có một cái phi thường vang dội biệt hiệu: Thiên Sinh Môn trong lịch sử đệ nhất phế vật.

Chuyện này, không khiến cho Vương Hạo Thần chịu đủ nhục nhã, mà còn để cho Minh Thiên Phong bị các phong khác cười nhạo không ngẩng đầu lên

được.

Mà các vị trưởng lão trong tông môn, còn dùng Vương Hạo Thần trường hợp để làm ví dụ giáo dục các đệ tử, mỗi khi gặp kẻ không nghiêm túc tập luyện, bọn hắn liền sẽ nói một câu: Ngươi muốn trở thành phế vật giống như Vương Hạo Thần hay sao?

Vì thế, tại Vương Hạo Thần cùng sư nương đi tới Vũ Kỹ Các thời điểm, xung quanh chúng đệ tử liền quăng đến từng đạo ánh mắt khác thường, có nghiền ngẫm, có khinh thường, có trêu tức, đương nhiên, cũng không thiếu một phần ánh mắt nóng bỏng đặt tại sư nương trên người.

Không có cách, sư nương tuy là đã gả cho Tiêu Hàn Dư, thế nhưng nàng dung nhan phong hoa tuyệt đại vẫn không hề có dấu vết của thời gian, ngược lại càng thêm quyến rũ mê người, khiến cho không ít nam đệ tử trong bụng một mảnh lửa nóng.

Kỳ thực trong Thiên Sinh Môn, nam tử đem sư nương của hắn xem là trong lòng nữ thần không có 8000 cũng có 1 vạn.

-Ai nha nha, đây không phải là chúng ta lịch sử " đệ nhất nhân " hay sao? Hôm nay làm sao lại có hứng thú đến Vũ Kỹ Các rồi?

Đúng lúc này, một đạo cười nhạt thanh âm, từ một phía truyền đến, mang theo một tia nghiền ngẫm trêu tức ý vị.

Vương Hạo Thần lơ đãng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một cái vận bạch y tuổi trẻ nam tử đang hướng về bên này đi đến, vẻ mặt khinh miệt nhìn hắn, liền mở miệng nói:

-Lục Phong! Ngươi có việc?

-Đương nhiên có!

Lục Phong cười nhạt một tiếng, nói:

-Ta là sợ ngươi một cái không thể tu luyện đi vào Vũ Kỹ Các sẽ phá rối mọi người tu hành nên mới đến ngăn cản!

-Lục Phong! Ngươi khinh người quá đáng!

Ở một bên sư nương nghe hắn nói như vậy liền lập tức nổi giận, trầm giọng quát.

Lục Phong hai mắt nóng bỏng nhìn qua sư nương, lại ôm quyền nói:

-Nhạc sư thúc! Ta không phải không nói lý lẽ, chỉ là Vương sư đệ thực sự không thể tu luyện, một khi miễn cưỡng tu hành vũ kỹ, đến lúc đó nhất định sẽ tẩu hoả nhập ma! Ta đây cũng là muốn tốt cho hắn a!

-Ngươi...

Sư nương giận đến răng ngọc không ngừng va chạm, chỉ hận không thể một bước đi lên chụp chết tên trước mặt.

Lúc này, Vương Hạo Thần một bên liền đạm thanh nói:

-Đa tạ Lục Phong sư huynh đã nhắc nhở, bất quá ta cũng chỉ muốn đọc qua vũ kỹ, không có định tu luyện! Vì thế không cần ngươi bận tâm!

Nói rồi, hắn liền quay sang nói với sư nương:

-Sư nương! Chúng ta đi thôi!

Sư nương gật đầu, hai người một bên vượt qua Lục Phong, đi thẳng về phía Vũ Kỹ Các.

Lục Phong nhìn theo phương hướng hai người rời đi, sắc mặt có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói khẽ:

-Đã là phế vật rồi, còn muốn dãy chết, ta cũng thật muốn xem ngươi có thể trang được bao lâu!

-Tiểu Thần Thần! Ngươi không sao chứ?

Trên đường đi, sư nương ân cần hướng Vương Hạo Thần hỏi thăm, sợ hắn bởi vì lời nói của Lục Phong mà tủi thân.

Vương Hạo Thần lắc đầu, cười nói:

-Sư nương! Lục Phong người kia lời nói, ta căn bản không có để trong lòng!

-Vậy liền tốt!

Sư nương trong lòng thở dài một hơi, sắc mặt cũng hoà hoãn xuống.

Thiên Sinh Môn Vũ Kỹ Các, nằm ở chủ phong Thanh Nguyên Phong, mở rộng cho đệ tử tiến vào tìm kiếm vũ kỹ phù hợp với mình.

Vương Hạo Thần cùng với sư nương đi tới Vũ Kỹ Các bên ngoài, liền nhìn thấy một vị lão nhân đang ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang ngủ.

Lão nhân dung mạo không có gì đặc biệt, thân mặc áo vải, tựa hồ giống như một cái phàm nhân tuổi xế chiều đồng dạng.

Thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng lại không dám khinh thị vị lão giả trước mắt này.

Hắn không thể tu luyện, không có nghĩa là hắn không biết được Thiên Sinh Môn một ít sự tình, mà hắn cũng từng được nghe sư nương nói qua, vị lão giả này, chính là Vũ Kỹ Các thủ hộ giả, đồng thời hắn cũng là Thiên Sinh Môn tiền nhiệm chưởng giáo người cùng thế hệ, luận bối phận mà nói, hắn không thể so với sáu vị phong chủ kém.

Từ sau khi Thiên Sinh Môn tiền nhiệm chưởng giáo mất tích, vị lão nhân này cũng không còn can dự vào tông môn sự tình, mà lại chuyển đến Vũ Kỹ Các, cam tâm tình nguyện làm một vị thủ hộ giả.

Chúng đệ tử đối với vị lão nhân này tôn trọng có thừa, một mực gọi hắn là " Không lão ".

Sư nương chậm rãi đi tới Không lão trước mặt, có chút cung kính ôm quyền nói:

-Không lão!

Lão nhân gọi Không lão lúc này mí mắt mới chậm rãi mở ra, khuôn mặt già nua khi nhìn thấy sư nương liền nở nụ cười hoà ái nói:

-Tiểu nha đầu! Ngươi bây giờ nói thế nào cũng là một vị phong chủ thê tử, là nhân vật đức cao trọng vọng, làm sao còn có thời gian đến thăm lão đầu ta?

Lấy bối phận của hắn, gọi sư nương là tiểu nha đầu kỳ thực cũng không có gì sai.

Sư nương tựa hồ đối với Không lão rất có hảo cảm, nghe hắn nói vậy liền nở nụ cười nói:

-Không lão! Người đừng đùa tiểu nữ!'

Không lão gật gật đầu, ánh mắt lại đặt tại Vương Hạo Thần trên người, tại nhìn thấu hắn tu vi về sau, một cặp lông mày liền khẽ nhíu lại.

Tiểu gia hoả này, làm sao ngay cả một điểm tu vi cũng không có?

Nguyên lai, Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, điểm đặc thù nhất của bộ công pháp này chính là có thể che dấu tu vi, vì thế ngay cả khi hắn đã có thể tu luyện, thế nhưng trong mắt người khác, hắn vẫn chỉ là một cái phế nhân không thể mở ra kinh mạch.

Trừ phi là hắn nguyện ý hiển lộ, nếu không ai cũng không thể nhìn thấy hắn tu vi chân thật.

Sư nương biết Không lão nhìn ra Vương Hạo Thần thân thể có vấn đề, vì thế vội vàng cùng hắn truyền âm giải thích, đem sự tình từ đầu đến cuối nói rõ.

Không lão nghe xong, ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần liền trở nên có chút đồng tình, thở dài nói:

-Tiểu tử, ta có thể để ngươi đi vào, bất quá ta phải nói trước, tại trước khi ngươi trở thành Vũ Đồ, tuyệt đối không thể tu luyện vũ kỹ, nếu không một khi bị phản phệ, coi như thần tiên cũng khó cứu được ngươi!

Vương Hạo Thần biết rõ Không lão cũng không phải là cố ý châm hắn, mà là đang hảo tâm nhắc nhở, vì thế vội vàng ôm quyền bái tạ, nói:

-Đa tạ Không lão nhắc nhở! Đệ tử xin ghi nhớ!

Không lão lúc này mới gật đầu, khoác tay nói:

-Vào đi!

Vương Hạo Thần cùng sư nương lần nữa cung kính hướng hắn chắp tay, sau đó mới tiến vào Vũ Kỹ Các bên trong.

Vũ Kỹ Các, chia bốn tầng, tại tầng thứ nhất, đều là Phàm cấp công pháp, vũ kỹ, cũng là phổ thông nhất cấp bậc, số lượng nhiều đếm không xuể.

Tầng thứ hai, lại là Linh cấp vũ kỹ, tại Thiên Sinh Môn đã chính là lực lượng trung kiên, phần lớn đệ tử có chút thực lực, đều tu luyện Linh cấp vũ kỹ.

Tầng thứ ba, cất dấu Quân cấp vũ kỹ, được phần lớn trưởng lão thậm chí một ít phong chủ tu luyện.

Tầng thứ tư là trân quý nhất, chính là có Vương cấp công pháp, cũng là tông môn trấn tông tuyệt học, số lượng ít đến đáng thương, chỉ có sáu vị phong chủ cùng một ít nhân vật đối với tông môn lập qua đại công mới có thể tu luyện.

Vương Hạo Thần đi vào tầng thứ nhất, chỉ thấy trước mặt từng cái kệ sách chất đầy công pháp, vũ kỹ, đủ để cho hắn hoa cả mắt.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Hạo Thần hai mắt nhất thời sáng lên, hắn vốn là một cái yêu võ chi nhân, đối với hắn mà nói, những nơi như thế này chính là

thiên đường.

-Sư nương! Ta có thể tuỳ tiện chọn sao?

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi hỏi.

-Đương nhiên!

Sư nương cười đáp.

Vương Hạo Thần nghe vậy, liền không còn cố kỵ nữa, trước đi vào ngay trước mặt một cái kệ sách, tiện tay đem một quyển bí tịch lấy xuống, đọc ngấu nghiến.

-Phi Vân kiếm pháp, chú trọng khinh công thân pháp, một chiêu một thức đều cực kỳ hoa lệ...

Vương Hạo Thần say mê tìm đọc bí tịch, từng cái từng cái đều bị hắn nhanh chóng đọc qua, tốc độ để cho sư nương đứng một bên đều có chút kinh hãi, thế nhưng hắn vẫn chưa chọn được vũ kỹ khiến mình ưng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trở thành vũ giả

Vương Hạo Thần lại đem một bộ bí tịch cầm xuống, hai mắt dán vào thông tin được ghi trên bí tịch.

-Phục Hổ Quyền! Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, thích hợp cho vũ giả mới bước chân vào Vũ Đồ cảnh, chia làm thập cấp, mỗi cấp tương đương với thập hổ chi lực! Tu luyện đến đại thành có thể so với Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ!

Vương Hạo Thần trầm ngâm một lát, hắn từ đầu vốn dĩ không có ý bởi vì những loại vũ kỹ này chỉ có Phàm cấp mà thất vọng, hắn hiểu đạo lý cơm phải ăn từng chút, chẳng qua hắn yêu cầu có chút đặc thù, vì thế tìm kiếm ra vũ kỹ thích hợp với bản thân cũng có một chút độ khó.

Bởi vì hắn thiên phú rất cao, vì thế nếu như chọn vũ kỹ không đúng hoặc quá mức đơn giản, vậy vũ kỹ chẳng bao lâu sẽ không theo kịp hắn cước bộ.

Mà Phục Hổ Quyền bộ này vũ kỹ, để cho hắn cảm thấy tương đối hài lòng, vậy liền chọn nó a.

Đem Phục Hổ Quyền cất vào, Vương Hạo Thần ôm ý định muốn tìm thêm cho mình một mình một bộ dành cho kiếm tu vũ kỹ tiếp tục tìm kiếm.

Hắn từ nhỏ đã yêu thích kiếm, trong lòng luôn luôn mong muốn bản thân sau này có thể trở thành một tên cường đại kiếm tu.

Thế nhưng hắn dành ra nửa ngày thời gian tìm đọc bí tịch, bước chân của hắn cũng đã dừng lại ở nơi sâu nhất của Vũ Kỹ Các tầng một, thế nhưng vẫn không tìm được vũ kỹ ưng ý.

Lúc này, hắn cũng không còn nhiều lựa chọn, bởi vì trước mặt hắn đã là mấy bộ vũ kỹ cuối cùng của tầng một.

-Bách Linh Kiếm Pháp!

-Toàn Phong Kiếm Pháp!

-Tung Hoành Kiếm Pháp!

Ba bộ kiếm pháp này, đều chỉ có Toàn Phong Kiếm Pháp là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ.

Hơn nữa, Toàn Phong Kiếm Pháp không đặt nặng mỹ lệ chiêu thức, chỉ chú trọng tốc độ cùng hiệu quả sau cùng, một kiếm thế nhanh như bão táp, để cho đối thủ không kịp phản ứng, cái này yếu chỉ để cho Vương Hạo Thần có chút yêu thích.

-Được rồi, chọn Toàn Phong kiếm pháp!

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần cuối cùng quyết định chọn Toàn Phong Kiếm Pháp, dù sao khả năng lĩnh ngộ của hắn rất mạnh, nếu bắt buộc phải chọn, vậy còn không bằng chọn lấy thứ tốt nhất để tu luyện.

Cầm hai quyển vũ kỹ, Vương Hạo Thần đi vào sư nương bên người.

-Thoả mãn rồi chứ?

Sư nương nhìn hắn cười hỏi.

-Rất hài lòng!

Vương Hạo Thần đồng dạng cười đáp lại.

Hai người không tiếp tục trì hoãn, đi đến chỗ trưởng lão thủ các để đăng ký.

Vị trưởng lão kia nhận ra sư nương thân phận, vì thế cung kính có thừa một hơi liền giúp hắn phê duyệt.

Nhận vũ kỹ bí tịch trở về Minh Thiên Phong, Vương Hạo Thần đột nhiên hướng sư nương nói:

-Sư nương, ta có thể hay không tạm nghỉ mấy ngày?

Sư nương cho là hắn muốn dành thời gian nghiên cứu vũ kỹ bí tịch, vì thế không chút do dự gật đầu đáp ứng, bất quá trước khi rời đi vẫn hảo tâm nhắc nhở hắn không muốn quá sức, tránh tự hại chính mình.

Kỳ thực tại Thiên Sinh Môn là có hẳn một cái tửu lâu cho chúng đệ tử đi vào ăn uống, thế nhưng Tiêu Hàn Dư một phần bởi vì chán ghét Vương Hạo Thần vô dụng, một phần bởi vì yêu thích hắn món ăn hương vị, nên mới đẩy hắn xuống làm một cái đầu bếp phục vụ mọi người.

Vương Hạo Thần quay về mình gian phòng, kỳ thực mà nói, đây cũng không được tính một cái tử tế căn nhà, chẳng qua là một cái nhà kho nhỏ bên cạnh phòng bếp được hắn cải tạo lại để có chỗ tránh mưa nắng mà thôi.

Vương Hạo Thần mở cửa phòng đi vào, lại cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gỗ ở dưới giường, vẻ mặt mỉm cười lẩm bẩm:

-Lần này muốn nhanh chóng đột phá đến Vũ Đồ cảnh, liền phải dựa vào mấy thứ này rồi!

Bên trong hộp, có mấy cây linh thảo đỏ rực như lửa được hắn cất giữ cẩn thận.

Đây là Vương Hạo Thần suốt những năm qua đi vào trong núi đốn củi vô tình tìm được Xích Nham Thảo!

Xích Nham Thảo, mặc dù chỉ là Nhất cấp hạ phẩm linh dược, thế nhưng bên trong ẩn chứa cực nhiệt năng lượng vẫn có không ít, có thể tăng mạnh tốc độ tu luyện, đối với một cái chưa trở thành vũ giả như Vương Hạo Thần, có thể nói là chí bảo.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem một cây Xích Nham Thảo lấy ra, lại đem sắc với nước suối, chuẩn bị cho chính mình sử dụng.

Mọi thứ đều chuẩn bị về sau, Vương Hạo Thần mới quay trở lại phòng, ngồi xếp bằng dưới đất, lại đem đã sắc kỹ Xích Nham Thảo uống vào.

Xích Nham Thảo vừa vào miệng, liền hoá thành một luồng nóng bỏng dược lực chậm rãi tản mát trong hắn cơ thể, hướng Vương Hạo Thần toàn thân kinh mạch chảy tới.

Vương Hạo Thần lập tức vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, bắt đầu luyện hoá Xích Nham Thảo dược lực, đem nó chuyển hoá thành tinh thuần nguyên khí đưa vào hắn đan điền.

Cứ như vậy, đến khi Vương Hạo Thần lần nữa mở ra hai mắt, lúc đó đã là vào buổi tối, mà hắn đan điền, cũng đã được lấp đầy 4 phần 10.

-Quá tốt! Với tốc độ như vậy, chỉ cần ta dành hết thời gian tu luyện, vậy trong vòng hai ngày nữa liền có thể đột phá tới Vũ Đồ cảnh!

Vốn dĩ hắn cho là, ít nhất cần mười ngày mới có thể đột phá đến Vũ Đồ, chỉ là không ngờ Xích Nham Thảo dược lực quá hiệu quả, để cho hắn tiếp kiệm được rất nhiều thời gian.

Bất quá để cho Vương Hạo Thần có chút bất đắc dĩ chính là, hấp thụ một cây Xích Nham Thảo năng lượng, cũng không có để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết phản ứng chút nào, tựa hồ là đang chê cái này linh dược cấp bậc quá thấp.

Vương Hạo Thần liền cơm tối cũng không kịp ăn, tiếp tục đem một cây đã sắc Xích Nham Thảo uống vào, tiếp tục điên cuồng tu luyện.

Thời gian trôi qua cực nhanh, thấm thoát, Vương Hạo Thần đã tu luyện tới buổi sáng ngày thứ ba.

Lúc này, hắn đan điền đã hoàn toàn bị tinh thuần nguyên khí lấp đầy không còn chút chỗ trống, chỉ thấy từng đạo dồn dập nguyên khí, đã bắt đầu hướng về bích chướng đập đi qua.

Tấn cấp dấu hiệu!

Vương Hạo Thần rốt cuộc đợi được đến thời điểm này, trong lòng mừng rỡ vạn phần, biết thành bại hoàn toàn phụ thuộc vào giây phút này, vì thế liền nắm chặt hai tay, lại không ngừng vận chuyển nguyên khí, điên cuồng trùng kích cái kia bích chướng.

Một lần!

Hai Lần!

Ba lần!

Năm lần!

Đến lần thứ tám trùng kích, bích chướng kia rốt cuộc hiện ra một tia vết rách, mà Vương Hạo Thần nguyên khí, lập tức nhân cơ hội này toàn lực xông qua, rốt cuộc đem cái kia bích chướng một hơi xé rách.

Ầm!

Đan điền hắn vào một khắc này đột nhiên hoá thành vạn điểm tinh quang.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, vạn điểm tinh quang này liền ngưng tụ lại, một lần nữa kết thành đan điền, bất quá lúc này đan điền lại so với lúc trước lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Hạo Thần nhất thời cảm nhận được một loại tinh lực tràn đầy cảm giác, kinh mạch thông suốt, để cho hắn cả người đều thoải mái dị thường.

Loại này cảm giác, chính là đã thành công đột phá đến Vũ Đồ dấu hiệu.

Nhất Tinh Vũ Đồ!

-Vũ Đồ! Ta Vương Hạo Thần rốt cuộc trở thành vũ giả, ha ha ha...

Vương Hạo Thần không kìm được trong lòng được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, hai mắt lúc này cũng toát ra từng tia lệ quang.

Một ngày này, hắn chờ đợi đã quá lâu.

Từ nay về sau, hắn vĩnh viễn cũng không phải phế vật vô pháp tu luyện, mà là một cái chân chính vũ giả.

Cảm giác này, thực sự để cho hắn vui mừng đến điên dại.

Vương Hạo Thần lúc này tin tưởng chỉ cần hắn khắc khổ tu luyện, nhất định sẽ có một ngày hắn đem mọi nhục nhã lúc trước mình phải chịu sòng phẳng hoàn trả lại, sau này có thể ngẩng cao đầu mà đi, trở thành một cái đầu đội trời, chân đạp đất nam nhân.

-Lục Phong! Cho ngươi lại đắc ý một đoạn thời gian, không lâu nữa ta sẽ đem cả lời lẫn lãi toàn bộ hướng ngươi đòi lại!

Vương Hạo Thần nhớ tới cái kia Lục Phong bộ dáng cao ngạo mấy ngày trước, khoé miệng hiện ra một vòng sâm lãnh cười cười.

Cái này Lục Phong, tại Thiên Sinh Môn mấy năm này liên tục làm khó hắn đủ đường, nếu không phải có sư nương che chở, e rằng hắn sớm đã bị y đá ra khỏi tông môn rồi.

Hắn là một cái có thù tất báo người, trước đây bởi vì không có thực lực, hắn chỉ có thể nhận mệnh, thế nhưng lúc này hắn đã trở thành vũ giả, tin tưởng tương lai không xa có thể siêu việt Lục Phong.

-Lục Phong tu vi mấy tháng trước còn là Vũ Đồ lục tinh, đến bây giờ nói không chừng đã sớm đột phá tới thất tinh cảnh giới! Ta muốn siêu việt hắn, cần phải cố gắng gấp bội!

Vương Hạo Thần trong mắt rực cháy chiến ý, hắn đặt ra mục tiêu đầu tiên của mình chính là siêu việt Lục Phong, bất quá đây cùng không phải điểm cuối của hắn, bởi vì Vương Hạo Thần thế nhưng là biết, Lục Phong tại Thiên Sinh Môn chúng đệ tử thực lực chẳng qua là kế đáy tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phục Hổ Quyền

Vương Hạo Thần đột phá Vũ Đồ cảnh về sau, lại ăn uống một bữa no nê, sau đó liền đi hậu sơn, chuẩn bị tu luyện Phục Hổ Quyền.

Phục Hổ Quyền, về cơ bản không quá phức tạp, chú trọng ở lực lượng một chưởng đánh ra, luyện tới ba hổ chi lực được tính là tiểu thành, luyện tới lục hổ chi lực được tính là đại thành, luyện tới cửu hổ chi lực được tính là đại viên mãn, nếu như có thể luyện tới thập hổ chi lực, vậy môn vũ kỹ liền có thể trực tiếp thăng cấp, sánh ngang với Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ.

Phục Hổ Quyền yếu chỉ chính một chưởng đánh ra, thế tựa như mãnh hổ xuất tù toàn lực công kích, trực tiếp dựa vào khí thế đáng sợ áp đảo đối thủ.

Mà đối phương một khi bị Phục Hổ Quyền khí thế chấn trụ, vậy liền rất khó có cơ hội lật bàn.

Vương Hạo Thần điều chỉnh tốt trạng thái của mình về sau, liền theo Phục Hổ Quyền bộ pháp bước ra hai bước, một bàn tay nắm lại thành quyền, một quyền nhanh chóng đánh đi ra.

Quyền thế như mãnh hổ, ẩn ẩn còn vang lên hổ khiếu thanh âm.

Vương Hạo Thần không ngừng mày mò tự mình luyện tập, thẳng đến khi đem nguyên khí trong cơ thể hao hết, mới ngồi xuống thở dốc, sau đó liền vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hấp thu xung quanh linh khí, chuyển hoá thành bản thân tinh thuần nguyên khí.

Vương Hạo Thần bởi vì mang trong mình Thái Dương Vương huyết mạch, ngộ tính có thể nói siêu phàm thoát tục, cho dù không có danh sư chỉ điểm, tốc độ tu luyện vẫn xa xa vượt qua vô số đệ tử khác.

Mà lại, hắn so với bất cứ kẻ nào đều khát vọng nâng cao thực lực, vì thế tu luyện cực kỳ khắc khổ, vì thế chỉ cần không đến hai ngày, hắn liền đem Phục Hổ Quyền tu luyện tới một hổ chi lực.

-Cũng không biết, ta bây giờ vận dụng Phục Hổ Quyền, có thể bộc phát ra lực lượng mạnh bao nhiêu?

Vương Hạo Thần có chút hăng hái muốn thử nghiệm một chút mình thành quả tu luyện.

Nghĩ là làm, chỉ thấy hắn dẫm lên Phục Hổ Quyền bộ pháp, vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, rót vào cánh tay.

-Phục Hổ Quyền!

Vương Hạo Thần thân ảnh đột nhiên lao ra, một cỗ mạnh mẽ lực lượng, từ cánh tay vọt ra ngoài.

Một quyền này, điều động toàn thân nguyên khí cùng cánh tay cơ bắp lực lượng, vì thế lực lượng bộc phát đi ra tự nhiên sẽ không yếu.

Vương Hạo Thần một quyền đánh vào một khối đá lớn trên đường, chỉ thấy tảng đá kia trên bề mặt vậy mà lưu lại một đạo nhàn nhạt quyền hình vết lõm, mà bản thân tảng đá, dưới đáy cũng chìm vào trong mặt đất vài cen-ti-mét.

-Cũng không tệ lắm!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, đối với một quyền này uy lực tương đối hài lòng.

Dựa theo hắn phỏng đoán, một chiêu Phục Hổ Quyền này, coi như là Nhị Tinh Vũ Đồ cũng sẽ không dễ dàng có thể tiếp được.

Mà trong những ngày qua, Vương Hạo Thần cũng không có buông lỏng việc tu luyện nguyên khí, đan điền của hắn, đã được lấp đầy 1 phần 10.

Bất quá Vương Hạo Thần đối với tốc độ này rõ ràng rất không hài lòng, bởi vì cứ tiếp tục như vậy, hắn ít nhất cũng cần mấy mươi ngày mới có thể đột phá Nhị Tinh Vũ Đồ, tốc độ như vậy trong mắt người thường có thể coi là kinh hãi thế tục, thế nhưng trong mắt hắn như cũ chậm.

Hắn trong tay lúc này còn có vài cây Xích Nham Thảo, có thể tăng lên một chút tốc độ tu luyện, bất quá cũng không có giống như thời điểm hắn chưa thành tựu vũ giả hiệu quả như vậy, hơn nữa, một khi dùng hết, vậy hắn từ nay liền sẽ không còn tài nguyên hỗ trợ tu luyện.

Bình thường mà nói, bất cứ một cái đệ tử nào ít hoặc nhiều đều sẽ có tông môn nhận được tông môn một ít tài nguyên tu luyện, bất quá Vương Hạo Thần lại là một cái ngoại lệ, bởi vì trước đây hắn không thể tu luyện, vì thế không hề nhận được bất cứ thứ gì.

Một cái đệ tử nếu như không cái tài nguyên tu luyện, vậy coi như thiên phú hắn cao tuyệt, tương lai cũng rất khó có thành tựu to lớn.

Tỉ như, Vương Hạo Thần muốn đuổi theo Lục Phong, thế nhưng đối phương trong tay luôn luôn có linh dược hỗ trợ tu luyện, còn hắn chỉ có thể theo phương thức phổ thông nhất tu luyện, vậy kết quả căn bản không còn nói cũng biết.

-Xem ra, có cơ hội liền phải tiến về đệ thất phong tìm kiếm cơ duyên rồi!

Vương Hạo Thần âm thầm suy nghĩ.

Thiên Sinh Môn, trên danh nghĩa chỉ có sáu ngọn núi lớn, kỳ thực phía sau sáu ngọn núi này, còn có một ngọn núi khác nhỏ hơn, được mọi người thuận miệng gọi là đệ thất phong.

Đệ thất phong khác với sáu ngọn núi chính, khắp nơi đều tràn đầy huyền thú, độc thảo, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng cũng tồn tại không ít cơ duyên, được tông môn chọn làm nơi để cho chúng đệ tử lịch luyện, đồng thời phái cao thủ chấn giữ ở đó, hạn chế việc đệ tử mất mạng trong miệng man thú.

Đương nhiên, trên đời không có cái gọi là vạn toàn, mỗi năm tiến về đệ thất phong lịch lãm đệ tử, đều có không ít người chết đi.

Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không muốn vào thời điểm này tiến về đệ thất phong, thế nhưng hắn trong tay lại không có tài nguyên tu luyện, nếu không tiến về đệ thất phong, hắn căn bản không có cách nhanh chóng tăng lên mình thực lực.

-Thôi, được một bước tính một bước!

Vương Hạo Thần tặc lưỡi, đem Xích Nham Thảo ăn vào, bắt đầu tu luyện.

Tiến về đệ thất phong là chuyện sớm muộn, bất quá trước đó, hắn nhất định phải hết sức tăng lên mình thực lực, để cho bản thân có một chút năng lực tự vệ, nếu không một khi tiến vào đệ thất phong, dựa vào thực lực của hắn bây giờ, 9 phần 10 sẽ trở thành huyền thú trong miệng đồ ăn.

Vương Hạo Thần tu luyện một lần này liền là trọn vẹn một tuần thời gian.

Trong khoảng thời gian này, hắn đem còn lại Xích Nham Thảo toàn bộ dùng hết, khiến cho tu vi của hắn rốt cuộc đạt đến Nhị Tinh Vũ Đồ cảnh giới, đồng thời hắn cũng đem Phục Hổ Quyền tu luyện tới hai hổ đỉnh phong chi lực, chỉ kém một chút, liền có thể để cho quyền pháp tiểu thành.

Mấy ngày vừa qua, Vương Hạo Thần cũng không biết sư nương đã mấy lần đến nhà tìm hắn, bất quá hắn hầu như đều không có bao nhiêu thời gian ở nhà, vì thế nàng mấy lần đến đều chỉ có thể buồn bực quay về, lại âm thầm đối với hắn giận dỗi ở trong lòng.

Vương Hạo Thần dành một chút thời gian để nghỉ ngơi, đồng thời chuẩn bị cho mình một ít đồ vật để thuận tiện ra ngoài lịch lãm.

Đầu tiên, hắn phải chuẩn bị lương khô, bởi vì ở trong đệ thất phong mặc dù hắn cũng có thể chém giết huyền thú làm thịt ăn, thế nhưng cái đó động tĩnh lại quá lớn, dễ dàng kéo đến cái khác huyền thú, vì tốt nhất vẫn là mang theo lương khô đi đường.

Hắn vốn dĩ muốn mang theo binh khí, thế nhưng lại nhận ra mình căn bản không có bất cứ binh khí gì.

Vốn dĩ, một đệ tử bình thường, có thể sử dụng tông môn điểm cống hiến lưu trên thân phận lệnh bài để đổi lấy huyền khí hoặc tài nguyên tu luyện, thế nhưng Vương Hạo Thần cho đến tận bây giờ ngay cả một điểm công hiến cũng không có.

Muốn có được điểm công hiến, có không ít biện pháp, biện pháp trực tiếp nhất, chính là tiếp nhận tông môn nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ về sau, có thể nhận được lượng lớn điểm cống hiến.

Biện pháp thứ hai, thì là trở thành tông môn đạo sư, mở lớp học giảng đọc, trong đó có thể là giảng giải và giúp các đệ tử khác trong việc tu luyện một môn vũ kỹ nào đó, sau đó từ đám đệ tử đó nhận lấy điểm công hiến, xem như là tiền công.

Cách thứ ba, cũng là cách mà hầu như bất cứ một cái đệ tử nào cũng từng làm, đó chính là đi vào đệ thất phong hoặc ra ngoài lịch lãm, thu thập linh dược, huyền thú linh nhục, thú đan, sau đó quay về tông môn hối đoái thành điểm công hiến.

Thế nhưng bất kể là đi con đường nào, người thực hiện đều cần có vũ giả tu vi, Vương Hạo Thần trước đây ngay cả một điểm nguyên khí cũng không ngưng tụ ra được, làm sao có năng lực làm những việc này?

Đem lệnh bài thân phận cầm đi lên, nhìn thấy con số điểm cống hiến là số không tròn trĩnh bên trên, Vương Hạo Thần trên mặt nhất thời lộ ra một tia đắng chát cười.

Kỳ thật hắn có thể mở miệng xin sư nương giúp đỡ, dựa vào cảm tình của nàng đối với hắn, sư nương khẳng định sẽ không ngại cho hắn điểm công hiến, tài nguyên tu luyện hay là huyền khí, bất quá Vương Hạo Thần bản thân là một người có lòng tự trọng, hắn không muốn chuyện gì cũng phải nhờ người khác giúp đỡ, khiến cho mình sinh lòng ỷ lại, vì thế mới không nói ra.

Bởi vì không có huyền khí cầm tay, Vương Hạo Thần chỉ có thể mang theo một thanh đoản dao bình thường mà hắn tìm được ở trong nhà kho trước đây, xem như là để phòng thân.

Chuẩn bị xong hết thảy, Vương Hạo Thần ngoảnh đầu lại theo sư nương gian nhà phương hướng nhìn hồi lâu, sau đó liền rời đi, một đường hướng về đệ thất phong đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thịt gấu

Đệ Thất Phong,

Hoàn toàn khác biệt với sáu ngọn núi chính khác, đệ thất phong lúc nào cũng tràn ngập nguy hiểm, bất cứ lúc nào để có khả năng mất mạng.

Trong một khu rừng rậm nhỏ dưới chân núi, một gã dung mạo tuấn tú thiếu niên đang ngồi bên một gốc đại thụ, tay cầm một miếng lương khô mà ăn.

Vương Hạo Thần đến đệ thất phong đã có nửa ngày thời gian, vận khí của hắn tính ra cũng không tệ lắm, trên đường không gặp phải bất cứ huyền thú hay Thiên Sinh Môn đệ tử nào.

-Phải nhanh chóng đi tìm linh dược!

Vương Hạo Thần trong lòng thầm nghĩ.

Mục đích chính của hắn lần này, đến đệ thất phong chính là để thu thập linh dược làm tài nguyên tu luyện, hắn không phải không có đánh huyền thú chủ ý, mà là huyền thú ở đệ thất phong thực lực yếu hơn hắn thực sự không có mấy loại, có thể tránh giao chiến vẫn là tốt hơn cả.

Trước khi đến nơi này, hắn cũng đã tìm hiểu qua một vài nơi có thể sinh trưởng số lượng lớn linh dược, mà một chỗ trong số đó vừa vặn ở ngay gần chỗ hắn đang đứng.

Vương Hạo Thần một hơi chạy đến địa điểm trên bản đồ đã đánh dấu, sau đó liền chậm lại cước bộ, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra xung quanh, tìm kiếm linh dược.

Sau một hồi tìm kiếm, Vương Hạo Thần nhãn thần vào lúc này đột nhiên phát sáng, vội vàng dùng hai tay đem cỏ dại xung quanh một chỗ kia tách ra.

Một linh thảo khá lớn, xanh biếc tuyệt đẹp, trên đỉnh chỉ có ba chiếc lá, mỗi một mảnh lá cây đều phi thường kỳ dị, những lá cây này có hình uống cong tựa như dòng suối mà không phải thẳng tắp.

-Đây là... Nhất cấp hạ phẩm linh dược, Ma Lam Hoa!

Vương Hạo Thần trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Ma Lam Hoa, tuy rằng là Nhất cấp hạ phẩm linh dược, thế nhưng dược lực so với Xích Nham Thảo phải lớn hơn không ít, lại càng ôn hoà, có thể trực tiếp phục dụng, nếu là đem đi đổi lấy điểm công hiến, nhất định cũng sẽ nhận được một mức giá không nhỏ.

Vương Hạo Thần phát hiện xung quanh còn có không ít Ma Lam Hoa sinh trưởng, rõ ràng, khu vực này rất thích hợp cho loại linh thảo này phát triển.

Không thể không nói hắn vận khí rất tốt, bởi vì bình thường, coi như là trên bản đồ có ghi lại một chỗ có khả năng xuất hiện linh thảo, thế nhưng tỷ lệ chính xác lại cực kỳ thấp, có đôi khi người tìm đến còn không có nhìn thấy linh thảo, liền đã bị một đám huyền thú lao vào cắn xé.

Thế nhưng Vương Hạo Thần không chỉ có không rơi vào tình trạng như vậy, lại còn tìm được một số không nhỏ Ma Lam Hoa.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem từng gốc Ma Lam Hoa cất vào trong hộp gỗ, đến cuối cùng, đếm được tổng cộng có chừng hơn 10 gốc, thu hoạch rất không tệ.

-Hả?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần chóp mũi đột nhiên ngửi thấy một cỗ nhàn nhạt tanh hôi mùi vị, ngay sau đó, hắn lại nghe thấy từng đạo tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng gần.

Vương Hạo Thần cau mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong cánh rừng, đi ra một đầu thật lớn hắc hùng cao khoảng ba mét.

Hắc hùng đôi mắt màu đỏ như máu, tràn đầy dã tính nhìn chằm chằm vào Vương Hạo Thần.

-Đại Hắc Hùng! Nhất phẩm sơ cấp huyền thú!

Vương Hạo Thần đôi mắt hơi loé lên, thoáng cái đã xác định ra hắc hùng thân phận.

Đại Hắc Hùng loại này huyền thú, tại trong Nhất phẩm sơ cấp huyền thú cảnh giới không tính rất mạnh, nhưng tuyệt đối không yếu, có thể so sánh với bình thường Nhị Tinh Vũ Đồ vũ giả.

-Cũng tốt! Xem như là một viên đá mài dao!

Vương Hạo Thần cười nhạt, hai mắt bốc cháy chiến ý.

-Hống!

Đại hắc hùng rống lên một tiếng vang vọng, chỉ thấy nó vung lên một cái khổng lồ hùng chưởng, không chút lưu tình phách tới Vương Hạo Thần trước mặt.

Huyền thú mặc dù trên kỹ nghệ xa xa thua kém nhân loại, thế nhưng phần lớn đều là trời sinh thần lực, tại cùng cấp bên trong, chính diện va chạm, thông thường đều là nhân loại ăn thiệt thòi.

Vương Hạo Thần nhìn một cái hùng chưởng đang đánh đến gần, một giây sau, hắn thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

-Phục Hổ Quyền!

Một đạo âm thanh nhàn nhạt vang lên, Vương Hạo Thần thân ảnh xuất hiện Đại Hắc Hùng sau lưng, nguyên khí trong người hắn vào lúc này liền giống như nước lũ, cuồn cuộn chảy vào cánh tay, một quyền bá đạo oanh kích đi ra, thế như mãnh hổ.

Phục Hổ Quyền, lưỡng hổ chi lực!

-Oanh!

Một quyền mang theo đáng sợ lực lượng mạnh mẽ oanh kích tại Đại Hắc Hùng trên thân, để cho nó coi như thân thể cường hãn, xương sường đều bị đánh gãy mấy khúc, cả khí huyết cuồn cuộn, trong miệng phát ra một đạo thảm thiết thê lương tiếng gầm.

-Kết thúc!

Vương Hạo Thần chớp lấy cơ hội, rút ra đeo ngang hông đoản dao to, đem bàng bạc nguyên khí rót vào, tạo thành một lớp bảo hộ bao bọc lấy đoản dao, lạnh lùng đâm vào Đại Hắc Hùng phần cổ.

Đại Hắc Hùng toàn thân không có chỗ nào không phải là da béo thịt dày, khó bị thương tổn, chỉ có phần cổ là nơi yếu hại, bị một dao của Vương Hạo Thần đâm trúng, máu tươi nóng hổi liền như suối bắn ra.

Đại Hắc Hùng thân thể cũng vào lúc này liền cứng ngắc lại, sau đó ầm một cái ngã xuống, sinh cơ triệt để đoạn tuyệt.

Vương Hạo Thần đem đoản dao rút ra, nhìn Đại Hắc Hùng lắc đầu lẩm bẩm:

-Quá yếu!

Kỳ thật cái này không phải là Đại Hắc Hùng quá yếu, mà là Vương Hạo THần quá mạnh, hắn bản thân nguyên khí tinh thuần đã có thể cùng với Tam Tinh Vũ Đồ so sánh, sức chiến đấu cũng vượt xa tầm thường Nhị Tinh Vũ Đồ, vì thế có thể dễ dàng đánh bại Đại Hắc Hùng.

Vương Hạo Thần không nghĩ nhiều nữa, hai mắt toả sáng nhìn Đại Hắc Hùng thi thể.

Huyền thú thi thể, đối với võ giả mà nói có rất lớn giá trị, khắp nơi đều là bảo vật.

Huyền thú linh nhục, ăn vào có thể tăng cường thể chất, lực lượng, nội đan có thể sử dụng để tăng nhanh tu vi, bất quá thông thường vũ giả sẽ đem huyền thú nội đan đi đổi lấy linh thảo hoặc những cái khác bảo vật.

Ngoài ra, những thứ như da thú, móng vuốt, cốt tuỷ, răng nanh đều rất có giá trị, có thể dùng làm vũ khí hoặc đem bán.

Vương Hạo Thần chưa bao giờ được ăn qua thịt huyền thú, thế nhưng hắn tại Minh Thiên Phong làm một cái đầu bếp, công việc cắt da xẻ thịt đã quá quen thuộc đối với hắn, vì thế hắn không chút chần chừ cầm lấy đoản dao, nhanh chóng đối với Đại Hắc Hùng thi thể tiến hành giải cốt.

Từng khối thịt đỏ không ngừng được hắn cắt xuống, sau đó đem bỏ vào túi càn khôn.

Thiên Sinh Môn đệ tử mỗi khi nhập môn, đều được trao cho một cái túi càn khôn dùng để chứa đồ vật, Vương Hạo Thần cũng không ngoại lệ.

Đại Hắc Hùng thân là Nhất cấp sơ cấp huyền thú, nó nội đan tự nhiên tương đối nhỏ, bên trong ẩn ẩn chứa từng tia cuồng bạo năng lượng.

Vương Hạo Thần đem Đại Hắc Hùng cặp tay gấu lấy xuống, đây là Đại Hắc Hùng vũ khí chính, cũng là thứ có giá trị nhất nhì trên người của nó.

Mọi việc hoàn tất về sau, Vương Hạo Thần mới lấy ra một khối thịt gấu, rửa qua một chút với nước, sau đem nó xiên vào một cành cây khô, nhóm lửa nướng thịt.

Vương Hạo Thần chậm rãi lật giở, chỉ thấy ngọn lửa cháy bập bùng, chẳng mấy chốc, mùi thơm hấp dẫn đã bốc lên.

Món thịt nướng của hắn, luôn là món mà bất cứ ai một khi đã ăn rồi thì tuyệt đối sẽ bị nghiện, ngay cả sư nương hắn là người ít khi ăn mặn cũng mê mẫn món này, đủ biết tài nghệ của hắn cao bao nhiêu.

Thấy thịt đã gần chín, Vương Hạo Thần liền lấy ra một chiếc bình nhỏ, đem bột trong đó từng chút rắc lên thịt gấu.

Lọ gia vị này, chính là hắn tự tay chế biến ra, khi dùng để cho những món ăn của hắn đều có hương vị thơm ngon rất đặc biệt, riêng hắn lúc nào cũng mang theo một chút bên người, đề phòng trường hợp phải ở bên ngoài nấu nướng mà không có gia vị.

-Xèo xèo!

Thịt gấu được tẩm gia vị, hương thơm càng thêm ngào ngạt, trên ngọn lửa hồng, mỡ thịt từng giọt lóng lánh nhỏ xuống.

Vương Hạo Thần mỉm cười đem khối thịt lấy xuống, đặt trên một tàu lá chuối tươi, lấy tay xé từng miếng thịt gấu chậm rãi bỏ vào miệng.

Thịt gấu ăn rất ngon, lại có chút hoang dã mùi vị, bất quá Vương Hạo Thần đối với đồ ăn mình làm hương vị đã quá quen thuộc, vì thế cũng không biểu lộ thất thố.

Mà trong lúc đó, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết mà hắn tu luyện lại chậm rãi vận chuyển, bắt đầu hấp thụ thịt gấu tinh hoa, một chút thịt gấu này căn bản xa xa không đủ để cho công pháp tiến công, thế nhưng dù sao muỗi nhỏ cũng là thịt.

Một bên hấp thụ thịt gấu tinh hoa, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng đem một bộ phận tinh hoa đó chuyển hoá thành tinh thuần nguyên khí, giúp Vương Hạo Thần tăng lên tu vi.

Từ trước đến nay, thịt huyền thú về cơ bản chỉ có thể tăng cường nhục thân, căn bản không thể dùng để tu luyện nguyên khí, bất quá Vương Hạo Thần nhờ vào tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cái này biến thái công pháp, lại trở thành một cái ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Huyền Linh Mãng

Ăn hết một khối lớn thịt gấu về sau, Vương Hạo Thần trong đan điền nguyên khí cũng nhiều hơn lúc trước không ít, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng.

-Khó trách những cái kia vũ giả đối với huyền thú linh nhục thèm muốn như vậy! Nếu như mỗi ngày đều ăn thịt huyền thú như vậy, ta tăng lên tu vi tốc độ nhất định phải muốn nhanh hơn trước rất nhiều!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm.

Một ngày này thu hoạch của hắn không thể không nói là rất lớn, bất quá Vương Hạo Thần còn không có hài lòng, mục tiêu của hắn, chính là tìm kiếm tài nguyên đầy đủ chèo chống mình tu luyện tới Tứ Tinh thậm chí Ngũ Tinh Vũ Đồ.

-Ân?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần thần sắc đột nhiên khẽ động, thân ảnh run lên một cái liền biến mất tại chỗ.

Không lâu sau đó, từ trong cánh rừng liền đi ra hai đạo thân ảnh, một nam một nữ.

-Lôi sư huynh! Ngươi tin tức kia có thực sự chính xác hay không?

Người nữ kia tên gọi Lữ Hàm, nàng dung mạo có chút xinh đẹp, cơ thể phát dục vô cùng tốt, nhìn nàng nam tử hùng tráng bên cạnh, thấp giọng hỏi.

-Lữ sư muội yên tâm! Ta lúc trước chính là tận mắt nhìn thấy đầu kia Huyền Linh Mãng đang trong quá trình đẻ trứng! Đây là thời điểm nó suy yếu nhất, dựa vào hai người chúng ta liên thủ, nhất định có thể giết được nó, sau đó ấu thú của nó chúng ta hai người chia đều!

Lôi Dực cười đáp, thanh âm chân thật đáng tin.

-Huyền Linh Mãng?

Ẩn trong bóng tối Vương Hạo Thần thần sắc nghe đến chỗ này liền khẽ động.

Hắn đọc qua không ít điển tịch, Huyền Linh Mãng loại này huyền thú hắn cũng có biết một chút.

Huyền Linh Mãng là Nhất phẩm cao cấp huyền thú, thực lực có thể sánh ngang với nhân loại Thất Tinh Vũ Đồ, hơn nữa trong cùng cấp bậc cũng có thể tính là không tệ tồn tại.

Thế nhưng theo lời hai người kia nói, Huyền Linh Mãng lúc này lại đang trong quá trình đẻ trứng, như vậy thực lực nhất định phải suy giảm rất nhiều, tối đa là sánh ngang với nhân loại Tứ Tinh Vũ Đồ, dựa vào Lôi Dực cùng Lữ Hàm hai người tu vi đồng dạng là Tứ Tinh Vũ Đồ, muốn chém giết Huyền Linh Mãng thật có rất lớn cơ hội.

-Huyền Linh Mãng ấu thú tương lai có cơ hội đặt chân Cửu Tinh Vũ Đồ, đem bán nhất định sẽ nhận được không ít điểm công hiến!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng quang mang.

Ở bên kia, Lôi Dực ánh mắt thâm tình nhìn Lữ Hàm, ôn nhu nói:

-Lữ sư muội, lần này nếu như thành công, ta hi vọng muội có thể chấp nhận ta a!

Hắn trong lòng từ lâu đã yêu thích Lữ Hàm, lần này đem Huyền Linh Mãng sự tình nói cho nàng biết, chính là hi vọng có thể đem nàng phương tâm bắt lấy.

Lữ Hàm làm sao có thể không biết tâm ý của hắn, thế nhưng trong lòng thì lại khinh thường, nàng tại tông môn tu vi có thể thấp kém, nhưng bởi vì dung mạo xinh đẹp mà hấp dẫn được không ít nam nhân theo đối, mà Lôi Dực thực lực trong đám người kia chẳng qua là một cái yếu nhất tồn tại, nàng làm sao có thể cam tâm làm hắn đạo lữ?

Bất quá, lúc này nàng cũng không tiện cùng hắn trở mặt, vì liền nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp:

-Cái này là nhất định!

Lôi Dực gặp nàng ngầm đồng ý, trong lòng vui mừng khôn xiết, hận không thể lập tức đem Huyền Linh Mãng ấu thú chộp tới, để Lữ Hàm chính thức trở thành hắn bạn gái.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, cũng không phát hiện được Vương Hạo Thần đang âm thầm bám theo.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi theo hai người hồi lâu, sau cùng, hắn phát hiện hai người cước bộ đột nhiên chậm lại, sau đó liền dừng hẳn, hắn theo bản năng cũng ngừng lại cước bộ.

Vương Hạo Thần ngưng thần nhìn theo, chỉ thấy phía trước là một mảnh rừng trống trải, ở đó một đầu kim sắc cự mãng nằm cuộn tròn, tại chỗ chính giữa bảo vệ lại ba khoả trứng rắn.

Huyền Linh Mãng!

Xem ra cái kia Lôi Dực đúng là không có nhìn nhầm, đầu này Huyền Linh Mãng quả nhiên vừa mới hoàn tất việc đẻ trứng, đang ở trong thời kỳ suy yếu nhất, dựa theo hơi thở của nó lúc này phán đoán, thực lực nhiều nhất là ngang với nhân loại Tứ Tinh Vũ Đồ.

-Quả nhiên là Huyền Linh Mãng trứng!

Lữ Hàm hai mắt toả sáng nhìn Huyền Linh Mãng ở giữa ba khoá trứng rắn.

-Lữ sư muội, lát nữa ta sẽ ra tay ngăn chặn Huyền Linh Mãng, ngươi nhanh chóng đem trứng rắn đoạt lấy, sau đó giúp ta chém giết Huyền Linh Mãng!

Lôi Dực nhìn Lữ Hàm trầm giọng nói.

-Tốt!

Lữ Hàm không chút do dự gật đầu đồng ý.

Lôi Dực hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem Huyền Linh Mãng.

Mặc dù Huyền Linh Mãng lúc này kém xa thời kỳ toàn thịnh, thế nhưng hắn cũng tuyệt đối không dám xem thường nó.

Huyền Linh Mãng phát giác được có nhân tiến tới gần, liền mở ra xà nhãn, hung quang toả ra bốn phía, khí thế khoá chặt tại Lôi Dực trên thân.

-Rống!

Huyền Linh Mãng kêu lên một tiếng, miệng rắn mở rộng, hướng Lôi Dực một ngụm cắn tới.

Lôi Dực biết miệng rắn có độc tố, nếu bị cắn trúng không tàn cũng phế, vì thế không dám cùng nó ngạnh chiến, thân hình nhanh chóng nhảy lên cao, né tránh thế công của Huyền Linh Mãng.

Khá tốt Huyền Linh Mãng sau khi đẻ trứng thực lực cùng tốc độ giảm sút rất nhiều, nếu không Lôi Dực còn lâu mới đuổi kịp tốc độ của nó.

Lôi Dực vội lấy ra từ trong túi càn khôn một thanh đại đao, một tay múa lấy thanh đao, tận lực cùng Huyền Linh Mãng kéo dài khoảng cách.

Mà Lữ Hàm, thì lại từ từ tiến lại gần ba khoả trứng rắn, nàng bộ pháp chậm rãi vô cùng, sợ làm Huyền Linh Mãng phát giác.

Bất quá nàng lo lắng tựa hồ có chút dư thừa, Huyền Linh Mãng lúc này đang cùng Lôi Dực chiến cái người chết ta sống, làm sao còn có dư tinh lực đi quản chuyện khác?

Lữ Hàm một bên khấp khởi mừng thầm, nàng lúc này cách ba khoả trứng rắn đã rất gần, chỉ cần tiến thêm vài bước nữa liền có thể thuận lợi đoạt lấy.

-Vù!

Đúng lúc này, từ trên không trung đột nhiên truyền đến một đạo xé gió thanh âm, chỉ thấy một thanh đoản dao trong chớp mắt liền hướng Lữ Hàm

phương hướng phóng tới.

Người ra tay, không phải là ai khác chính là từ nãy đến giờ vẫn ẩn trong bóng tối Vương Hạo Thần.

Hắn đến hai người này tới đây vốn là để làm ngư ông đắc lợi, nếu như để cho Lữ Hàm thuận lợi lấy được trứng rắn, vậy hắn chẳng phải là phí công vô ích rồi sao?

Lữ Hàm nào ngờ được mình lại bị tập kích bất ngờ như vậy, bất quá nàng thực lực cũng không phải hạng tầm thường, duỗi ra một cái ngọc thủ, chưởng ảnh nhanh như chớp đánh tới, đem đoản dao đánh bay ra ngoài.

Thế nhưng ở bên kia, Huyền Linh Mãng bởi vì nghe được tiếng động liền quay đầu nhìn, phát hiện Lữ Hàm đã cách nó trứng rắn rất gần, một cặp xà nhãn lập tức bắn ra đang sợ hung quang, không ngờ không để ý tới Lôi Dực dây dưa, mạnh mẽ xoay người quay trở lại, vung lên đuôi rắn hướng Lữ Hàm quất tới.

-Đáng chết!

Lữ Hàm hàm răng trắng khẽ cắn môi đỏ, nàng thật không ngờ tới, một chuyện vốn dĩ có thể dễ dàng hoàn thành, vào phút chót lại bị kẻ khác phá đám, lúc này nàng cùng với Lôi Dực đều đã bại lộ, khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Đồng thời, nàng cũng đem cái kia bại lộ mình tung tích hận đến thấu xương, đáng tiếc vừa rồi không thể xác định hắn tung tích, nếu không nàng nhất định phải bắt hắn đến hỏi tội một phen.

Huyền Linh Mãng thực lực mặc dù không tại đỉnh phong, thế nhưng cũng đủ cho nàng uống một bình, vị thế Lữ Hàm không dám có chút nào khinh thường, vội vàng toàn lực ứng phó.

Mà Lôi Dực ở một bên thì lại giận dữ nhìn xung quanh, đề khí quát lớn:

-Bọn đạo chích phương nào? Làm sao không có gan lộ mặt?

Biểu hiện của hắn, rõ ràng cũng giận không kém gì Lữ Hàm.

Thế nhưng là, còn không đợi hắn có cơ hội phác tác, Lữ Hàm một bên đã bị Huyền Linh Mãng ép vào khổ chiến, nàng vậy mà có chút không chống đỡ nổi, vội vàng nói lớn:

-Lôi sư huynh mau đến giúp ta!

Lôi Dực không có lựa chọn nào khác, đành phải chạy tới hỗ trợ, hai người liên thủ cùng một chỗ phối hợp công kích Huyền Linh Mãng, đem nó chậm rãi bức vào hạ phong.

Thế nhưng bọn họ cũng không dám như trước không để ý tất cả tấn công, mà phải phân ra một bộ phận tinh thần đề phòng xung quanh, sợ bị người trong bóng tối kia ám toán.

Chính vì vậy, mà Huyền Linh Mãng mới có đôi chút cơ hội thở dốc, nếu không, dựa vào nói một mình căn bản không có cách nào tại dưới tay hai người kiên trì được lâu như vậy.

Vương Hạo Thần ẩn thân trong bóng tối vẫn chưa xuất thủ, bởi vì hắn biết Lữ Hàm cùng với Lôi Dực đều đã có tâm đề phòng xung quanh, lúc này xông ra căn bản không có bao nhiêu cơ hội thành công.

Hắn là đang đợi đến lúc hai bên cùng lưỡng bại cầu thương, khi đó mới nhảy ra làm ngư ông đắc lợi.

Theo tình hình này, Lữ Hàm và Lôi Dực liên thủ có khả năng rất lớn có thể đem Huyền Linh Mãng chém giết, thế nhưng bọn hắn tuyệt đối cũng phải bỏ ra thảm trọng giá lớn, lúc đó chính là thời điểm tốt nhất để hắn xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đoạt trứng

Quả nhiên, Huyền Linh Mãng tại dưới Lữ Hàm cùng Lôi Dực liền tục công kích, đã nhanh không chịu được, mình mãng hiện ra vô số vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra như suối.

Lôi Dực phát hiện ra nó sơ hở, liền một đao toàn lực bổ đi ra, mạnh mẽ lưu lại trên người Huyền Linh Mãng một đạo thật sâu vết đao, kém một chút liền đem nó trực tiếp chặt làm hai khúc.

Huyền Linh Mãng dường như biết mình chắc chắn không có cơ hội sống sót, vì thế quyết tâm liều mạng một lần cuối cùng, chỉ thấy nó miệng mãng mở rộng, không quản đến Lữ Hàm công kích đang không ngừng đánh tại nó trên thân, điên cuồng hướng Lôi Dực cắn tới.

Một kích này, chính là nó toàn bộ lực lượng, thậm chí ngay cả sinh mệnh lực đều điên cuồng thiêu đốt, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ không cẩn thận đều có thể thuyền lật trong mương.

Lôi Dực không ngờ Huyền Linh Mãng còn có sức đánh ra cuối cùng nhất kích, vì thế không kịp né tránh, đành phải vung lên trường đao, cùng Huyền Linh Mãng liều mạng một kích.

-Xuất thủ!

Vương Hạo Thần ở trong bóng tối nhìn thấy một màn này, biết được cơ hội của hắn đã tới, lập tức lao mình ra khỏi rừng cây, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến chỗ ba khoả trứng rắn, như một đầu chim ưng vồ mồi.

-Vô sỉ!

Lôi Dực một bên thấy liền giận dữ, bất quá hắn lại không có cách nào xuất thủ ngăn chặn, bởi vì đối mặt với Huyền Linh Mãng toàn lực một kích, nếu như hắn phân tâm e rằng liền sẽ bị nó trực tiếp cắn chết.

-Đừng hòng!

Lữ Hàm mặc dù cũng không kịp lao ra, thế nhưng nàng ánh mắt một khắc này liền trở nên lạnh như băng, tay áo vung lên, chỉ thấy ba đạo ngân châm từ đó bay ra, nhanh như chớp hướng Vương Hạo Thần chỗ yếu hại bắn tới.

Lữ Hàm tự tin, nếu như bị ám khí của nàng bắn trúng chỗ yếu hại, đối phương nhất định không chết cũng sẽ trọng thương.

Mà nếu đối phương quay lại ngăn cản nàng ám khí, vậy nàng liền có đủ thời gian để tiếp cận hắn.

-Hừ!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, cắn răng một cái, cánh tay đột nhiên vung lên, sau đó tại dưới ánh mắt kinh khủng của Lữ Hàm, trực tiếp để cho ba cái ngân châm cắm vào mình trên cánh tay da thịt, tránh đi chỗ yếu hại, đồng thời đem ám khí toàn bộ ngăn trở xuống.

Vương Hạo Thần tự biết mình bản thân thực lực không bằng hai người trước mắt, mà đây lại là cơ hội duy nhất để bắt lấy trứng rắn, một khi để đối phương tiếp cận, đó chính là tự chui đầu vào rọ, vì thế hắn liền hung ác với chính mình một chút, mặc dù cánh tay bị thương không nhẹ, hầu như tê liệt, bất quá lại để cho hắn một hơi thuận lợi đem ba khoả trứng hắn thu vào tay.

Đoạt được trứng rắn về sau, Vương Hạo Thần cũng không quản trên tay đau đớn, lập tức một đường bỏ chạy.

-Ầm!

Đúng lúc này, Lôi Dực cùng với cái kia Huyền Linh Mãng mạnh nhất một kích đụng vào nhau, chỉ thấy Lôi Dực thân ảnh đột nhiên bắn ngược ra ngoài, hổ khẩu tứa máu, trường đao cũng rơi xuống đất, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Huyền Linh Mãng mặc dù tại một lần giao phong này chiếm thượng phong, thế nhưng cũng bởi vì thế mà hao hết còn sót lại sinh mệnh, thân thể chậm rãi cứng ngắc cứng ngắc xuống, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả mảnh đất xung quanh.

Lôi Dực lau đi vết máu, cũng không có để ý tới mình thương thế, thậm chí ngay cả Huyền Linh Mãng thi thể cũng không kịp thu, vội vàng cùng với Lữ Hàm đuổi theo Vương Hạo Thần.

Bọn hắn bỏ ra giá lớn như vậy mới đem Huyền Linh Mãng cầm xuống, mục đích lớn nhất chính là muốn cầm đi trứng rắn, lúc này lại có kẻ tại trước mũi bọn hắn cướp đồ ăn, khẩu khí này hai người thực sự nuốt không trôi.

Hai người thực lực căn bản không phải Vương Hạo Thần có thể so sánh, vì thế hắn cũng vô pháp cắt đuôi đối phương.

-Cứ như vậy, ta sớm muộn cũng bị bọn hắn bắt kịp!

Vương Hạo Thần ánh mắt khẽ loé lên, quyết định thật nhanh, tay cầm hai khoả trứng đột nhiên hướng về hai nơi khác ném đi.

-Không tốt!

Lôi Dực, Lữ Hàm phía sau đang kiên trì bám theo, nhìn thấy Vương Hạo Thần hành động liền không khỏi kinh kêu một tiếng, hai người thực sự không ngờ, Vương Hạo Thần vậy mà tình nguyện đem trứng rắn phá huỷ, cũng không muốn để chúng rơi vào tay bọn hắn.

Bọn hắn hai người tân tân khổ khổ mới tìm được cơ hội lấy trứng rắn, làm sao có thể trơ mắt nhìn chúng bị huỷ?

Lôi Dực cùng Lữ Hàm nhìn nhau một cái, đành phải đem việc truy đuổi Vương Hạo Thần quẳng ra sau đầu, mỗi người hướng về Huyền Linh Mãng

trứng rắn roi xuống lao tới, đem chúng tiếp được.

Thế nhưng là, bọn hắn vì một cái cử động này, lại tạo cơ hội cho Vương Hạo Thần chạy thoát.

-Đáng hận! Người này đến tột cùng là ai?

Lôi Dực hai mắt gần như muốn phun ra lửa, trong lòng khó chịu vô cùng, tức giận nói.

Người kia thân thủ quá nhanh, hơn nữa còn chọn thời cơ rất đúng lúc, bọn hắn cũng vô pháp nhìn thấy Vương Hạo Thần diện mạo.

Tuy là bọn hắn thu hoạch vẫn là lớn nhất, bất quá không có ai lại muốn chia sẻ bữa ăn của mình với người khác, hơn nữa còn là một cái hắn chẳng hề quen biết chi nhân.

Lữ Hàm một bên nhìn theo phương hướng Vương Hạo Thần rời đi một chút, trong lòng lại đang muốn sau khi trở về liền vận dụng nàng mị lực, nhờ mấy cái đang theo đuổi nàng nam tử đi điều tra Vương Hạo Thần tin tức.

Vương Hạo Thần một đường chạy như điên, đợi đến khi chắc chắn đã đem Lôi Dực, Lữ Hàm hơi người cắt đuôi mới thở phào một hơi, mang theo thân thể mệt mỏi ngồi xuống dưới một gốc cây đại thụ.

-Tứ Tinh Vũ Đồ quả nhiên lợi hại, chỉ dựa vào ta bây giờ thực lực căn bản không có cách nào chống lại!

Vương Hạo Thần nhìn qua cánh tay của mình bị ba cây ngân châm đả thương nặng, máu chảy đầm đìa mà cười khổ một tiếng.

Nếu như vừa rồi hắn không quyết đoán đem hai khoả trứng rắn ném đi thu hút Lôi Dực, Lữ Hàm hai người chú ý, e rằng hắn muốn thoát thân là rất khó khăn.

Cái này cũng khó trách, dù sao hắn chỉ vừa mới trở thành vũ giả, có rất nhiều không gian còn chưa kịp tu luyện, thậm chí ngay cả một thanh huyền khí cầm tay cũng không có, thế nhưng hắn thực lực cũng đã không hề thua kém Tam Tinh Vũ Đồ, bất quá muốn cùng Tứ Tinh Vũ Đồ so sánh vẫn có chút khoảng cách.

Vương Hạo Thần suy nghĩ một chút, cho rằng biện pháp nhanh nhất để rút ngắn cái này khoảng cách, chính là phải đem cái kia Toàn Phong kiếm pháp luyện thành.

Hắn vốn dĩ đã sớm muốn tu luyện bộ này kiếm pháp, thế nhưng bởi vì thời gian không cho phép, đồng thời trong tay hắn cũng không có bội kiếm, vì thế lúc trước chỉ có thể đem chuyện này tạm thời gác lại.

Vương Hạo Thần thở dài một hơi, sau đó chậm rãi đem ba cây ngân châm cắm ở trên tay hắn từng cái rút ra, mỗi lần như vậy, liền để cho hắn đau đến cơ mặt có chút vặn vẹo.

Đem ngân châm toàn bộ tháo xuống, Vương Hạo Thần liền lấy ra từ trong túi càn khôn một cuộn băng trắng, đem vết thương băng lại.

Nếu hắn trong tay có trị thương đan dược, vết thương nhất định có thể lành nhanh hơn, bất quá hắn trước đây thân phận tì tiện, căn bản không có tư cách nhận lấy đan dược từ tông môn.

Sau cùng, Vương Hạo Thần mới đem khoả trứng rắn còn lại trong tay cầm lên quan sát, bất quá rất nhanh, hắn sắc mặt liền tái xuống rồi.

Bởi vì khoả trứng rắn này trên người khí tức có thể nói là suy yếu vô cùng, nếu không phải hắn cẩn thận tra xét, còn tưởng đây là một quả trứng chết đấy.

Cái này khẳng định, sau này ấu thủ ra đời tương lai cũng sẽ không có bao nhiêu thành tựu, coi như là đem khoả trứng này đi bán, khẳng định cũng sẽ không có bao nhiêu người muốn mua.

-Ai...

Vương Hạo Thần cảm giác mình đúng là bị hố một cái thật lớn, cánh tay cầm Huyền Linh Mãng trứng run rẩy, hết nâng lên lại đặt xuống, khoé miệng không tự chủ được lộ ra một tia đắng chắt cười, thiên tân vạn khổ mới lấy được đồ vật này, ai ngờ lại chỉ là một món hàng dởm, khá tốt bản tính hắn không xấu, nếu không đã sớm đem trứng rắn một cái đập nát.

Đang trong lúc Vương Hạo Thần còn đang buồn bực, trong cơ thể hắn đang tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này đột nhiên loé lên một tia hào quang, để cho hắn tâm thần chấn động một cái, mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn bị Vương Hạo Thần phát giác ra được.

-Hả?

Vương Hạo Thần hơi nhướng mày, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tầm mắt cực kỳ cao, lại có khả năng cảm ứng được vật có giá trị, có thể để cho nó để ý đồ vật, tự nhiên sẽ không tầm thường.

Mà Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này rõ ràng là đang muốn nói với Vương Hạo Thần, cái này Huyền Linh Mãng trứng rắn không tầm thường.

Vương Hạo Thần còn là lần đầu tiên thấy được Vạn Đạo Thông Thiên Quyết đối với một vật biểu hiện thái độ tương đối tốt, ánh mắt nhìn về phía Huyền Linh Mãng trứng rắn đã có chút hiếu kỳ, thế nhưng mặc cho hắn cẩn thận đánh giá như thế nào, cũng không phát hiện ra quả trứng này có gì đặc biệt.

-Bỏ đi! Không phải là hoạ thì là phúc a!

Vương Hạo Thần tặc lưỡi, không có cách khác đành phải đem Huyền Linh Mãng trứng bỏ vào trong túi càn khôn, để sau này tính.

Những ngày sau đó, Vương Hạo Thần cũng không có nhàn rỗi, liên tục đi khắp nơi tìm kiếm linh thảo, hoặc là cùng với huyền thú chiến đấu, hắn không có chờ đối phương tìm đến nữa, mà tự mình đi tìm đối thủ.

Cứ như vậy, mỗi ngày đều chiến đấu không ngừng nghỉ, sau đó lại dùng huyền thú linh nhục tẩm bổ, Vương Hạo Thần thực lực tăng tiến rất nhanh, mà Phục Hổ Quyền của hắn cũng vừa vặn đạt đến ba hổ chi lực, tính là quyền pháp tiểu thành.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là ở chân núi khu vực đệ thất phong lịch luyện, cũng không dám tiến vào sâu hơn, bởi vì trong đó huyền thú số lượng mặc dù ít đi, thế nhưng thực lực lại so với đám tiểu thú bên ngoài rìa phải mạnh hơn nhiều, nếu hắn đi vào úc đó thực sự ai săn ai còn chưa biết.

-Là lúc quay về a!

Vương Hạo Thần cảm thấy thu hoạch lần này đã đầy đủ cho mình tu luyện một khoảng thời gian, hơn nữa hắn cũng đã có chút không kịp chờ đợi muốn tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, vì thế không nán lại đệ thất phong thêm nữa, thu dọn một chút liền chuẩn bị quay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tử lam kiếm

Vương Hạo Thần không có lập tức trở về Minh Thiên Phong, bởi vì hắn còn muốn đi tới chỗ trưởng lão để đổi lấy điểm cống hiến.

Thiên Sinh Môn đất rộng người ít, vì thế khu vực hối đoái điểm cống hiến cũng được xây dựng rất tỉ mỹ, xung quanh lại có không ít đệ tử đem đồ vật đến để hối đoái điểm cống hiến.

Vương Hạo Thần đi tới một vị trưởng lão tóc bạc gần đó, chỉ thấy vị trưởng lão kia ngước mắt nhìn hắn, bình tĩnh nói:

-Ngươi là dùng thứ hối đoái hối đoái điểm cống hiến?

Vương Hạo Thần đem từng kiện đồ vật từ trong túi càn khôn nhanh chóng bày ra trước mặt hắn.

Những kiện đồ vật này, phần lớn là hắn săn giết được trong đệ thất phong huyền thú nội đan cùng một vài kiện đồ vật có giá trị trên người chúng, như răng nanh, móng vuốt, da,... cộng thêm một ít linh thảo cấp thấp.

Vương Hạo Thần cũng không dám đem quá nhiều linh thảo ra hối đoái, bởi vì hắn cũng rất cần chúng để tu luyện, số ít kia chính là những loại linh thảo đối với hắn không quá thích hợp hoặc là hắn đã có quá nhiều, muốn đem một ít đi hối đoái điểm công hiến bởi vì hắn còn muốn dùng số điểm cống hiến này để mua sắm huyền khí.

Vị trưởng lão kia hai mắt đánh giá qua số đồ vật trên bàn, nhanh chóng kiểm duyệt, sau cùng liền chậm rãi nói:

-Tổng cộng là 257 điểm cống hiến, lấy ra ngươi thân phận lệnh bài, để ta đem điểm công hiến lưu vào!

Vương Hạo Thần gật đầu, lấy ra của mình lệnh bài đưa cho vị trưởng lão kia, chỉ thấy người sau ngón tay khẽ điểm một cái, một đạo hào quang nhanh chóng bay vào Vương Hạo Thần lệnh bài.

Vương Hạo Thần nhìn lại lệnh bài, chỉ thấy phía trên danh tự của hắn, đã xuất hiện con số 257 nho nhỏ, liền ôm quyền hướng vị trưởng lão kia nói:

-Đa tạ trưởng lão!

-Đi thôi!

Vị trưởng lão kia cũng gật đầu nói, sau đó lại tiếp tục làm công việc của mình.

Vương Hạo Thần tâm tình cực tốt đi ra khỏi khu hối đoái điểm cống hiến, hắn đã có chút không ít chờ đợi muốn mua sắm cho mình một thanh huyền khí.

Thiên Sinh Môn Tàng Khí Các, cũng giống như Vũ Kỹ Các, nằm ở chủ phong Thanh Nguyên Phong.

Tàng Khí Các, chia làm năm tầng, tương ứng với Nhất Phẩm đến Ngũ Phẩm huyền khí, trong đó Nhất Phẩm huyền khí là nhiều nhất, còn Ngũ Phẩm huyền khí lại chỉ có lác đác mấy thanh, không có cái nào không phải là cực kỳ trân quý.

Về phần Lục Phẩm huyền khí càng không cần phải nói tới, dường như toàn bộ Thiên Sinh Môn cũng chỉ có một thanh như vậy làm chấn tông huyền khí.

Nhìn qua Tàng Khí Các bên trong rực rỡ muôn màu huyền khí, Vương Hạo Thần càng thêm hưng phấn, bất quá hắn cũng không có ý định đi lên tầng trên, bởi vì dựa hắn thực lực cùng tài chính bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng Nhất Phẩm huyền khí.

-Quán Hồng Thương, Cự Giác Kiếm, Cửu Dương Đao, Tử Lam Kiếm,...

Vương Hạo Thần điểm qua từng món huyền khí trước mặt, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư.

Hắn bẩm sinh yêu thích kiếm, vì thế thương, đao, kích,... đều không lọt vào hắn pháp nhãn.

Cự Giác Kiếm uy lực tuy rằng lớn nhất, thế nhưng trọng lượng lại rất nặng, hắn hiện tại không quá yêu thích.

Tử Lam Kiếm không có Cự Giác Kiếm uy lực, thế nhưng lại rất nhẹ nhàng, hơn nữa cực kỳ sắc bén, rất phụ hợp Vương Hạo Thần tiêu chuẩn.

-Được rồi! Chọn Tử Lam Kiếm!

Vương Hạo Thần đem Tử Lam Kiếm cầm đến chỗ Tàng Khí Các thủ hộ trưởng lão.

Tàng Khí Các cũng giống như Vũ Kỹ Các, có một vị trưởng lão đời trước canh giữ, mọi người vẫn thường gọi hắn là " Vệ lão ", là người cùng thế hệ với " Không lão ".

Vệ lão đưa mắt nhìn qua Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm, thuận miệng nói:

-200 điểm cống hiến!

Vương Hạo Thần đem mình lệnh bài đưa cho hắn, lúc lấy lại, chỉ thấy trên lệnh bài con số chỉ còn lại 57, trong lòng không khỏi cười khổ.

Mình tại trong đệ thất phong cực khổ chém giết huyền thú gần một tuần mới có được chừng này điểm cống hiến, thế nhưng vì đổi lấy một thanh Nhất Phẩm sơ cấp huyền khí, cũng đã để cho con số tiêu hao không còn lại bao nhiêu.

Bất quá, hắn cuối cùng cũng đã có được một thanh huyền khí, cảm thấy phi thường đáng giá.

-Hử? Đây không phải là Vương phế tài sao? Ngươi làm sao lại có mặt mũi tới nơi này?

Vương Hạo Thần chỉ vừa đi ra khỏi Tàng Khí Các, một đạo trêu tức thanh âm đã truyền tới.

Vương Hạo Thần cau mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy cái tuổi trẻ nam tử đang nhìn hắn, vẻ mặt kiêu ngạo như nhìn một con kiến hôi.

-Lục Phong mấy cái chó săn!

Vương Hạo Thần cười lạnh.

Hắn tự nhiên là biết mấy người này thân phận, kỳ thực cũng không có gì mới lạ, chẳng qua mấy cái đối với cái kia Lục Phong lúc nào cũng như chó chạy theo chủ, lần lượt tên là Trương Hổ, Hoàng Trạch, Lâm Đông, lúc trước còn theo lệnh Lục Phong đánh hắn một lần suýt chết.

Vương Hạo Thần đã sớm muốn tìm mấy tên này tính sổ, không nghĩ tới bọn hắn cũng đã chạy tới trước mặt mình.

-Ngươi nói cái gì?

Trương Hổ bọn người sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bọn hắn thiên phú trong Thiên Sinh Môn có thể nói tối cặn bã, trước giờ vẫn luôn nịnh bợ Lục Phong, làm hắn cái đuôi, thỉnh thoảng lại thay đổi phương trừng trị một ít đệ tử không biết tiến thối, mà Vương Hạo Thần trước đây, tự nhiên là một cái đối tượng rất phụ hợp cho việc này.

Thế nhưng bọn hắn lại không nghĩ tới, người kia hôm nay lại dám nhục mạ bọn hắn.

Một tên không thể mở ra kinh mạch tu luyện, cũng có tư cách nói bọn hắn như vậy?

-Vương phế tài! Hôm nay đến tột cùng là ai cho ngươi lá gan a?

Hoàng Trạch âm u nhìn Vương Hạo Thần nói.

Vương Hạo Thần không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn ba người, trên người bất giác có một cỗ thượng vị giả khí thế tràn ra, để cho Trương Hổ bọn người cảm

giác cả người khí thế giống như nghiền nát một dạng.

Trương Hổ cảm giác Vương Hạo Thần so với lúc trước dường là một người khác, hơn nữa không hiểu vì sao mình đứng trước hắn lại có một lại cảm giác như đang ngưỡng vọng thái sơn, để cho hắn trong lòng rất khó chịu.

-Mẹ kiếp! Chỉ là một tên phế tài mà thôi, cũng dám ở trước mặt chúng ta ra vẻ?

Rốt cuộc, Trương Hổ cũng không nhịn được nữa, thân hình mạnh mẽ xông tới, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, hướng Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Trương Hổ tu vi là Nhị Tinh Vũ Đồ, thế nhưng tại trong mắt Vương Hạo Thần mà nói, căn bản không phải là kẻ có thể cùng mình đánh đồng.

-Cút!

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng nhìn Trương Hổ một quyền đang đánh tới, sau đó liền trong ánh mắt kinh dị của mấy người, một quyền đồng dạng đánh đi ra.

Hoàng Trạch, Lâm Đông ở một bên nhìn thấy cảnh này liền sửng sờ, cảm giác Vương Hạo Thần chính là điên rồi, hắn ngay cả một cái võ giả cũng không phải, lại dám cũng Nhị Tinh Vũ Đồ Trương Hổ ngạnh đấu, đây chẳng phải là muốn chết hay sao?

Thế nhưng, ngay sau đó, bọn hắn liền trực tiếp được mở rộng tầm mắt rồi!

Chỉ thấy Vương Hạo Thần cùng với Trương Hổ song quyền đụng vào nhau, một giây sau, Trương Hổ liền hét thảm một tiếng, thân hình bay ngược về phía sau, cả người nện trên mặt đất.

Nhìn thấy một màn này, Hoàng Trạch cùng Lâm Đông hai người đều mộng xuống.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, e rằng bọn họ còn cho là Trương Hổ đang cùng Vương Hạo Thần diễn tuồng nữa cơ.

Mà lúc này, Trương Hổ lại dãy dụa bò dậy, một mặt khó có thể tin nhìn Vương Hạo Thần, lắp bắp nói:

-Nhị Tinh Vũ Đồ? Ngươi... ngươi đã có thể tu luyện rồi sao?

Hắn cùng với Vương Hạo Thần giao thủ, tự nhiên có thể cảm nhận được đối phương thực lực ra sao, vì thế hắn mới kinh hãi như vậy.

Người này không phải trước giờ bởi vì kinh mạch bế tắc mà không thể tu luyện sao? Bây giờ đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, cho dù đối phương là Nhị Tinh Vũ Đồ, hắn cũng không có lý do thua thảm như vậy a?

Vương Hạo Thần nhìn bộ dạng y như vậy, lại không khỏi nhớ tới mình cảnh ngộ suốt mấy năm qua, trong lòng khoái ý cùng lửa giận đan xen, hai mắt dần dần liền hiện ra từng tia máu tươi.

Suốt tám năm qua, việc hắn không thể tu luyện, không cần người ngoài nói, hắn ngoài mặt không biểu hiện ra, thế nhưng trong lòng đương nhiên rất khổ sở, mà những kẻ này, lại càng là ở một bên nhục nhã hắn, để cho hắn cho dù lúc đó chỉ là một đứa trẻ, cũng đã sớm đem những kẻ này hận thấu.

Hôm nay, hắn muốn đem những món nợ trước đây, gấp bội trả lại!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tần liêm sương

Vương Hạo Thần hai con ngươi đỏ rực nhìn chằm chằm Trương Hổ, trên người khí thế mạnh mẽ ép tới, để cho cái sau sống lưng nhất thời lạnh buốt.

-Hai người các ngươi nhìn cái gì? Còn không mau đi lên đánh hắn?

Trương Hổ không thể làm gì khác hơn là quay sang đối với Hoàng Trạng, Lâm Đông hai người hét lớn, bởi vì hắn một mình, thực sự không chịu được Vương Hạo Thần bức người khí thế.

Hoàng Trạch, Lâm Đông lúc này cũng từ trong mộng tỉnh lại, vẻ mặt ngưng trọng nhìn nhau, nhẹ gật đầu một cái, sau đó liền chia ra, từ hai hướng lao về phía Vương Hạo Thần.

Bọn hắn đồng dạng có Nhị Tinh Vũ Đồ tu vi, cũng không tin hai người liên thủ còn không làm gì được Vương Hạo Thần.

Thế nhưng đối với thế công của hai người, Vương Hạo Thần lại không có chút nào muốn lui lại ý tứ, chỉ thấy hắn năm ngón tay lần nữa nắm lại thành quyền, trên cánh tay nổi lên từng đường gân xanh, một quyền hung hăng đánh ra, hướng về phía Hoàng Trạch đánh tới.

Phục Hổ Quyền!

-Rống!

Hoàng Trạch đối mặt Vương Hạo Thần một quyền này, chỉ thấy trước mắt chính là một đạo dữ tợn mãnh hổ, trong lòng quá sợ hãi, lúc này đã không kịp né tránh, đành phải toàn lực vung quyền đánh trả.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này đã tu thành Phục Hổ Quyền ba hổ chi lực, đơn thuần về man lực mà nói, ngay cả bình thường Tam Tinh Vũ Đồ cũng không phải đối thủ của hắn, Hoàng Trạch chẳng qua là một cái bình thường đến không thể bình thường hơn Nhị Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể kháng được.

-A...

Ngay vào lúc đầu quyền của hai người đụng vào nhau thời điểm đó, Hoàng Trạch chỉ thấy cánh tay mình giống như bị một toà núi lớn đánh vào, xương cốt ầm một cái liền vỡ vụn, hắn hét thảm một tiếng, cả người như diều đứt dây bay ra ngoài, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, trong miệng máu tươi cuồn cuộn phun ra.

Vương Hạo Thần một quyền vừa rồi hoàn toàn không có giữ lại, vì thế liền trực tiếp phế đi Hoàng Trạch cánh tay, đồng thời còn đem hắn ngũ tạng đánh cho lệch vị trí, hôm nay y coi như là không chết, chỉ sợ cũng muốn nửa cái mạng, đồng thời con đường tu luyện từ nay cũng sẽ càng thêm khó khăn.

-A... ngươi... ngươi...

Lâm Đông ở một bên nhìn thấy cảnh liền sợ tới hai chân gần như nhũn ra, ngón tay run run chỉ vào Vương Hạo Thần, kém một chút liền bị doạ quỳ xuống.

Vương Hạo Thần nhìn hắn cười lạnh, một quyền không chút dung tình lại đánh đi ra.

-Oanh!

Lâm Đông thân hình cũng giống như Hoàng Trạch bay ra ngoài, lồng ngực một quyền kia đánh cho sụp đổ, thất khiếu đổ máu.

Vương Hạo Thần không nhìn hai người sống chết, chậm rãi cất bước đi tới Trương Hổ trước mặt.

Trương Hổ vẻ mặt tái nhợt không huyết sắc, hắn thật sự không có cách nào đánh đồng người trước mắt cùng với tên phế vật bị bọn hắn ức hiếp suốt mấy năm qua.

-A... cứu mạng a!

Trương Hổ nhìn thấy ánh mắt sâm lãnh của Vương Hạo Thần, trong lòng lập tức run lên, không còn để ý tới thể diện vội vàng rống cổ gào thét, hai chân đứng còn chưa vững đã chật vật bỏ chạy, bộ dạng như chó nhà có tang.

Xung quanh đệ tử nghe hắn tiếng kêu liền quay đầu nhìn lại, từng cái vẻ mặt đều quái dị nhìn xem Trương Hổ.

-Ai nha, đây không phải Trương Hổ sao, hôm nay như thế nào lại thảm hại như vậy?

-Cái kia thiếu niên là người nào, tu vi chỉ có Nhị Tinh Vũ Đồ lại có thể đem Trương Hổ, Lâm Đông, Hoàng Trạch ba người đánh thảm như vậy, quả thật có chút bản lĩnh!

-Hắc hắc! Ba tên này trước giờ vẫn luôn ỷ mình là Lục Phong chó săn mà không coi ai ra gì, hôm nay cuối cùng bị người ta trừng trị!

-Khoan nói những cái này, chúng ta tốt nhất là nên nhanh ngăn người kia lại, nếu không sẽ có án mạng rồi!

Vương Hạo Thần không để ý tới đám đệ tử bàn luận, thân hình đột nhiên lao ra chắn trước mặt Trương Hổ, một cước đem hắn đá bay, sau đó cũng không quản cái gì môn quy, một trận quyền cước đấm đá liền dáng thẳng liền người đối phương.

Mỗi một quyền một cước của hắn đều không có chút nào lưu lại, vì thế Trương Hổ còn chưa kịp phản kháng đã bị đánh cho đầu óc choáng váng, trong miệng máu tươi không ngừng phun ra.

Đám người bên ngoài trợn mắt há mồm nhìn một này, trong lòng lại đối với Trương Hổ thảm trọng có chút đồng tình, người này sau hôm nay coi như không chết, e rằng cũng còn không được mấy chỗ nguyên vẹn.

-Đủ rồi! Mau dừng tay!

Đúng lúc này, một đạo giận dữ nữ nhân thanh âm truyền tới, chỉ thấy một đạo kiều diễm nữ tử thân ảnh lao đến, một chưởng nhanh như chớp hướng

Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Vương Hạo Thần hoàn toàn không phát giác được nàng hiện diện, một giây sau đã thấy lồng ngực đau nhói, thân hình lập tức hướng phía sau bạo lui, kình lực còn dư lại trực tiếp đem hắn đánh gục, để hắn ngay cả đứng đều cảm giác cực kỳ khó khăn, một chân quỳ trên mặt đất, một ngụm máu tươi không nhịn được phun ra.

Chỉ một chưởng, liền để Vương Hạo Thần mất đi sức chiến đấu!

Bất quá, một chưởng vừa rồi, cũng để cho Vương Hạo Thần bình tĩnh lại.

Hắn vừa rồi bị lửa giận che mất lý trí, cũng quên mất tông môn quy định không cho phép giết người, vừa rồi khá tốt cái kia Hoàng Trạch, Lâm Đông, Trương Hổ ba người xương cốt vẫn có chút cứng, nếu không một khi bọn chúng ngậm rồi, hắn cũng khó thoát tội chết.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lại đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Nữ tử kia nhìn qua chỉ chừng 17, 18 tuổi, loan mi tú mục, làn da trắng nõn nà, khuôn mặt xinh đẹp không tì vết, khiến cho nàng trên thân mang theo một cỗ thanh lệ thoát tục khí chất.

Nàng không giống sư nương của hắn, thiếu đi một phần thành thục mê người, thế nhưng lại nhiều hơn một phần cao ngạo cùng ngây thơ chỉ có ở thiếu nữ mới lớn.

Đám đông bên ngoài nhìn thấy nữ tử kia xuất hiện, vẻ mặt liền lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, đặc biệt là những nam đệ tử, căn bản không có cách nào đem ánh mắt đặt ở trên người nàng dời đi.

-Uy, đó không phải là Tần Liêm Sương sư tỷ sao? Nàng làm sao lại ở nơi này?

-Oa! Thật không ngờ ở nơi này lại được nhìn thấy Tần sư tỷ, nàng chính là ta trong lòng nữ thần a!

-Tần sư tỷ tu vi đã sớm đạt tới Vũ Sĩ, hơn nữa nghe nói nàng tính cách ghét ác như cừu, thiếu niên kia lần này xui xẻo rồi!

Tần Liêm Sương mắt hạnh nhìn Vương Hạo Thần, lạnh lùng nói:

-Tông môn quy định bình thường không được hướng đồng môn hạ sát thủ! Ngươi đây là đang làm cái gì?

Vương Hạo Thần biết lần này mình không chiếm chữ lý, vì thế quả quyết ngậm miệng không đáp, chỉ là hắn trong lòng cũng không có cho rằng mình việc làm là sai, chẳng qua chỉ là sai phương thức cùng địa điểm mà thôi.

Lúc hắn bị Trương Hổ, Hoàng Trạch, Lâm Đông nhục nhã, tông môn môn quy đang ở đâu?

Tần Liêm Sương thấy Vương Hạo Thần không đáp, trong mắt càng hiện lên vẻ lạnh lẽo cùng thất vọng, nói:

-Hôm nay khá tốt ngươi chưa có giết người, nếu không ngươi hôm nay chết không thể nghi ngờ, bất quá ta một chưởng vừa rồi cũng đã đem ngươi kinh mạch khoá lại, trong vòng một tháng ngươi đừng mong tu luyện! Mau cút đi a!

Vương Hạo Thần con ngươi lạnh lẽo, không nói một lời cắn răng đứng dậy, thân hình lảo đảo một chút, thật sâu nhìn Tần Liêm Sương một cái, quay người rời đi.

Bất quá, chỉ vừa đi được mấy bước, hắn liền dừng lại, mở miệng nói:

-Ngươi tên gọi là gì?

Tần Liêm Sương hơi kinh ngạc, không nghĩ tới người này lại không biết mình thân phận, tuỳ tiện nói:

-Tần Liêm Sương!

-Tần Liêm Sương? Ta nhớ kỹ!

Vương Hạo Thần gật đầu, cước bộ liền cũng lại dừng, hướng nơi xa rời đi.

Tần Liêm Sương cũng không để đến hắn, nàng tại Thiên Sinh Môn không chỉ có thiên phú kinh người, mà thân phận cũng không gì sánh được tôn quý, Vương Hạo Thần nhìn qua chỉ có tu vi Nhị Tinh Vũ Đồ, hai người căn bản là người của hai thế giới, hắn lời nói hay hành động tuyệt đối không thể đi vào nàng pháp nhãn.

Ít nhất, theo đuổi nàng trong tông môn nam đệ tử, cho dù là trong đó yếu nhất một cái, đều có thể dùng một ngón tay đem tên tiểu tử kia đè chết.

Hơn nữa, nàng tính cách cực kỳ căm ghét những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, mà Vương Hạo Thần trong mắt nàng, chính là loại người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thâm tình

Vương Hạo Thần mang theo thân thể nặng nề quay lại Minh Thiên Phong, một bước đi lúc này đều cực kỳ khó khăn đối với hắn, Tần Liêm Sương một chưởng vừa rồi, mặc dù không có ý định lấy mạng hắn, thế nhưng hai người thực lực lại chênh lệch quá xa, hắn thụ một chưởng của nàng mặc dù không chết, thế nhưng lại bị thương nặng, hơn nữa còn là nội thương.

-Ai... vẫn là thực lực quá thấp a!

Vương Hạo Thần cười khổ một tiếng, máu tươi lại không ngừng từ trong miệng trào ra.

Hắn vừa rồi mặc dù không nhìn ra Tần Liêm Sương tu vi, thế nhưng có thể dễ dàng trọng thương hắn như thế, tu vi của nàng làm sao có thể kém? Ít nhất cũng phải là Vũ Sĩ, thậm chí cao hơn.

Thực lực như vậy, nếu như nàng muốn mạng hắn, hắn căn bản không có cơ hội phản kháng!

Vương Hạo Thần quay về phòng của mình, ngồi thở dốc một hồi, cơn đau mới từ từ giảm bớt, bất quá hắn kinh mạch lại giống như Tần Liêm Sương đã nói, bị một chưởng của nàng phong bế lại, muốn khai thông, e rằng không có một tháng thời gian là không thể nào làm được.

-Đáng chết!

Vương Hạo Thần thầm mắng một câu, hắn lúc này còn muốn đuổi theo Lục Phong đây, nếu như trong vòng một tháng không thể tu luyện, vậy hắn không biết phải chờ đến năm nào mới có thể thực hiện được mình mục tiêu.

Hơn nữa hắn còn cảm nhận được, mình kinh mạch còn bị Tần Liêm Sương tổn thương nhiều chỗ, sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện của hắn, thậm chí biến hắn từ thiên tài trở thành một người bình thường.

-Nữ nhân này, ra tay đủ độc a!

Vương Hạo Thần vẻ mặt âm trầm, bàn tay xiết chặt đến tái nhợt.

Chẳng lẽ vận mệnh của hắn, lại một lần nữa vì người khác tác động mà thay đổi hay sao?

Đúng lúc này, từ trước đến giờ vẫn ẩn thân trong Vương Hạo Thần thể nội màu vàng tiểu kiếm đột nhiên rung động, ngay sau đó liền toả ra rực rỡ thánh khiếu kim quang, một cỗ cường đại mà nhu hoà lực lượng, từ trong tiểu kiếm tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân của hắn.

-Đây là...

Vương Hạo Thần sửng sờ, vội vàng nội thị mình thân thể, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng chảy vào hắn toàn thân kinh mạch, làm lực lượng hắn không ngừng tăng lên.

Sau đó, cỗ lực lượng này dưới ánh mắt kinh dị của Vương Hạo Thần, trực tiếp đem kinh mạch bị Tần Liêm Sương phóng bế của hắn lần nữa khai mở, đồng thời lại đem kinh mạch ám thương chữa lành cường hoá.

Trong chốc lát, Vương Hạo Thần cốt chất đã phát sinh biến hóa, trở nên sáng bóng như mỹ ngọc, làn da cũng trở nên trắng không tì vết, ngũ quan thêm phần cân đối, khiến cho hắn dung mạo vốn đã vô cùng thanh tú nay lại càng trở nên cực kỳ tuấn mỹ như yêu, đủ để đoạt lấy bất cứ phương tâm một vị thiếu nữ nào.

Kinh mạch của hắn đồng dạng được cường hoá rất nhiều, trở nên cực kỳ cứng cỏi, rộng lớn, từng đạo chất lỏng màu đen tạp chất không ngừng từ trong lỗ chân lông trên ngươi hắn bài xuất ra ngoài.

Vương Hạo Thần không ngừng hấp thụ tiểu kiếm năng lượng, để cho tu vi của hắn giống như ngồi trên hoả tiễn tăng lên, trong nháy mắt đã đột phá Tam Tinh Vũ Đồ, để cho hắn đan điền diện tích bạo tăng mấy lần, sau đó liền một lần nữa bị lấp đầy.

Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, cách Tứ Tinh Vũ Đồ chỉ có lâm môn một bước.

Vương Hạo Thần bị một màn này doạ cho choáng váng.

Không lâu trước đó, hắn còn lo lắng về mình tiền đồ, thế nhưng bây giờ hắn thân thể lại thoát thoai hoán cốt, kinh mạch không chỉ không còn có ám thương, ngược lại càng thêm vững chắc thô to, nguyên khí phẩm chất cũng vượt xa lúc trước, so với bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ đều có phần nhỉnh hơn, toàn thân tràn đầy lực lượng.

-Cái này... cũng quá nghịch thiên đi?

Vương Hạo Thần há hốc mồm, cảm giác rất không tưởng tượng nổi, nhìn về phía tiểu kiếm lúc này đã bình thường trở lại, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Tiểu kiếm này đến cùng là vật gì? Vậy mà có thể trong khoảnh khắc đem hắn ám thương toàn bộ chữa khỏi, hơn nữa còn giúp hắn cải tạo căn cơ, để cho hắn căn cơ vốn đã vượt xa người bình thường nay lại càng thêm biến thái, cơ hồ có thể nói là vô địch cùng giai.

Vương Hạo Thần tự tin, coi như là sư phụ hắn Tiêu Hàn Dư trước đây tại hắn cảnh giới bây giờ cũng còn lâu mới có hắn căn cơ hùng hậu như vậy.

Tiểu kiếm này nhất định là một cái cực kỳ nghịch thiên bảo vật.

Bất quá Vương Hạo Thần cũng biết rõ, việc mình có được tiểu kiếm tuyệt đối không thể dễ lộ ra ngoài, nếu không tuyệt đối sẽ đưa đến cho hắn hoạ sát thân.

Vương Hạo Thần tâm tình có chút tốt đẹp, lại thấy trên người mình bị bao phủ lấy một lớp tạp chất màu đen tanh hôi không chịu nổi, không nhịn được phải đi tắm rửa hồi lâu mới đem y phục mới mặc vào.

-Tiểu Thần Thần!

Vương Hạo Thần đang muốn nấu chút thức ăn, bên ngoài đột nhiên truyền tới một đạo nữ tử mềm mại thanh âm, để cho hắn trong trái tim khẽ nhảy lên một cái.

Thanh âm này quá quen thuộc với hắn, hơn nữa trong tông môn người gọi hắn như vậy lại chỉ có một người!

Là sư nương!

Vương Hạo Thần đã hồi lâu không gặp nàng, lúc này nghe được nàng thanh âm liền mừng rỡ, vội vàng mở cửa đi ra ngoài, còn chưa nói gì, một đạo thân ảnh trắng tinh khiết đã lao đến trước người hắn, vẻ mặt cực kỳ lo lắng nói gấp:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi bị người khác đả thương vì sao không đến cho ta? Mau nói, thương thể có nặng không?

Vừa nói, nàng cánh tay trắng muốt như ngọc vừa cầm lên Vương Hạo Thần cánh tay, bắt mạch kiểm tra hắn thương thể.

Vương Hạo Thần ngẩn ra, sau đó trong lòng liền ấm áp, hắn hiểu được, sư nương là nghe được chuyện của hắn không lâu trước đó, biết hắn bị Tần Liêm Sương đả thương, nên mới lo lắng như vậy.

Hắn cũng không bất ngờ vì nàng biết được chuyện này, bởi vì Thiên Sinh Môn đệ tử đông như vậy, làm sao có thể ngay cả một người nhận ra hắn cũng không có?

Sư nương cẩn thận dò xét hồi lâu, khuôn mặt từ lo lắng dần dần chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng liền biến thành không thể tưởng tượng nổi thần sắc, bởi vì nàng vậy mà phát hiện Vương Hạo Thần căn bản không có bị thương.

Vương Hạo Thần vỗ nhẹ lên tay nàng, cười nói:

-Sư nương! Đệ tử không có việc gì!

Sư nương mắt phượng kinh ngạc nhìn hắn, nói:

-Ngươi thật là không sao?

Nàng ngoài ý muốn nghe được Vương Hạo Thần hành hung Trương Hổ, Hoàng Trạch, Lâm Đông ba người, sau đó lại bị Tần Liêm Sương đánh trọng thương, trong lòng lo lắng vô cùng, vì thế mới vội vàng chạy tới nơi này, nào ngờ khi đến nơi thì lại phát hiện đối phương căn bản không có việc gì.

-Chẳng lẽ Tần Liêm Sương hạ thủ lưu tình sao?

Sư nương trong lòng khó hiểu nghĩ thầm.

Vương Hạo Thần một bên lại nói:

-Đương nhiên là thật!

Sư nương nghe hắn nói như vậy cũng tạm yên lòng, bất quá lúc này nàng giống như nhớ tới cái gì, vẻ mặt liền biến lạnh, nhìn Vương Hạo Thần trầm giọng nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi đã trở thành võ giả, vì sao lại không nói cho ta?

Vương Hạo Thần biết chuyện này không giấu được nàng, một bên gãi đầu lúng túng đáp:

-Cái này... đệ tử cũng là không lâu trước đó mới may mắn đột phá, không báo cho sư nương là bởi vì muốn cho người một cái kinh hỉ!

Sư nương nghe hắn nói như vậy, thế nhưng sắc mặt vẫn như cũ lạnh lùng, lại nói:

-Cho dù là như vậy, ngươi vì sao lại đi vào đệ thất phong lịch luyện, sau đó lại đi đổi lấy điểm cống hiến đây?

Vương Hạo Thần sửng sốt, á khẩu không sao trả lời được, hắn thực sự không nghĩ tới, ngay cả chuyện này mà sư nương cũng biết được.

Kỳ thực, Vương Hạo Thần cũng quá coi thường hắn sư nương rồi, nàng nói thế nào cũng là Thiên Sinh Môn một vị phong chủ phu nhân, nàng toàn lực muốn biết được cái gì, căn bản không có bao nhiêu chuyện có thể dấu được nàng.

Sư nương thấy hắn không đáp, trong mắt lãnh ý cùng lửa giận càng đậm, hừ lạnh một tiếng nói:

-Ngươi cảm thấy sư nương rất nghèo, không có khả năng cho ngươi tài nguyên tu luyện?

Nói rồi, nàng cũng không lại nhìn Vương Hạo Thần, phất tay áo quay người rời đi.

Vương Hạo Thần sợ sư nương sinh khí, trong lòng lập tức căng thẳng, vội vàng đuổi theo nàng, mở miệng nói gấp:

-Sư nương, ta... ta không phải có ý này!

-Vậy nói cho ta lý do a!

Sư nương dừng lại bước chân, đạm thanh nói.

Vương Hạo Thần trầm ngâm hồi lâu, hai bàn tay chậm rãi nắm lại, một lúc sau mới cúi đầu nói:

-Ta... ta những năm đã làm phiền sư nương quá nhiều rồi, ta không muốn đến khi đã trở thành một cái võ giả lại còn muốn dựa dẫm trở thành gánh nặng của ngườ...

Lời nói của Vương Hạo Thần còn chưa xong, một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc đã đem hắn miệng che lại, chỉ thấy sư nương cũng không biết từ khi nào đã quay người lại đứng sát trước người hắn, trong mắt có một tia dị dạng ôn nhu không dễ dàng phát giác, thanh âm mềm mại khiến người ta dễ chịu của nàng chậm rãi truyền vào tai hắn:

-Tiểu Thần Thần! Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi... ngươi là đệ đệ mà ta yêu quý nhất, tuyệt đối không phải gánh nặng của ta, nếu lần sau ngươi còn hành động hoặc nói ra những lời như thế, vậy ngươi cứ xem như không có người sư nương này!

Kỳ thật, nàng làm sao có thể không hiểu được Vương Hạo Thần tâm tư, hắn từ nhỏ đã là một cái tính tình rất tự trọng cùng cố chấp hạng người, nàng chăm sóc hắn lâu như vậy, nàng hiểu hắn còn nhiều hơn hắn bản thân, thậm chí nàng bị cái tính chấp nhất không chịu bỏ cuộc của hắn thu hút, vì thế mới cùng hắn thân thiết như vậy.

Thế nhưng chính vì như vậy nàng mới giận Vương Hạo Thần, bởi vì nàng không muốn hắn vì tự trọng mà tự làm khổ mình, nàng muốn hắn trước khi trở thành cường giả tiếp tục dựa dẫm vào nàng, càng không muốn hắn bởi vì việc tu luyện mà quên mất nàng.

Đệ thất phong nguy hiểm biết chừng nào, nàng làm sao cũng không thể ngờ tới Vương Hạo Thần một cái chỉ có Nhị Tinh Vũ Đồ tu vi lại dám xâm nhập, để cho nàng khi biết được tin tức này liền bởi vì lo lắng cho hắn mà tức giận không thôi.

Vì thế nàng mới để Vương Hạo Thần phải tự mình nói ra, nếu không, nàng biết dựa vào tính cách của hắn nhất định sẽ lại tiếp tục mạo hiểm đi tìm tài nguyên tu luyện, thế nhưng bây giờ hắn đã nói hết ra rồi, nàng sau đó liền có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ hắn, bảo vệ hắn, không để cho hắn tuỳ tiện dấn thân vào chỗ nguy hiểm như trước.

Chỉ là, nếu là đổi lại là một cái đệ tử khác, sư nương cho dù lo lắng, cũng sẽ không đến mức như vậy, thế nhưng chính nàng cũng không biết được, tiểu đồ đệ trước mắt này, không biết từ lúc nào cũng đã chiếm cứ một vị trí không thể thay thế trong lòng của nàng

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Dạy võ

Vương Hạo Thần nghe sư nương chậm rãi nói, trong lòng xúc động vô cùng.

Sư nương những năm qua vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn, giúp hắn mặc dù là một cái phế vật không thể tu luyện nhưng vẫn có thể lấy danh đệ tử

tiếp tục ở lại Thiên Sinh Môn.

Nàng đối với hắn vừa là thầy, vừa là tỷ tỷ, vừa là bạn, đồng thời là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

Vương Hạo Thần tâm một mảnh ôn nhu, bàn tay đột nhiên nắm lấy sư nương cánh tay như ngọc, đem nàng thân thể kéo lại gần mình, một bàn tay khác lại vòng qua ôm lấy nàng ngọc thể, thấp giọng nói:

-Sư nương! Cảm ơn ngươi!

Sư nương thân hình khẽ run lên một cái, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên từng mảnh phấn hồng, nàng cùng Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không phải là lần đầu ôm như vậy, thế nhưng những lần trước đây hắn là còn nhỏ, nàng đối với hắn cưng chiều giống như một cái tiểu hài tử, còn lúc này tuy rằng Vương Hạo Thần cũng không có ý nghĩ gì, thế nhưng nàng cảm giác lại không giống lúc trước như vậy, có một chút ngọt ngào, một chút mê luyến, cùng một chút ngượng ngùng.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi lại dám chiếm ta tiện nghi, còn không mau buông ra!

Bất quá, sư nương lễ tiết là vẫn có, không ngừng ở trong lòng hắn dãy dụa, thanh âm ngạo kiều nói.

Kỳ thực dựa vào tu vi của nàng, muốn thoát khỏi Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, thế nhưng nàng lại không muốn tổn thương hắn, hơn nữa nàng từ tận sâu trong đáy lòng lại có một loại ý nghĩ kỳ lạ, muốn hắn cứ như vậy ôm mình lâu một chút.

Vương Hạo Thần lại không hiểu được nữ nhân như nàng tâm tư, còn tưởng rằng sư nương sinh khí, vội vàng đem nàng buông ra, một bên gãi đầu xấu hổ cười ngây ngô nhìn nàng.

Sư nương vừa buồn cười lại vừa giận, nhưng đâm lao thì phải theo lao, vì thế nàng đành phải nói:

-Tiểu Thần Thần! Ta là sư nương của ngươi, sau này không được ôm... không được ở trước mặt người khác ôm ta!

Nàng vốn dĩ là muốn nói " không được ôm ta ", thế nhưng không hiểu làm sao đến cuối cùng lại biến thành " không được ở trước mặt người khác ôm ta ".

Cái này chẳng phải là biến tướng nói cho hắn ở nơi không người liền có thể tuỳ ý ôm mình sao?

Sư nương khuôn mặt đỏ ửng, trong lòng thầm mắng chính mình ngu ngốc.

Vương Hạo Thần mặc dù cũng tò mò, thế nhưng vẫn đối với sư nương mệnh lệnh nhất nhất tuân theo.

Sư nương miễn cưỡng gật đầu, bất quá cũng không vì như vậy mà dễ dàng bỏ qua cho hắn, vẻ mặt lại ngạo kiều nhìn hắn, cao ngạo như nữ thần nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi lâu rồi không nấu ăn cho ta, để cho sư nương khẩu vị mấy ngày này đều nhạt rồi, lúc này không muốn đền bù một chút sao?

-Đệ tử lập tức đi làm đồ ăn!

Vương Hạo Thần vội vàng nói, sau đó liền không kịp chờ đợi chạy vào nhà bếp, đem rau củ trong kho lấy ra, vẻ mặt bắt đầu chuyên chú nấu thức ăn.

-Tiểu Thần Thần! Hôm nay ta muốn ăn thịt nướng!

Sư nương thanh âm từ bên ngoài truyền vào.

Vương Hạo Thần nao nao, hắn nhớ rõ sư nương không thích ăn mặn, thế nhưng hôm nay vì sao lại nói hắn làm thịt nướng?

Bất quá hắn không có hỏi lại, chần chừ một chút, liền đem một khối thịt gấu từ trong túi càn khôn lấy ra, nhóm lửa nướng thịt.

Hắn vừa vo gạo rửa rau, vừa nướng thịt rất nhẹ nhàng, bởi vì đối với một người từng làm điểm tâm cho cả chục người một mình như hắn thì chút chuyện này chẳng đáng là gì.

Không bao lâu sau, mùi thơm đã ngào ngạt bốc lên.

Đến khi thức ăn đã được bày ra trên bàn, cũng chẳng cần Vương Hạo Thần kêu gọi, sư nương liền nhanh chóng đi tới ngồi vào bàn, vẻ mặt vẫn đạm mạc nhưng ánh mắt thì thỉnh thoảng lại quét qua từng món ăn đủ màu sắc trên bàn.

Vương Hạo Thần cho dù lại ngốc, cũng có thể nhìn ra rằng nàng đang đói bụng.

-Sư nương! Người mau ăn đi a!

Vương Hạo Thần cố nén cười, nói.

Sư nương khuôn mặt hơi đỏ lên, trong lòng lại đang không ngừng oán hận chính mình.

Nàng từ lâu đã quen thuộc Vương Hạo Thần làm ra điểm tâm hương vị, căn bản không còn thích ăn đồ người khác làm, chính nàng lại không giỏi nấu nướng, vì thế những ngày qua ăn uống rất ít, hôm nay lại bởi vì chuyện của hắn mà quên mất chuyện ăn trưa, vì thế lúc này nàng đúng là rất đói rồi.

Sư nương chậm rãi nâng đũa dùng cơm, cảm nhận hương vị quen thuộc của từng món ăn để cho nàng cảm giác có chút thoải mái.

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần lại đem một miếng thịt nướng bỏ vào trong chén của nàng, cười nói:

-Sư nương! Nếm thử ta làm huyền thú thịt nướng a!

Hắn trước giờ nướng thịt cho sư nương đều là bình thường thú vật, còn huyền thú thịt nướng thì lại là lần đầu tiên.

Sư nương đã sớm muốn nếm thử rồi, thế nhưng nàng lại ngại mình biểu hiện không phù hợp với mình thân phận nên vẫn cứ nhẫn nhịn nãy giờ.

Kỳ thực nàng bên ngoài không thể hiện ra, thế nhưn nàng vốn rất thích Vương Hạo Thần món thịt nướng, cũng chỉ ăn duy nhất món thịt do hắn làm, ngoài ra nàng tuyệt đối không ăn đồ mặn của đầu bếp khác.

Sư nương nhìn Vương Hạo Thần một cái, một tay cầm đũa đem miếng thịt nướng cho vào miệng, chỉ thấy một hương vị thơm lừng đầy hoang dã không ngừng tan chảy trong miệng mình, nước bọt trong miệng không tự chủ được tứa ra, quả thật không chê vào đâu được.

Nàng cũng bất chất hình tượng vội vàng gắp thêm một miệng thịt ăn ngon lành, chính nàng cũng không tin được, mình thế mà cũng có một ngày lại đối với đồ ăn sinh ra hứng thú lớn như vậy.

Vương Hạo Thần chỉ ăn qua loa, phần lớn thời gian đều là nhìn nàng càn quét, trong lòng cũng cảm giác có chút tự hào về tài nghệ bếp núc của mình.

Sư nương ăn hết phân nửa thức ăn trên bàn, dường như đã no, lại nhớ ra mình vừa rồi có chút thất thố, ngay cả lỗ tai đều hồng lên, ngập ngừng một chút mới nói:

-Thật không ngờ tài nghệ nướng thịt của ngươi lại cao như vậy... ta rất thích!

Nàng trước giờ trong mắt mọi người đều là nữ thần cao ngạo, chỉ có ở trước mặt thiếu niên này, mới bộc lộ ra một mặt như vậy.

Vương Hạo Thần một bên bắt đầu thu dọn bàn ăn, không thèm để ý cười đáp:

-Sư nương thích là được rồi!

Sư nương im lặng nhìn hắn thân ảnh đang cặm cụi dọn dẹp, vốn là một hình ảnh rất bình thường, thậm chí trong mắt những vũ giả như bọn hắn có thể nói là lãng phí thời gian, thế nhưng không hiểu sao lúc này khi nhìn vào hắn, nàng lại cảm thấy thoải mái cùng an bình đến thế.

-Tiểu Thần Thần! Sau này ngươi mỗi ngày đều làm điểm tâm cho ta được không?

Nàng không nhịn được nói, ngay sau đó liền hối hận rồi, bởi vì trước giờ đều là Vương Hạo Thần dựa vào nàng, mình không ngờ vậy mà cũng có một ngày đi cầu hắn.

Vương Hạo Thần không chút do dự gật đầu đáp:

-Đương nhiên có thể! Bất quá đệ tử cũng có một chuyện muốn xin sư nương giúp đỡ!

-Có chuyện gì?

Sư nương nói, trong lòng lại rất vừa ý, hắn cuối cùng cũng có chuyện nhờ mình giúp a!

-Ta muốn nhờ sư nương dạy ta Toàn Phong kiếm pháp!

Vương Hạo Thần nói, sau đó liền căng thẳng nhìn nàng, rất sợ nàng bởi vì phiền phức mà sẽ khôgn đáp ứng hắn.

Hắn biết sư nương thực lực tại Thiên Sinh Môn có thể được xem cao thủ hạng nhất, dựa vào thực lực cùng kiến thức của nàng, dạy hắn một môn Phàm cấp trung phẩm kiếm pháp có lẽ không có vấn đề gì vì thế mới hỏi nàng.

Sư nương nhìn bộ dạng hắn như vậy, trong lòng không khỏi tức cười, quyết định trêu chọc hắn một chút, cố làm ra vẻ nghiêm trọng nói:

-Tiểu Thần Thần, ngươi cũng biết sư nương rất bận, nếu dạy ngươi vậy ta lấy đâu thời gian để...

-Sư nương, là đệ tử lỡ lời, thời gian của sư nương đương nhiên rất quý giá, chuyện này sư nương không cần để trong lòng!

Nàng còn chưa kịp nói hết, Vương Hạo Thần đã vội vàng thể hiện mình ý kiến, rõ ràng rất sợ nàng sinh khí.

-Tiểu nhát gan!

Sư nương trong lòng thầm mắng một câu, mình còn chưa nói hết, hắn đã rụt cổ lại rồi, chẳng lẽ không thể mở miệng năn ni ta một chút sao?

Sư nương trừng Vương Hạo Thần một cái, nói tiếp:

-Bất quá để ngươi sau này không bị người khác đánh thảm hại như vậy, làm mất mặt sư nương, ta miễn cưỡng có thể dành chút thời gian chỉ điểm ngươi một chút!

Nghe được lời nàng nói, Vương Hạo Thần hai mắt lập tức sáng lên, tranh thủ thời gian cảm kích nói:

-Đa tạ sư nương!

-Ngươi cũng chớ mừng vội, nếu như ngươi thiên phú quá thấp, e rằng phải chịu không ít đau khổ đâu!

Sư nương khẩu xà tâm phật nói.

Vương Hạo Thần không để ý cười cười, hắn chỉ quan tâm nàng có chấp nhận dạy mình hay không, còn chịu khổ thì hắn mấy năm nay chịu còn ít sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kiếm đạo cảnh giới

Buổi sáng trên Minh Thiên Phong, một cái thiếu niên dung mạo tuấn tú đang hướng một gian nhà gỗ đẹp đẽ đi tới, trong tay còn cầm thêm một cái rương gỗ.

Thiếu niên đi đến nhà gỗ bên ngoài, liền cất giọng nói:

-Sư nương! Đệ tử mang điểm tâm đến cho người!

-Mau vào đi!

Sư nương thanh âm dịu dàng từ bên trong truyền ra.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi vào trong nhà, chỉ thấy sư nương một thân phong hoa tuyệt đại đang ngồi nhìn hắn, khoé miệng hiện lên một vòng tuyệt mỹ đường cong, tựa như câu hồn đoạt phách, mỹ lệ vô cùng.

Dung nhan của nàng Vương Hạo Thần đã chứng kiến suốt 8 năm qua, cơ hồ không hề có dấu hiệu bị thời gian làm cho phai nhạt, ngược lại thời gian càng khiến cho nàng trở nên thành thục quyến rũ.

Hắn nhiều lúc cũng hoài nghi, sư nương nàng có phải hay đều vĩnh viễn xinh đẹp như vậy?

Sư nương lông mi dài khẽ nháy một cái, ném cho hắn một cái mị nhãn, cười nói:

-Ta đẹp không?

Vương Hạo Thần hơi đỏ mặt, gật đầu chắc chắn nói:

-Sư nương là ta từng thấy qua đẹp nhất nữ tử!

Kỳ thực hắn nói lời này cũng có chút không có ý tứ, bởi vì hắn đã gặp qua bao nhiêu cái nữ tử xinh đẹp đâu? Bất quá ít nhất thì sư nương trong lòng hắn lúc này đúng là nữ tử đẹp nhất.

Sư nương khuôn mặt phiếm hồng nhìn hắn, trong lòng lại có chút đắc ý, tiểu tử này rốt cuộc cũng biết chú ý tới nàng dung mạo nha.

Trước giờ bất cứ một cái nam nhân nào một khi nhìn thấy nàng đều sẽ đem nàng xem thành nữ thần trong lòng, hơn nữa còn không tiếc bất cứ giá nào truy cầu nàng, chỉ có Vương Hạo Thần là không như vậy, mặc dù nàng bởi vì hắn thái độ mà cảm thấy thoải mái khi ở bên hắn, thế nhưng trong lòng một phần cũng không tránh khỏi ấm ức, hoài nghi chính mình có phải sắp già rồi, không còn mị lực nữa?

Sư nương đem rương gỗ trong tay Vương Hạo Thần đoạt lấy, không hề khách khí đem từng món ăn bày biện trên bàn, sau đó kéo hắn vào cùng dùng điểm tâm.

-Hôm nay ta sẽ dạy ngươi Toàn Phong kiếm pháp, ta dạy sẽ có chút nghiêm khắc! Ngươi phải chuẩn bị tâm lý rồi!

Sư nương nhã nhặn ăn từng miếng thức ăn nhỏ, một bên nói.

Nàng trước đây ngoài miệng nói có vẻ rất miễn cưỡng, thế nhưng kỳ thực không phải là rất quan tâm hắn hay sao?

Vương Hạo Thần trong lòng vui vẻ, có chút không kịp chờ đợi muốn lập tức đi tu luyện.

Hai người dùng xong điểm tâm, liền dọn dẹp một chút, sau đó sư nương mới dẫn theo Vương Hạo Thần đi tới nơi nàng thường luyện võ.

Đó là một khu rừng thưa, một bên có con suối chảy róc rách vắt ngang, khung cảnh rất yên tĩnh thơ mộng.

Sư nương đứng đối diện với Vương Hạo Thần, trong tay cầm lấy một thanh bảo kiếm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, chậm rãi nói:

-Tiểu Thần Thần! Một khi ngươi lựa chọn tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, chính là bước vào Kiếm Đạo con đường, thế nhưng trên thế gian đại đạo còn có rất nhiều, Kiếm Đạo không nói khó tu nhất, thế nhưng cũng không sai biệt lắm, ngươi thật sự muốn đi con đường này?

-Đệ tử nhất định muốn trở thành một kiếm giả!

Vương Hạo Thần chắc như đinh đóng cột nói.

Sư nương ánh mắt hiện lên một tia hài lòng, gật đầu cười nói:

-Vậy thì tốt! Kiếm Đạo tuy rằng khó tu, thế nhưng chỉ cần ngươi chịu cố gắng, tương lai thành tựu khẳng định sẽ không thấp! Trùng hợp ta cũng là người tu kiếm, thuận tiện có thể chỉ dạy cho ngươi! Trước hết, ta muốn nói cho ngươi kiếm đạo tạo nghệ cảnh giới phân chia, theo thứ tự là: Kiếm Ý, Kiếm Thế, Kiếm Mạch, Kiếm Cốt, Kiếm Tuỷ, Kiếm Tâm, Kiếm Hồn, Kiếm Vực bát đại cảnh giới! Thế gian người luyện kiếm nhiều vô số, thế nhưng chân chính đạt được chút thành tựu lại không có bao nhiêu, thậm chí có không ít kẻ ngay cả cảnh giới Kiếm Ý đều không thể đạt tới!

Vương Hạo Thần một bên âm thầm ghi nhớ những điều nàng nói, bỗng nhiên lại tò mò hỏi:

-Sư nương, vậy người hiện tại kiếm đạo đạt tới cảnh giới nào?

Sư nương khẽ mỉm cười, tuỳ tiện đáp:

-Cái này sư nương chưa tiện nói cho ngươi! Bất quá ngươi chỉ cần biết rằng, chúng ta Thiên Sinh Môn người có tạo nghệ kiếm đạo mạnh nhất, cũng chỉ là Kiếm Cốt mà thôi!

Vương Hạo Thần trong lòng hơi kinh ngạc, hắn thật không nghĩ tới kiếm đạo lại khó đi như vậy, Thiên Sinh Môn tông phái lớn như vậy, thế nhưng người thành tựu cao nhất cũng chỉ là Kiếm Cốt.

-Ngươi cho rằng Kiếm Cốt cảnh giới rất gân gà sao? Nói cho ngươi biết, Thiên Sinh Môn chúng ta vị kia cường đại kiếm tu, từng chỉ dựa vào kiếm ý của hắn mà trong nháy mắt diệt sát một gã Vũ Hoàng!

Sư nương nhìn thấy hắn thần sắc khác thường liền cả giận nói.

-Chỉ dựa vào kiếm ý liền có thể trong nháy mắt chém Vũ Hoàng?

Vương Hạo Thần cả kinh, trong mắt đều là sợ hãi lẫn thán phục thần sắc.

Nên biết, Vũ Hoàng tại Thiên Sinh Môn chính là cường giả hạng nhất, lục đại phong chủ tựa hồ cũng chỉ là tu vi dạng này a!

Sư nương lại tiếp tục nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi bây giờ hiển nhiên chưa có khả năng đánh sâu vào kiếm đạo cảnh giới, thế nhưng ngươi muốn tu luyện kiếm pháp, cũng cần phải tìm một bộ kiếm pháp phù hợp với thuộc tính của mình! Nếu ngươi đã chọn Toàn Phong kiếm pháp, như vậy ngươi nguyên khí là có thuộc tính phong?

-Nguyên khí còn có phân chia thuộc tính?

Vương Hạo Thần trợn mắt há hốc mồm, tựa như một tên hái lúa vừa mới lên thành phố vậy.

-Ngươi không biết?

Sư nương nhíu mày, khẽ trách nói:

-Thật đúng là tuỳ tiện, không biết mình nguyên khí có thuộc tính gì cũng dám chọn bừa vũ kỹ! Một khi tu luyện làm sao có thể phát huy ra vũ kỹ mạnh nhất lực lượng?

Vương Hạo Thần xấu hổ cười cười, lúc trước hắn cùng sư nương đi tới Vũ Kỹ Các chọn vũ kỹ, nàng không biết chuyện hắn đã có tu luyện, mà hắn cũng

không nói ra, vì thế chỉ chọn lấy vũ kỹ mà cũng không biết mình nguyên khí thuộc tính có phù hợp hay không, lần này đúng là hố lớn rồi.

Nếu như Toàn Phong kiếm pháp thực sự không hợp hắn nguyên khí thuộc tính, vậy hắn đúng là khóc không ra nước mắt rồi.

Sư nương nhìn hắn lúng túng, cũng không muốn trách hắn nữa, chỉ là khẽ thở dài một hơi, lấy ra từ trong người một miếng ngọc thạch tron bóng lóng lánh, chung quanh óng ánh vòng quanh đủ mọi màu sắc nhàn nhạt vầng sáng, lộ ra cực kỳ thần kỳ đẹp mắt, miệng khẽ nói:

-Đây là ngọc thạch chuyên dùng để kiểm tra thuộc tính nguyên khí, ngươi đem nguyên khí truyền vào trong ngọc thạch, lúc đó sẽ biết ngươi nguyên khí thuộc tính là gì!

Vương Hạo Thần có chút thấp thỏm tiếp lấy ngọc thạch, hít sâu một hơi, sau đó liền đem nguyên khí của mình rót vào bên trong ngọc thạch.

Hắn cũng muốn biết, mình nguyên khí đến cùng là mang thuộc tính gì!

XÍU...UU!!

Bỗng nhiên, tại trên ngọc thạch lúc này dùng lấy một loại nhanh như bão táp tốc độ hiện ra một chữ.

Hoả!

Thế nhưng Vương Hạo Thần cùng sư nương khi nhìn thấy một chữ này, thần sắc đều là trầm xuống.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút chán nản, bởi vì hắn nguyên khí thuộc tính vậy mà là hoả, cũng không phải phong thuộc tính, như vậy hắn còn như thế nào tu luyện Toàn Phong kiếm pháp?

-Tiểu Thần Thần, không cần lo lắng, ngươi hoả thuộc tính nguyên khí ta xem độ tinh khiết rất cao, coi như không thể tu luyện Toàn Phong kiếm pháp cũng không thành vấn đề!

Sư nương sợ hắn nản chí, liền cất tiếng an ủi nói.

Vương Hạo Thần đang muốn đáp lại, đột nhiên lại phát giác mình trong tay ngọc thạch tựa hồ lại rung động, ánh mắt vội vàng lần nữa đặt trên ngọc thạch.

Một đạo hào quang lần nữa sáng vụt lên, chỉ thấy tại chữ " Hoả " phía trên, lúc này lại xuất hiện một chữ khác.

Thuỷ!

Sư nương một bên mỹ mâu lập tức phát sáng, hướng Vương Hạo Thần vui mừng nói:

-Tiểu Thần Thần, ngươi vậy mà có Thuỷ Hoả song thuộc tính nguyên khí, cái này thật rất hiếm gặp rồi!

Bình thường mà nói, mỗi người nguyên khí chỉ có thể có một loại thuộc tính, thế nhưng lại có một nhóm nhỏ chi nhân trong người lại sở hữu đa thuộc tính nguyên khí, mà những người thuộc nhóm này, thông thường đều là thiên tài, cùng giai coi như không thể xưng vô địch, cũng có thể tính là cao thủ.

Bởi vì khi hai cái võ giả giao chiến, người mang nguyên khí có nhiều loại thuộc tính hơn thường có thể khắc chế người còn lại, đồng thời còn có thể dùng nguyên khí đa thuộc tính của mình biến ảo khôn lường, để cho đối phương không có cách nào thủ thắng.

Vì thế những người có đa thuộc tính nguyên khí, tại tông môn phần lớn đều là đệ tử có địa vị, là tông môn trọng điểm bồi dưỡng.

Sư nương biết lý do như vậy, vì thế khi nhìn thấy Vương Hạo Thần có Thuỷ Hoả song thuộc tính nguyên khí, nàng mới thay hắn cao hứng như vậy.

Bây giờ theo nàng, coi như là Vương Hạo Thần không có phong thuộc tính nguyên khí không thể tu luyện Toàn Phong kiếm pháp cũng không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Toàn phong kiếm pháp

Bất quá, sư nương kinh ngạc chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Bởi vì ngọc thạch bề mặt sau khi đã hiện ra hai chữ " Hoả ", " Thuỷ " vẫn không có dấu hiệu dừng lại, chẳng bao lâu sau, một chữ khác lại xuất hiện ở phía trên.

Kim!

-Lại là kim thuộc tính? Lẽ nào tiểu tử này còn có tam thuộc tính nguyên khí?

Sư nương trái tim không ngừng nhảy lên, trong lòng càng thêm cuồng hỉ, bởi vì nàng thế nhưng là rất rõ ràng, tại tông môn đệ tử có được ba loại thuộc tính nguyên khí đều là lân mao phượng giác tồn tại, được tông môn hết sức coi trọng, không có người nào không phải là thiên kiêu chi tử.

Đúng lúc này, ngọc thạch lại một lần nữa rung động!

-Còn có nữa?

Sư nương trừng lớn mắt phượng, cảm giác hô hấp của mình đều dồn dập rồi, nàng so với Vương Hạo Thần tựa hồ còn gấp gáp hơn.

Vù!

Một chữ lại xuất hiện trên ngọc thạch bề mặt!

Mộc!

Sư nương khuôn mặt khó có thể tin nhìn một chữ trên ngọc thạch, trong lòng mừng như điên, bởi vì nàng biết, tiểu đồ đệ này của nàng hoàn toàn không phải là một cái phế vật, hắn chẳng qua chỉ là một viên bảo ngọc chưa được người khác khám phá ra mà thôi.

Chỉ cần nàng đem chuyện này nói với chưởng môn, Vương Hạo Thần nhất định sẽ trở thành tông môn đứng đầu thiên kiêu chi tử, nhận được tốt nhất điều kiện tu luyện.

Vương Hạo Thần cũng không nghĩ tới mình lại có hiếm thứ như vậy thể chất, trong lòng đồng dạng cực kỳ vui mừng.

Thế nhưng là, ngọc thạch lúc này lại một lần nữa rung động.

-Tiểu tử này sẽ không phải là Ngũ Hành Bảo Thể trong truyền thuyết chứ?

Sư nương trong đầu khẽ lướt qua một cái điên cuồng suy nghĩ.

Rất nhanh, nàng suy đoán đã được chứng thực.

Ngọc thạch bên trên lại xuất hiện một chữ " Kim ".

Kim, Mộc, Thuỷ, Hoả, Thổ năm đại thuộc tính nguyên khí, lúc này vậy cùng xuất hiện tại một người trên thân.

Ngũ Hành Bảo Thể!

Sư nương ánh mắt vui mừng không gì sánh được nhìn Vương Hạo Thần, tựa hồ đã nhìn ra Vương Hạo Thần tương lai trở thành một phương bá chủ cường giả.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi sau này nhất định sẽ vượt qua cả ta!

Sư nương trong lòng nghĩ thầm.

-Hả?

Thế nhưng một khắc sau, nàng cùng Vương Hạo Thần khuôn mặt lại lần nữa cứng đờ, bởi vì bọn hắn phát hiện, cái kia ngọc thạch vậy mà vẫn không ngừng rung động.

XÍU...UU!!

XÍU...UU!!

XÍU...UU!!

Từng chữ từng chữ không ngừng ở trên ngọc thạch hiện ra, tựa như vĩnh viễn đều không có điểm dừng.

Lôi!

Phong!

Ám!

Băng!

-Ầm!

Đúng lúc này, ngọc thạch bên trên đột nhiên phát ra một luồng kim quang không gì sánh được chói mắt, một chữ tràn đầy thánh quang xuất hiện trên nó bề mặt.

Quang!

-Răng rắc!

Ngọc thạch hiện ra một chữ này về sau, lại tại trong ngập trời quang huy triệt để vỡ vụn.

Vương Hạo Thần cùng sư nương sửng sờ hồi lâu cũng không thể hồi phục lại, thậm chí hai người đều có chút hoài nghi chính mình vừa rồi có phải hay không nhìn nhầm.

Bọn họ thậm chí không thể đếm nổi Vương Hạo Thần rốt cuộc đã có bao nhiêu loại thuộc tính nguyên khí rồi.

Đây rốt cuộc là xảy chuyện gì?

Một người thể chất làm sao có khả năng có nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy?

Vương Hạo Thần một bên nuốt một ngụm nước bọt, có chút không có ý tứ nhìn sư nương nói:

-Sư nương! Cái kia... ngọc thạch khảo nghiệm có phải hay không bị hỏng rồi?

Sư nương cười khổ, ngọc thạch đó là do chính nàng đặt làm với giá cao, bao nhiêu năm qua chưa từng xảy ra vấn đề, hôm nay làm sao có thể đột nhiên bị hỏng?

Nếu như ngọc thạch không có vấn đề, như vậy chỉ có một lý do có thể giải thích cho chuyện này, đó là Vương Hạo Thần trong người thực sự mang rất nhiều loại thuộc tính nguyên khí.

Mặc dù nàng rất khó tin, thế nhưng đây là cách giải thích duy nhất.

-Tiểu Thần Thần! Chuyện ngày hôm nay chỉ có ngươi và ta biết, tuyệt đối không được có người thứ ba biết được! Ngươi hiểu không?

Sư nương vẻ mặt dần dần biến thành ngưng trọng, nhìn Vương Hạo Thần nghiêm nghị nói.

Vương Hạn Thần nghe nàng nói như vậy, trong lòng cũng hiểu ra vấn đề nghiêm trọng.

Không cần biết hắn thể chất rốt cuộc xảy ra chuyện, thế nhưng chuyện hắn mang trong người nhiều loại thuộc tính nguyên khí là sự thật, thậm chí ngay cả sư nương kiến thức uyên bác cũng không thể nhận ra hắn đến cùng là mang cái gì nghịch thiên thể chất, cũng không biết là phúc hay hoạ.

Thế nhưng một khi để cho người ngoài biết được hắn trong người mang nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy, nhất định sẽ dẫn động sóng to gió lớn, đến lúc đó cường giả khắp nơi đều sẽ muốn bắt hắn mang về mổ xẻ, ngay cả Thiên Sinh Môn đều không chắc có thể giữ được hắn.

-Sư nương yên tâm! Chuyện này nhất định chỉ có người và ta biết!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

Sư nương lúc này mới yên tâm, ánh mắt lần nữa trở nên sáng rực nhìn Vương Hạo Thần, nói:

-Bất quá ngươi một người lại sở hữu nhiều lại thuộc tính nguyên khí như vậy, ta thực sự nghe cũng chưa từng nghe qua! Bây giờ đừng nói là muốn luyện Toàn Phong kiếm pháp, ngươi coi như muốn luyện toàn bộ vũ kỹ trên đại lục đều có thừa khả năng!

Vương Hạo Thần cười trừ không đáp, bởi vì hắn cũng không biết việc mình có nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy đến cùng là phúc hay hoạ đây.

Sư nương không phí thời gian nữa, bắt đầu hướng Vương Hạo Thần giảng giải Toàn Phong kiếm pháp khẩu quyết:

-Toàn Phong kiếm pháp, không cầu hoa mỹ chiêu số, chỉ cầu tốc độ nhanh như bão vũ, một kiếm chế địch! Toàn Phong kiếm pháp chia làm ba thức: Vũ Phong Thức, Xuyên Vân Thức, Vô Ảnh Thức!

-Toàn Phong kiếm pháp tuy nói là có ba thức, thế nhưng suy cho cùng chẳng qua cũng chỉ là đại đồng tiểu dị, hai thức sau đều lấy thứ nhất làm căn bản, chỉ là hai thức sau mỗi một cái đều còn tốc độ thi triển cực nhanh mới có thể làm được, dựa vào ngươi thực lực bây giờ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện thức thứ nhất " Vũ Phong Thức "!

Sư nương nói đến đây liền dừng lại một chút, sau đó liền nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Ngươi bây giờ thi triển cho ta xem ngươi nhanh nhất một kiếm a!

Vương Hạo Thần không dám chậm trễ, lập tức đem Tử Lam Kiếm rút ra, trước đây hắn từng học qua kiếm pháp, mặc dù lúc đó không có nguyên khí thành tựu không được bao xa, thế nhưng kiếm pháp căn bản hắn vẫn nắm rất rõ.

-Vù!

Vương Hạo Thần thân ảnh loé lên, hai tay cầm kiếm toàn lực đâm ra.

Sư nương ở bên cạnh nhìn chằm chằm Vương Hạo Thần, trong lòng âm thầm kinh ngạc, bởi vì Vương Hạo Thần vừa rồi chẳng qua chỉ là đơn giản đâm ra một kiếm, cũng không có sử dụng bất cứ vũ kỹ gì, thế nhưng tốc độ cũng đã vượt qua tuyệt đại bộ phận Tam Tinh Vũ Đồ kiếm tu, cái này để cho nàng vừa mừng lại vừa sợ.

Sư nương gật đầu nói:

-Không tệ lắm, bất quá vẫn xa xa không đủ, nếu như ngươi tu thành Toàn Phong kiếm pháp Vũ Phong Thức, ngươi tốc độ ít nhất phải nhanh hơn lúc này gấp năm lần!

Vương Hạo Thần sửng sờ, nếu như hắn có được gấp năm lần hiện tại tốc độ xuất kiếm, vậy chẳng phải Ngũ Tinh Vũ Đồ đều có thể mạt sát?

Sư nương đem Vũ Phong Thức bộ pháp nói qua một lần cho Vương Hạo Thần, sau đó còn tự mình thi triển qua một lần, cuối cùng nhìn hắn hỏi:

-Nhớ được không?

Vương Hạo Thần trầm ngâm một chút, có điểm không quá xác định gật gật đầu.

-Hả? Ngươi làm thử cho ta xem một chút!

Thấy thế khuôn mặt sư nương khẽ xẹt qua một tia kinh ngạc, bởi vì Vũ Phong Thức một kiếm này tuy rằng không phức tạp, thế nhưng yêu cầu tốc độ cùng khả năng xử lý cực tốt, nàng mặc dù đã tinh giản hoá một số điểm nhưng Vương Hạo Thần mới lần đầu tiếp xúc làm sao có khả năng nhớ kỹ?

Vương Hạo Thần không chần chừ nắm lấy Tử Lam Kiếm, chân dẫm lên Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp, thân ảnh tựa như một cơn gió, một kiếm có chút cứng ngắc đâm ra.

Sư nương ở một bên quan sát, trong mắt cũng loé lên vài tia ý mừng, tuy rằng Vương Hạo Thần kiếm pháp còn rất thô, thế nhưng bộ pháp cơ bản đã nắm được, lần đầu tiếp xúc kiếm pháp lại có thể làm được như thế này đã rất không tồi.

Thiên phú của hắn, tuyệt đối không kém mấy cái thiên kiêu chi tử!

Từ hôm đó, Vương Hạo Thần hầu như toàn bộ thời gian đều ở tại dưới sư nương chỉ bảo miệt mài luyện kiếm, thiên phú của hắn vốn rất tốt, cộng thêm có danh sư chỉ điểm cùng sự chăm chỉ hiếm gặp, vì thế hắn kiếm pháp tiến bộ rất nhanh.

Vương Hạo Thần càng luyện càng thêm đối với kiếm đạo si mê, tập luyện đến quên cả thời gian, ngay cả sư nương cũng phải kinh ngạc trước tiến độ của hắn.

-Vũ Phong Thức!

Một ngày kia, Vương Hạo Thần kiếm pháp rốt cuộc có chút thành tựu, chỉ thấy hắn một kiếm nhanh như chớp đâm ra, bộ pháp không mang theo một động tác thừa lao về phía trước, trường kiếm trong nháy mắt đã cắm vào thân cây trước mặt, lực đạo trực tiếp đem thân cây đâm xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Phiền phức tìm tới cửa

- Ừm, cũng không tệ lắm, chỉ trong ba ngày đã đem Toàn Phong kiếm pháp thức thứ nhất luyện đến tiểu thành, ngươi tại kiếm đạo đúng là có thiên phú dị bẩm!

Khi Vương Hạo Thần đang vui sướng vì kiếm pháp tăng tiến, một âm thanh dịu dàng truyền đến từ bên cạnh, hắn quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy sư nương mặc một thân bạch y đang đứng dưới một đại thụ, trên khuôn mặt mỹ lệ không tì vết lộ ra một tia tươi cười nhìn hắn.

-Sư nương!

Vương Hạo Thần kinh hỉ, vội vàng đem trường kiếm thu vào, chạy đến bên người nàng.

-Ngươi bây giờ nếu là thi triển Toàn Phong kiếm pháp Vũ Phong Thức, tốc độ hoàn toàn có thể uy hiếp Ngũ Tinh Vũ Đồ, bất quá nếu như so về đơn thuần man lực, vậy liền rất khó nói!

Sư nương không muốn để Vương Hạo Thần tự mãn, vì thế mới dùng giọng điệu nhắc nhở nói.

Vương Hạo Thần cũng hiểu đạo lý này, hắn bây giờ thuần tuý lực lượng, có lẽ có thể cùng Ngũ Tinh Vũ Đồ bình khởi bình tựa, thế nhưng cũng không có mạnh hơn đối phương bao nhiêu.

Nếu muốn chân chính vượt qua một vị Ngũ Tinh Vũ Đồ lực lượng, hắn ít nhất cũng phải đem Phục Hổ Quyền tu luyện đến sáu hổ chi lực!

Vương Hạo Thần đang muốn mở miệng hỏi sư nương một chút vấn đề tu luyện, đúng lúc này, chỉ thấy một đạo thân ảnh đột nhiên từ bên ngoài chạy tới, nhìn kỹ, hắn mới nhận ra đó là tam sư huynh Lý Cương.

Lý Cương bề ngoại là mọt cái thân thể cho chút thô cuồng hán tử, toàn thân cơ bắp lực lưỡng, sau lưng còn mang theo một thanh đại búa.

Lý Cương nhìn thấy sư nương liền vội vàng ôm quyền nói:

-Đệ tử bái kiến sư nương!

Sư nương hơi nhíu mày, thản nhiên nhìn hắn, hỏi:

-Có việc gì?

Nàng đối với Lý Cương đột nhiên cắt đứt nàng cùng Vương Hạo Thần nói chuyện hành động tự nhiên có chút không thoải mái.

Lý Cương khuôn mặt lo lắng nhìn lướt qua Vương Hạo Thần ở một bên, đáp:

-Hồng Thạch Phong phải Chúc Ly tới đây, muốn chúng ta giao ra tiểu sư đệ!

-Hồng Thạch Phong? Xem ra cái kia Lý Thiên Dương đúng là không bỏ xuống được bộ mặt a!

Sư nương khuôn mặt khẽ trầm xuống, cười lạnh nói.

Lúc trước Vương Hạo Thần hành hung Trương Hổ, Hoàng Trạch, Lâm Đông ba người chính là Hồng Thạch Phong đệ tử, mà Lý Thiên Dương trong miệng nàng, không phải ai khác chính là Hồng Thạch Phong phong chủ!

Hồng Thạch Phong cùng Minh Thiên Phong trước giờ nổi tiếng là không hợp nhau, đệ tử hai bên ở giữa chưa bao giờ cùng tranh chấp, mà Lý Thiên Dương thì lại là một cái cực kỳ bao che khuyết điểm chi nhân, hơn nữa lại rất xem trọng mặt mũi, nếu là bình thường, đệ tử Hồng Thạch Phong coi như đánh thua hắn cũng sẽ không tức giận như vậy, thế nhưng lần này Vương Hạo Thần lại là tại trước mặt vô số người phế đi ba người Trương Hổ, để Lý Thiên Dương cảm giác mặt mũi mất hết, vì thế mới nổi giận phái Chúc Ly tới trừng trị Vương Hạo Thần.

Chúc Ly đồng dạng là Lục Phong một cái tay chân, tu vi đạt tới Ngũ Tinh Vũ Đồ, Lý Thiên Dương cho rằng dựa vào hắn, đối phó một cái Vương Hạo Thần đã là dư dả.

Lý Thiên Dương cũng không sợ mấy cái khác sư huynh của Vương Hạo Thần đối với Chúc Ly ra tay, bởi vì hắn đồng dạng biết sư nương là người rất tự trọng, tuyệt đối sẽ không cho Minh Thiên Phong đệ tử ỷ lớn hiếp nhỏ.

Sư nương một đôi lông mày liễu nhíu lại càng sâu, nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Tiểu Thần Thần! Chuyện này ta sẽ giúp ngươi giải quyết, ngươi cứ việc an tâm tu luyện là được!

Nàng cũng không cho rằng Vương Hạo Thần có khả năng đối phó Chúc Ly, vì thế mới nói như vậy.

Vương Hạo Thần không cho là đúng, nhìn nàng nói:

-Sư nương! Để cho ta đánh với hắn một trận a!

Sư nương nghe vậy liền giật mình, lắc đầu nói:

-Chúc Ly tu vi đã đạt đến Ngũ Tinh Vũ Đồ, hơn nữa ở trong cấp bậc này còn không phải kẻ yếu, ngươi hiện tại còn chưa phải đối thủ hắn!

Lý Cương ở một bên cũng phụ hoạ:

-Sư nương nói đúng, tiểu sư đệ ngươi không cần cậy mạnh, cố gắng tu luyện là được, sau này ngươi thành tựu nhất định có thể vượt qua Chúc Ly!

Trong mắt bọn hắn Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ, cho dù có cường đại hơn chẳng lẽ còn có thể đánh thắng Chúc Ly so với hắn

cao hơn hai cái cảnh giới?

Bọn họ lại không biết, Vương Hạo Thần thể chất không phải người bình thường có thể so sánh, lại được màu vàng tiểu kiếm kia gột rửa một lần, lúc này hắn kinh mạch, thể chất đã có thể so với Ngũ Tinh Vũ Đồ, coi như Chúc Ly là trong cảnh giới này người nổi bật, hắn cũng dám chiến một trận.

Quan trọng hơn là, hắn không muốn để cho sư nương vì chuyện của hắn mà mất mặt.

Vả lại, hắn cũng rất muốn thử một chút Toàn Phong kiếm pháp uy lực!

-Sư nương, ta không có như ngươi tưởng tượng yếu như vậy, lại nói, nếu như người ta đã đánh đến cửa, chúng ta lại không tiếp chiến, đây không phải là mất mặt chúng ta Minh Thiên Phong sao?

Vương Hạo Thần chậm rãi nói, trong thanh âm ẩn chứa một cỗ chấp nhất ý chí, trên người hắn, lại toả ra một cỗ nhàn nhạt chưa trưởng thành hoàng giả khí thế, để cho người ta phải tin phục.

Sư nương im lặng nhìn hắn, đột nhiên cảm giác được tiểu đồ đệ của mình đang dần trưởng thành, mà nàng, lại rất ưa thích hắn khí chất lúc này, một loại khí chất mà nàng chưa từng nhìn thấy ở bất cứ một nam nhân nào khác.

Sư nương biết Vương Hạo Thần một khi đã quyết ý thì rất khó thay đổi, vì thế liền đáp ứng hắn, nói:

-Được rồi! Thế nhưng ngươi tuyệt đối không được cậy mạnh, ngươi tu vi so với hắn thấp hai tiểu cảnh giới, có thua cũng không mất mặt chúng ta!

-Đệ tử tự có phân tấc!

Vương Hạo Thần gật đầu nói.

-Đi thôi!

Sư nương phất tay nói, cũng không ý định đi theo.

Kỳ thực nàng rất muốn ở bên trợ trận cho Vương Hạo Thần, bất quá làm như vậy người nhìn vào lại không hay lắm, vì thế nàng chỉ có thể ở trong bóng tối quan sát.

Vương Hạo Thần được Lý Cương dẫn đường đi tới Minh Thiên Phong sơn môn, chỉ thấy đại sư huynh Tống Nhất Phàm cũng đang ở đó, trước mặt hắn là mấy cái Hồng Thạch Phong đệ tử.

Nam tử trẻ tuổi ở chính giữa đám người nhìn thấy Vương Hạo Thần đi đến, ánh mắt liền lộ ra một tia lãnh ý, cười nhạt nói:

-Ngươi là cái kia phế tài họ Vương?

Vương Hạo Thần thần sắc đạm mạc nhìn hắn, cũng không trả lời hắn mà hỏi ngược lại:

-Chúc Ly?

-Chính ta!

Nam tử kia khẽ gật đầu, vẻ mặt thượng vị giả từ trên nhìn xuống, nói tiếp:

-Vương Hạo Thần, ngươi hành hung chúng ta Hồng Thạch Phong ba vị sư đệ, vậy cũng biết ta mục đích hôm nay đến đây là gì! Nếu là một cái nam nhân vậy liền đứng ra đánh với ta một trận, ta Chúc Ly nhất định phải cho mọi người biết chúng ta Hồng Thạch Phong người không phải ai cũng có thể đụng!

Tống Nhất Phàm ở một bên có chút không nhịn được nói:

-Chúc Ly! Ngươi cũng quá vô sỉ đi a! Ngươi tu vi là Ngũ Tinh Vũ Đồ, nay lại muốn khiêu chiến tiểu sư đệ chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ! Ta thấy đây không phải là chiến đấu, rõ ràng là muốn bắt nạt người!

Chúc Ly vẻ mặt không đổi sắc, dường như sớm biết được đối phương sẽ đem chuyện này làm cớ thoái thác, mặt dày mày dạn nói:

-Chẳng lẽ chỉ cho các ngươi đánh chúng ta Hồng Thạch Phong đệ tử, còn ngược lại thì không thể sao? Vương sư đệ có thể đánh bại ba vị sư huynh đồng cấp, vậy chiến lực tự nhiên kinh người, ta đây cũng muốn lãnh giáo một chút! Bất quá nếu ngươi không dám, vậy thì cũng thôi đi!

-Ngươi...

Tống Nhất Phàm tức sùi bọt mép, biết đối phương là đang cưỡng từ đoạt lý, thế nhưng khổ nỗi Vương Hạo Thần trước đây việc làm đúng là có chút quá phận, hắn cũng không tiện ra tay, hơn nữa bên cạnh Chúc Ly còn có hai cái đệ tử Hồng Thạch Phong thực lực không kém hắn, cho dù hắn ra tay cũng không chiếm được chỗ tốt.

-Chúc Ly! Ngươi nói nhiều như vậy là muốn đánh với ta một trận, ta đây không theo vậy là thất lễ rồi!

Vương Hạo Thần lúc này bình thản nói, trong thanh âm không có một tia kinh hoảng.

Nghe được lời này của hắn, Chúc Ly cùng Tống Nhất Phàm đều sửng sốt.

Chúc Ly căn bản không ngờ được Vương Hạo Thần lại trực tiếp đáp ứng cùng hắn chiến đấu, vốn dĩ hắn nghĩ, đối phương phải là tận lực né tránh mới đúng.

Một cái Tam Tinh Vũ Đồ cũng dám cùng hắn đấu sao?

Tống Nhất Phàm một bên cũng kinh hãi, vội vàng nói:

-Tiểu sư đệ ngươi không cần vọng động, chuyện này cứ để ta giải quyết!

Hắn từ nhỏ đã xem Vương Hạo Thần như đệ đệ của mình, vì thế không muốn y vừa mới có thể tu võ liền gặp bất trắc.

-Đại sư huynh ngươi yên tâm, chuyện này ta tự có phân tấc! Mong sư huynh để cho ta tự mình ra mặt!

Vương Hạo Thần mỉm cười nhìn Tống Nhất Phàm nói.

Tống Nhất Phàm cảm giác được Vương Hạo Thần trong ánh mắt đáng tin, do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói:

-Được! Vậy ngươi nhất định phải cẩn thận!

Nói rồi hắn liền đứng lui ra một bên, bất quá ánh mắt vẫn đặt tại hai người Hồng Thạch Phong đệ tử trên người.

Hai người kia tựa hồ có chút kiêng kị Tống Nhất Phàm, nhưng cho rằng một mình Chúc Ly đã đủ giải quyết Vương Hạo Thần, vì thế cũng không lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đối chiến chúc ly

Chúc Ly vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn xem Vương Hạo Thần, tựa như đang nhìn một cái người ngu, cười lạnh nói:

-Vương sư đệ thật là có đảm lượng, bất quá ta phải nói cho ngươi biết, trên đời có một số người nên chấp nhận số phận của mình! Đã là phế tài thì nên ổn ổn sống cuộc sống của phế tài đi, không nên như con giun vùng lên làm gì!

Hắn từ tâm đối với Vương Hạo Thần có thể nói là khinh thường đến chí cực, bởi vì đối phương suốt những năm qua không thể tu luyện là chuyện tông môn ai cũng biết, lúc này đột nhiên có thể tu luyện, thế nhưng như vậy thì đã như như nào?

Đắc tội bọn hắn Hồng Thạch Phong, hắn không ngại đem đối phương đánh phế tài lần nữa!

Vốn dĩ, Thiên Sinh Môn luật lệ không cho phép đệ tử tranh đấu, bất quá trên đời không có cái gì vẹn toàn, Chúc Ly được Lý Thiên Dương ngầm cho phép, có Vương Hạo Thần trước đó hành vi làm lý do, lại thêm Lý Thiên Dương đối với chấp pháp đường gây sức ép, vì thế bọn họ cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt, để cho Chúc Ly tự ý hành động.

Vương Hạo Thần tâm tính vốn lãnh đạm, ngoại trừ sư nương rất ít cùng người khác thân cận, sau chuyện Tần Liêm Sương lần trước lại càng khiến cho hắn biết cách tự kiềm chế chính mình, bồng bột tuổi trẻ tính khí cũng giảm bớt, vẻ mặt không thay đổi nhìn Chúc Ly đạo:

-Ngươi nói nhảm nhiều lắm! Muốn chiến liền chiến đi!

-Thật lớn gan chó!

Chúc Ly nhìn chằm chằm gã thiếu niên trước mặt, hai mắt nhoe lại, không hiểu tại sao, hắn ở trước mặt Vương Hạo Thần liền có cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như khí thế của mình ở trước mặt đối phương đều bị đè ép toàn bộ, để cho hắn trong lòng cực kỳ tức giận.

Chỉ là một cái phế tài cũng dám ở trước mặt hắn trang bức?

-Để cho ta xem, ngươi dựa vào cái gì mà cuồng vọng như vậy!

Chúc Ly hai tay nắm chặt, một cỗ bá đạo khí thế từ trong người bùng nổ mà ra, một quyền không chút lưu tình hướng Vương Hạo Thần đánh tới.

Vương Hạo Thần đối mặt với Chúc Ly thế công, trong mắt không có sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn gặp đối thủ xứng tầm với hắn, lúc trước gặp được Tần Liêm Sương tu vi đã siêu việt Vũ Đồ cảnh, căn bản không phải hắn có khả năng đối phó, thế nhưng Chúc Ly thì lại xa không đạt tới mức này.

-Tốt đá mài dao!

Vương Hạo Thần trong lòng hừng hực chiến ý, chỉ thấy hắn khí thế cũng khởi động, năm ngón tay nắm lại thành quyền, sau đó hung hăng đánh đi ra.

Phục Hổ Quyền! Tam hổ chi lực!

Một quyền này của hắn, ẩn chứa Phục Hổ Quyền tiểu thành cảnh giới toàn bộ lực lượng, trong quyền phong ẩn chứa từng đạo hổ khiếu thanh âm, kình lực mạnh mẽ kinh người.

-Oanh!

Hai người mỗi người một quyền cùng một chỗ đụng vào nhau, kình phong ở giữa bùng nổ, mang theo dư ba lực lượng trải rộng mà ra.

Chúc Ly khẽ rên lên một tiếng, hướng về phía sau lui lại vài bước, Vương Hạo Thần thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ Chúc Ly một quyền vừa rồi lực lượng căn bản không lay chuyển được hắn.

-Cái gì?

Chúc Ly thần sắc khó có thể tin, hắn một quyền vừa rồi mặc dù không có sử toàn lực, thế nhưng hắn cùng Vương Hạo Thần chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, vậy mà còn bị đối phương đánh lui?

Một giây sau, hắn sắc mặt liền bởi vì tức giận liền biến thành tái nhợt.

Hắn Chúc Ly đường đường một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ, lại bị một cái Tam Tinh Vũ Đồ đánh lui, cái này để cho hắn cảm giác mặt mo không ánh sáng.

Tống Nhất Phàm, Lý Cương cùng với Hồng Thạch Phong hai vị đệ tử nhìn thấy một màn này cũng ngẩn người.

Tống Nhất Phàm trong lòng đại hỉ, hắn nhận ra chính mình có chút coi thường vị tiểu sư đệ này rồi, đối phương cũng không phải là tiểu hài tử không thể tu luyện năm đó nữa!

Mà hai vị đệ tử Hồng Thạch Phong thì lại nhíu mày, có chút hoài nghi liếc Chúc Ly một cái, trong lòng lại đang ngẫm nghĩ thằng này có phải hay không chưa ăn cơm, làm sao ngay cả một tên Tam Tinh Vũ Đồ phế vật cũng đánh không lại?

Chúc Ly cảm nhận được hai vị sư huynh ánh mắt nhìn tới, trên mặt càng thêm nóng bỏng, thẹn quá hoá giận, nhìn Vương Hạo Thần quát lớn:

-Ngươi muốn chết!

Nói rồi, hắn toàn thân khí thế vào lúc này bỗng nhiên giống như cuồng phong bão vũ bạo phát mà ra, chứng minh hắn hiện tại đã cực kỳ tức giận, không hề có ý muốn lưu thủ nữa, mà muốn toàn lực đem Vương Hạo Thần đánh bại.

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày nhìn Chúc Ly khí thế đang không ngừng gia tăng, lại đem so sánh với chính mình, trong lòng khẽ thở dài, tự nhận chính mình hiện tại luận tại đơn thuần lực lượng còn muốn thua kém đối phương một bậc.

-Chung quy là cảnh giới quá thấp a!

Vương Hạo Thần chỉ vừa mới đột phá Tam Tinh Vũ Đồ, mặc dù nói hắn thể chất rất đặc biệt, nguyên khí trong cơ thể có thể so sánh với bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, thế nhưng cái này cũng không đại biểu hắn có thể xem nhẹ đối phương, hơn nữa Chúc Ly cũng không phải là dạng này hơi nước Ngũ Tinh Vũ Đồ.

Chúc Ly hai mắt tràn ngập lửa giận nhìn xem Vương Hạo Thần, làn da trên cánh tay hắn lúc này đột nhiên biến thành có chút cứng cáp như thép đồng, toả ra một cỗ nặng nề khí tức.

-Kim Cương Quyền!

Chúc Ly trong miệng phát ra một đạo dữ tợn thanh âm, chỉ thấy hắn thân hình tung lên, đầu quyền tựa như đồng thiết kia hướng về Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Vương Hạo Thần vẻ mặt ngưng trọng, không dám chậm trễ, một quyền cũng đánh đi ra, từng đột hổ khiếu lại vang vọng mà đến.

-Oanh!

Một đạo thanh âm thanh thuý vang lên, Vương Hạo Thần thân ảnh trực tiếp bị Chúc Ly một quyền đánh bay ra ngoài.

Rõ ràng, khi Chúc Ly thi triển của riêng mình vũ kỹ, luận về man lực Vương Hạo Thần rốt cuộc vẫn thua kém một bậc.

Vương Hạo Thần khó khăn ổn định lại thân thể, đưa mắt nhìn lại cánh tay tê liệt không còn chút cảm giác của mình, lông mày nhíu lại, nhanh chóng thúc dục nguyên khí truyền vào cánh tay kinh mạch, hồi lâu mới chậm rãi khôi phục một chút cảm giác, thế nhưng từ cánh tay vẫn truyền đến từng cơn đau nhức khó chịu nổi.

Khá tốt hắn thể chất không giống người bình thường, nếu không một Tam Tinh Vũ Đồ lĩnh trọn một quyền này Chúc Ly, cánh tay xương cốt nhất định đều sẽ bị đánh vỡ thành tàn phế.

-Lại có thể bức Chúc sư đệ sử dụng Kim Cương Quyền, tiểu tử này có bại cũng không cần thẹn!

Một vị Hồng Thạch Phong đệ tử đứng một bên quan sát cười nói, tựa hồ đã nhìn thấy Vương Hạo Thần thảm bại kết cục.

Hắn cho rằng, có hai cái tiểu cảnh giới chênh lệch, vốn dĩ Chúc Ly có thể đem Vương Hạo Thần đánh bại là chuyện dễ ăn cháo, nếu như ngay cả Kim Cương Quyền cũng sử đi ra còn không thắng đối phương, vậy hắn cũng không biết phải nói cái gì rồi.

Tống Nhất Phàm lại là vẻ mặt lo lắng nhìn Vương Hạo Thần, trong lòng chỉ hận không thể lập tức một tay kéo hắn ra khỏi chỗ đó, rất sợ hắn trong lúc chiến đấu xảy ra vấn đề gì, như vậy hắn liền không có mặt mũi gặp sư nương.

Tống Nhất Phàm cũng nhìn ra được, Vương Hạo Thần thực lực tuy là có thể cùng Ngũ Tinh Vũ Đồ liều mạng, thế nhưng hắn lực lượng thuần tuý lại kém xa Chúc Ly, tiếp tục lấy cứng chọi cứng như vậy, Vương Hạo Thần tuyệt đối không có phần thắng.

Đồng thời, hắn cũng thay Vương Hạo Thần bất bình, bởi vì Kim Cương Quyền cấp bậc là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ, Phục Hổ Quyền chẳng qua chỉ là Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, hai cái căn bản không cùng một cái cấp bậc, nếu không Vương Hạo Thần cũng chưa hẳn sẽ bị nghiền ép như vậy.

Trở lại với cuộc chiến, Chúc Ly thấy mình lực áp Vương Hạo Thần, trong lòng cực kỳ đắc ý, một ngụm ác khí trước đây cũng tiêu tan, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương sư đệ! Ngươi tốt nhất nhanh chóng đầu hàng, nếu không lát nữa lại giao chiến ta cũng không thể đảm bảo ngươi sẽ không trọng thương a!

Vương Hạo Thần không đáp, trong mắt chiến ý cũng không có tiêu giảm, ngược lại càng thêm đốt cháy mạnh mẽ.

Hắn ngay từ đầu cũng không nghĩ mình dựa vào quyền pháp liền có thể đánh bại Chúc Ly, người ta nói như thế nào cũng so với hắn cao hơn hai tiểu cảnh giới, thời gian tu luyện càng là nhiều hơn hắn gấp bội, hắn cũng không ngốc tới mức cho rằng cái này khoảng cách có thể trong nháy mắt liền biến mất.

Bất quá, Vương Hạo Thần hắn mạnh nhất cũng không là quyền đạo, mà là kiếm đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kiếm bại chúc ly

Xoạt!

Vương Hạo Thần đem Tử Lam Kiếm rút ra, chỉ thấy thân kiếm loé lên một trận hào quang, mà Vương Hạo Thần khí thế lúc này, cũng sinh ra một trận to lớn biến hoá.

Hắn khí thế lúc này, không còn như lúc trước thu liễm, mà giống như một thanh lợi kiếm vừa rời vỏ, bắt đầu nở rổ của riêng mình quang hoa, toàn thân trải rộng một cỗ ổn trọng mà sắc bén khí thế.

Vương Hạo Thần lúc này, giống như một vị thiếu niên Kiếm Thần!

Trời sinh kiếm giả!

Những người khác nhìn vào Vương Hạo Thần lúc này, ngay lập tức đều sẽ nảy sinh ra một loại ý nghĩ như vậy.

Ở trong bóng tối quan sát hết thảy sư nương cũng khẽ gật đầu, trong lòng cảm thán nghĩ thầm:

-Tiểu tử này luyện kiếm không có mấy ngày, liền có thể có một chút khí thế của kiếm đạo tông sư, quả thực hiếm có!

Chúc Ly thì vẻ mặt khẽ biến, sau đó liền lạnh lùng đạo:

-Không nghĩ tới, kiếm đạo mới là ngươi át chủ bài!

Rất nhanh, hắn ánh mắt liền trở nên băng lãnh, nói tiếp:

-Bất quá, ngươi như cũ không phải đối thủ của ta!

Lời nói vừa dứt, hắn năm ngón tay đã nắm lại thành quyền, làn da lần nữa hoá thành thiết đồng giống như, một quyền đánh về phía Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần chăm chú nhìn Chúc Ly thế công, đúng lúc này, trường kiếm trong tay đột nhiên vung lên, hoá thành một đạo rực rỡ hào quang, giống như lưu tinh nhắm ngay Chúc Ly phần cổ đâm tới.

Người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng Vương Hạo Thần muốn cùng Chúc Ly lưỡng bại cầu thương, thế nhưng kỳ thực một kiếm này của hắn được thi triển cực kỳ hoàn hảo, theo một bộ vị đặc biệt, vì thế nhất định có thể tại thời điểm Chúc Ly quyền đánh vào người hắn trước đó đem y đầu lâu hái xuống.

-Tên điên!

Chúc Ly làm sao có lá gan cùng Vương Hạo Thần liều chết, mắt thấy Tử Lam Kiếm mũi kiếm đã sắp phá vỡ mình trên cổ da thịt, trong lòng lập tức kinh hãi, vội vàng thu lại mình thế công, thân hình điên cuồng hướng về phía sau lui lại, lúc này mới tránh thoát được một kiếm.

Vương Hạo Thần một kiếm bức lui Chúc Ly, lập tức chớp lấy thời cơ, từng kiếm nhanh như chớp liền hướng về Chúc Ly chỗ yếu hại đâm tới.

Tử Lam Kiếm nhẹ nhàng vô cùng, hơn nữa còn cực kỳ sắc bén, phối hợp với Vương Hạo Thần nhanh nhẹn kiếm pháp đúng là vô cùng thích hợp, đem Chúc Ly ép tới có chút hoa mắt váng đầu.

Không thể không nói, Vương Hạo Thần đúng là kiếm đạo kỳ tài, luyện kiếm không được bao lâu liền có được tầm quan sát của một vị kiếm giả lâu năm, mặc dù bị đối thủ chiếm được tiên cơ, thế nhưng lại không cần phòng thủ, dựa vào tấn công liền có thể đem đối phương bức vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng không cách nào khác đành phải quay về phòng thủ.

Vương Hạo Thần man lực không bằng Chúc Ly, thế nhưng có thể dựa vào kiếm pháp tinh diệu giữ cho mình không bại.

Chúc Ly càng đánh càng khó chịu, bởi vì Vương Hạo Thần hoàn toàn không có ý định cùng hắn so đấu lực lượng, giao đấu mấy chục chiêu quyền cùng kiếm đều chưa từng va chạm, để cho hắn một thân man lực lại không có chỗ dùng, cuối cùng lại bị đối phương dây dưa không dứt.

Hai người càng đánh càng hăng, thế nhưng lại không có ai chiếm được một tia thượng phong.

-Cái này Vương Hạo Thần có cổ quái, hắn tu vi cùng với Chúc sư đệ chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, đánh lâu hắn nguyên khí nhất định phải cạn kiệt nhanh hơn, đối với hắn rõ ràng là rất bất lợi! Thế nhưng hắn vì sao lại còn chọn cách đánh này?

Một vị đệ tử Hồng Thạch Phong đứng bên ngoài quan chiến nhíu mày, cảm giác có chút gì đó không đúng.

Ai cũng biết, Tam Tinh Vũ Đồ trong đan điền dự trữ nguyên khí có hạn, căn bản không thể so sánh với Ngũ Tinh Vũ Đồ, vì thế càng đánh lâu, cái trước nhất định sẽ càng thêm thiệt thòi.

Bất quá có một chuyện mà mọi người đều không ngờ tới, đó là Vương Hạo Thần thể chất vốn không giống người thường, hắn tuy rằng tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ, thế nhưng thể nội nguyên khí số lượng lại không thể so với Chúc Ly ít, coi như là muốn đánh lâu dài, cũng chưa biết hươu chết về tay ai.

Vả lại, Vương Hạo Thần tâm tư cũng không phải là muốn cùng Chúc Ly so đấu độ bền!

Đúng lúc này, Chúc Ly rốt cuộc đã không nhịn được đấu pháp kiểu này, chỉ thấy hắn toàn lực đánh ra một quyền, tốc độ cùng kình lực đều đạt đến cực hạn, quả nhiên là muốn một chiêu quyết định thắng bại.

-Chính là lúc này!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia tinh quang, hắn từ nãy đến giờ vẫn đang chờ đợi Chúc Ly sơ hở, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất.

Vương Hạo Thần chân dẫm lên Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp cơ bản, thân hình giống như một cái linh xà lướt qua, tránh đi Chúc Ly trí mạng một quyền.

Chúc Ly một quyền thất bại, Vương Hạo Thần tay dẫn theo Tử Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bổ đi ra, mang theo từng đạo phong ba rít gào, tựa như một trận cuồng phong hướng Chúc Lý phần gáy sau lưng chém tới.

Toàn Phong kiếm pháp - Vũ Phong Thức!

-Không tốt!

Chúc Ly trong lòng kinh hãi, chỉ thấy sau gáy mát lạnh, bị mình đã rơi vào bẫy, thế nhưng hắn lại vô pháp tránh né, một kiếm này... thực sự quá nhanh!

Toàn Phong kiếm pháp, toàn bộ đều quy về một chữ " nhanh ", một kiếm kết liễu đối thủ!

Vũ Phong Thức, Vương Hạo Thần bởi vì thời gian tu luyện ngắn ngủi, vì thế chỉ mới tu luyện tới nhập môn cảnh giới, thế nhưng tốc độ của hắn cũng đủ vượt qua tuyệt đại bộ phận Ngũ Tinh Vũ Đồ võ giả.

Một kiếm này hạ xuống, Chúc Ly cái đầu nhất định sẽ bị hái xuống không thể nghi ngờ.

-Dừng tay!

Hai vị Hồng Thạch Phong đệ tử nhìn thấy một màn này, đồng tử lập tức co rụt lại, kinh hãi hét lớn một tiếng.

Bọn hắn trong lòng không thể không sợ a! Phải biết nếu như để cho Vương Hạo Thần một kiếm này rơi xuống, Chúc Ly coi như có mười cái mạng cũng phải chết!

Oanh!

Ngay lúc đó, hai cỗ màu xanh khí trụ từ hai người đỉnh đầu phóng thẳng lên trời, hoá thành hai đạo nguyên khí công kích hướng về phía Vương Hạo Thần đánh tới.

Bất quá, đúng vào lúc hai đạo màu xanh khí trụ đó đánh xuống, Tống Nhất Phàm ở một bên cũng động thủ, một đạo không gì sánh được cường hãn màu lục nguyên khí chi trụ đồng dạng phóng thẳng lên trời, cùng lúc đem hai đạo màu xanh khí trụ ngăn lại.

-Tần Báo, Lệ Không, các ngươi lại dám đối với tiểu sư đệ ta ra tay! Thật đem ta Tống Nhất Phàm xem là bù nhìn hay sao?

Tống Nhất Phàm giận dữ thanh âm ở tại một mảnh không gian này vang vọng mà đến.

Tống Nhất Phàm từ nãy đến giờ vẫn luôn xem chừng hai người này, bây giờ nhìn thấy bọn họ xuất thủ, hắn liền không có cố kỵ cũng lập tức ra tay.

Hắn bởi vì chuyện Chúc Ly mà nhẫn nhịn đã lâu, nay hai người kia lại ra tay công kích Vương Hạo Thần để cho hắn không thể nhịn được nữa, lửa giận trong người bùng nổ, khí thế gắt gao khoá chặt Tần Báo cùng Lệ Không.

Tại trước mặt hắn còn dám đối với hắn tiểu sư đệ ra tay, chẳng lẽ hắn Tống Nhất Phàm trong mắt người khác ngay cả bảo vệ mình sư đệ đều không có tư cách sao?

-Tống Nhất Phàm, ngươi...

Tần Báo cùng Lệ Không giận dữ, trong lòng lại kinh hãi, bởi vì bọn hắn phát hiện Tống Nhất Phàm thực lực vậy mà sâu không lường được, dễ dàng một mình nghiền ép hai người bọn hắn khí thế, xem ra cái này Minh Thiên Phong đại đệ tử, cũng không đơn giản như bề ngoài.

Hai người bởi vì có Tống Nhất Phàm ngăn cản, vì thế không có cách nào cứu viện Chúc Ly, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm chém vào Chúc Ly sau gáy.

-Uỳnh!

Vương Hạo Thần một kiếm vào lúc này đã bổ vào Chúc Ly phần gáy, bất quá hắn cũng biết nặng nhẹ, không có hạ sát thủ, lật tay đem trường kiếm chỗ sắc bén giấu đi, vì thế Chúc Ly đầu lâu cũng không rơi xuống, thế nhưng cổ cũng gặp trọng kích, kêu thảm một tiếng liền bay ra ngoài, cả người đập vào vách núi, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, đầu nghẹo sang một bên, trong miệng chảy ra đỏ sẫm huyết dịch.

Tần Báo, Lệ Không ở một bên vẻ mặt âm trầm đến cực điểm, cảm thấy mặt mo không ánh sáng.

Bọn hắn đến đây vốn là muốn hung hăng giáo huấn Vương Hạo Thần một hồi, lại để cho Minh Thiên Phong mất thể diện, thế nhưng kết quả lại không sức tưởng tượng, Chúc Ly vậy mà đại bại dưới tay một cái so với y kém hai cái tiểu cảnh giới, để cho bọn hắn không chỉ không thể nhục nhã đối phương, ngược lại còn mất hết mặt mũi.

Lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Bọn hắn không phải không có nghĩ qua tự mình xuất thủ thu thập Vương Hạo Thần, thế nhưng lại bị Tống Nhất Phàm còn đứng ở một bên nhìn chằm chằm, thiết nghĩ hai người liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của người ta, vì thế chỉ có thể không cam lòng đem đã bất tỉnh Chúc Ly mang lên, nhanh chóng rời khỏi Minh Thiên Phong sơn môn, chỉ lưu lại một câu:

-Chuyện này sẽ không như vậy mà chấm dứt!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tu luyện khắc khổ

Vương Hạo Thần nhìn theo ba người thân ảnh đang dần biến mất, một ngụm trọc khí lúc này mới chậm rãi phun ra, thân hình căng cứng có chút hư thoát.

Hắn tuy rằng chiến thắng Chúc Ly, thế nhưng thực lực chân chính của hai người kỳ thực không khác biệt lắm, dù sao cảnh giới chênh lệch quá lớn, hắn cũng là dựa vào tính toán, sau đó mất sức chín trâu hai hổ mới thắng được đối phương, lúc này cả người có thể nói mệt mỏi không chịu nổi.

Tống Nhất Phàm tiến lên một bước, cánh tay vỗ vỗ hắn bờ vai, tươi cười nói:

-Tiểu sư đệ ngươi thật là lợi hại, vậy mà thực sự dùng tu vi Tam Tinh Vũ Đồ chiến thắng Chúc Ly, thật là để cho người làm sư huynh nở mày nở mặt!

Hắn vốn dĩ đối với Vương Hạo Thần cũng không có bao nhiêu lòng tin, bởi vì người nào cũng nhìn ra được, Chúc Ly tu vi so với Vương Hạo Thần cao hơn hai cái tiểu cảnh giới, ở trong hoàn cảnh đó, thật khó để suy đoán ra một kết quả như hắn thấy vừa rồi.

Bất kể như thế nào, Tống Nhất Phàm lúc này đã tin rằng, hắn tiểu sư đệ nhất định là một cái tuyệt thế thiên tài, trước đây khoảng thời gian, chẳng qua chỉ là một đạo cửa ải trên con đường của hắn mà thôi.

Vương Hạo Thần cười khan một tiếng, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp:

-Đa tạ đại sư huynh khen ngợi!

Tống Nhất Phàm gật gật đầu, lại nói:

-Tốt rồi! Tiểu sư đệ ngươi đi gặp sư nương đi, ta đoán người cũng đang rất lo lắng cho ngươi rồi!

Vương Hạo Thần nghe vậy liền vội vàng ưng thuận, đối với Tống Nhất Phàm, Lý Cương chắp tay, sau đó liền hướng sư nương chỗ ở đi tới.

Hắn chỉ vừa mới đi tới trước nàng gian nhà, đã thấy được sư nương thanh lệ thoát tục đứng ở đó, giống như là đang chờ hắn, trên khuôn mặt mỹ lệ khi nhìn thấy Vương Hạo Thần liền nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành, nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi làm rất tốt!

Nàng vừa rồi mặc dù không lộ diện, nhưng kỳ thực vẫn bí mật quan sát Vương Hạo Thần cùng Chúc Ly giao chiến, trong lòng có thể nói là lo lắng cho hắn đến cực điểm, thế nhưng không ngờ, hắn lại cho nàng một cái kinh hỉ thật lớn.

Vương Hạo Thần gãi đầu cười cười, trong lòng lại rất vui mừng, bởi vì hắn cũng không có làm sư nương thất vọng.

Sư nương vẻ mặt ôn nhu nhìn Vương Hạo Thần, lại nói:

-Ngươi nghỉ ngơi đi, ngươi lúc này trạng thái cũng không thích hợp tiếp tục tu luyện!

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần cũng không có cậy mạnh, bởi vì hắn trải qua một trận khổ chiến quả thật tiêu hao không ít, thậm chí có thể nói cả người thoát lực, vì thế theo lời sư nương quay về nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Sư nương nhìn theo bóng dáng thiếu niên đang rời khỏi, trong lòng lại cảm khái, chỉ trong thời gian ngắn, tiểu đồ đệ này của nàng đã hoàn toàn lột xác, không chỉ có thể tu luyện, hơn nữa còn thể hiện ra thiên phú đáng sợ, để cho nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đương nhiên, nàng cũng biết, Hồng Thạch Phong liên tiếp thất bại hai lần, dựa vào tính cách của tên Lý Thiên Dương kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chiến thắng Chúc Lý về sau, Vương Hạo Thần chỉ dành ra một ngày nghỉ ngơi, sau đó cũng không có bởi vì thắng lợi mà buông lỏng tu luyện, hắn lại tìm đến chỗ sư nương luyện công.

Vương Hạo Thần biết rõ, mình con đường phải đi còn rất dài, Chúc Ly, chỉ là trên con đường của hắn một cái yếu nhất chướng ngại mà thôi.

Nếu hắn vì một cái chiến thắng nhỏ xíu như vậy liền lấy làm kiêu ngạo, vậy hắn tương lai khẳng định không đi được bao xa.

Sư nương đối với Vương Hạo Thần thái độ càng thêm hài lòng, vì thế tận tình chỉ đạo hắn tu luyện, hai người quan hệ trong khoảng thời gian này cũng càng thêm gần gũi.

Vương Hạo Thần từ lâu đã xem sư nương như người thân duy nhất của mình, nàng vừa là tỷ tỷ, vừa là thầy, cũng vừa là người bạn của hắn, ở bên nàng để cho hắn cảm nhận được thứ người ta gọi là tình cảm gia đình.

Sư nương thì hơi khác một chút, nàng tuy rằng vẫn đem Vương Hạo Thần xem là đệ đệ của mình, nhưng trong lòng đối với hắn đã sinh ra một cỗ tình cảm khác thường, tình cảm mà nàng chưa bao giờ sinh ra với bất cứ một nam nhân nào trước đây.

Chỉ là, nàng vẫn chưa xác định được tình cảm đó rốt cuộc là gì, hoặc là, nàng có lẽ không muốn thừa nhận nó, bởi vì quan hệ của hai người không cho phép thứ tình cảm được nảy sinh.

Trở lại với chuyện tu luyện, Vương Hạo Thần từ trận đấu với Chúc Ly nhận ra rằng, mình lực lượng thuần tuý còn kém xa Ngũ Tinh Vũ Đồ võ giả, nếu không phải hắn kiếm pháp tinh diệu, còn đem Toàn Phong kiếm pháp luyện thành thức đầu tiên, e rằng hắn cũng không phải Chúc Ly đối thủ.

Vì thế, hắn trong khoảng thời gian này phần lớn tâm trí đều đặt tại việc tu luyện man lực bên trên.

Vương Hạo Thần ý định chính là phải đem Phục Hổ Quyền tu luyện đến ngũ hổ chi lực.

Tại Tam Tinh Vũ Đồ lại có thể đem Phục Hổ Quyền luyện tới tiểu thành đã ít, mà vượt qua tiểu thành cảnh giới thì cả Thiên Sinh Môn cũng không có người nào làm được.

Bởi vì Phục Hổ Quyền chẳng qua chỉ là Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, bọn hắn khi tu vi đạt tới Vũ Đồ cao giai tự nhiên có thể dễ dàng luyện thành, thế nhưng đến lúc đó bọn hắn cũng đã có vũ kỹ cấp bậc cao hơn để tu luyện, Phục Hổ Quyền tự nhiên không được bọn hắn để vào mắt.

Muốn tại Vũ Đồ cao giai cảnh giới trước đồ đem Phục Hổ Quyền luyện tới đại thành, có thể nói là đã khó lại càng thêm khó.

Vương Hạo Thần cũng biết điều này, vì thế hắn tu luyện cực kỳ khắc khổ, đồng thời còn áp dụng những phương pháp tu luyện là người khác không dám làm, nhằm đổi nhanh tốc độ.

Vương Hạo Thần nhờ sư nương chuẩn bị cho hắn từng khối thiết thật nặng, để cho hắn đeo vào tứ chi, rồi mới tập quyền pháp.

Lúc mới đầu, hắn ngay cả cử động cánh tay cũng cực kỳ khó khăn, tập luyện chưa được bao lâu cả người đã thoát lực, thế nhưng hắn lại không từ bỏ, mỗi khi kiệt sức lại ngồi xuống vận công hồi sức, sau đó lại sinh long hoạt hổ đứng dậy tu luyện, thành lập một vòng tuần hoàn.

Vương Hạo Thần luyện tập không ngừng nghỉ, quá nửa đêm mới đặt lưng xuống ngủ, trời chưa sáng cũng đã đứng dậy làm sẵn điểm tâm cho sư nương, sau đó lại điên cuồng tu luyện.

Sư nương đứng một bên quan sát có chút không đành lòng, nhưng nàng cũng không mở miệng ngăn hắn, bởi vì nàng biết tính cách của Vương Hạo Thần chấp nhất đến cực điểm, một khi ý hắn đã quyết, vậy căn bản không có cách đem hắn kéo ra.

Cách luyện tập này mặc dù khắc nghiệt, nhưng hiệu quả rất cao, Vương Hạo Thần cũng chậm rãi thích nghi với việc đeo khối sắt mà tu luyện, ít nhất, hắn nhấc lên cánh tay cũng đã không còn cật lực như trước.

Đến ngày thứ sáu, Vương Hạo Thần Phục Hổ Quyền rốt cuộc có đột phá, tu thành bốn hổ chi lực.

Luyện thành bốn hổ chi lực, Vương Hạo Thần tự tin nếu như lần nữa đối kháng với Chúc Ly, tuy rằng vẫn không thể chiến thắng đối phương, nhưng hắn ít nhất cũng sẽ không rơi vào hạ phong như trước.

Vương Hạo Thần lực lượng tăng nhiều, từng khối sắt trên người hắn cũng không gây cho hắn cảm giác nặng nề như trước.

-Tiểu Thần Thần!

Đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn tiếp tục tu luyện, sư nương thanh âm từ phía sau vang lên, chỉ thấy nàng một thân áo trắng mỹ lệ đi vào hắn bên người, mắt phượng nhìn hắn, nói:

-Ngươi tiến bộ rất nhanh, chỉ trong vòng sáu ngày đã đem Phục Hổ Quyền tăng lên một cảnh giới, nếu để cho người khác nhất định sẽ đem bọn hắn một đám hù chết!

Vừa nói, nàng ánh mắt lại không tự chủ được khẽ đảo qua Vương Hạo Thần thân thể một chút, đôi má trắng muốt như ngọc hơi đỏ lên.

Bởi vì tập luyện quyền pháp nặng nề, vì thế Vương Hạo Thần phần thân trên không có mặc y phục, da thịt cùng cơ bắp trên người hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Vương Hạo Thần dung mạo vốn cực kỳ xuất chúng, trải qua một lần tẩy lễ của màu vàng tiểu kiếm, lại càng thêm hoàn mỹ.

Khuôn mặt tuấn mỹ kết hợp với khí chất vương giả trời sinh, thật khó để tìm ra một cái nam tử có khuôn mặt đẹp hơn hắn, mà hắn thân hình cũng cao lớn hơn nhiều, không phải loại hình cơ bắp cuồn cuộn mà rất hài hoà, từng bắp thịt săn chắc mang theo một chút phong trần, để cho bất cứ một nữ tử nào nhìn vào đều sẽ có cảm giác tim đập nhanh.

Mặc dù Vương Hạo Thần còn rất trẻ tuổi, nhưng đã có mỹ nam tử bộ dáng.

-Tiểu tử này sau này nhất định sẽ có vô số cô nương vì hắn mà điên đảo đây!

Sư nương trong lòng khẽ thở dài một hơi, không hiểu vì sao nàng lại có chút không có tư vị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Viêm Lôi Quyết

Tiểu Thần Thần! Ngươi chăm chỉ luyện công là chuyện tốt, nhưng không nên ép bản thân quá mức, cơ thể sẽ không chịu nổi, như vậy sẽ là tự hại chính mình!

Sư nương nhìn Vương Hạo Thần nghiêm mặt nói.

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần một bộ dáng thụ giáo đáp.

Sư nương gật đầu, sau đó lại nói:

-Ngươi bây giờ một thân lực lượng, đã có thể cùng bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ so sánh chênh lệch không bao nhiêu, thế nhưng muốn chỉ dựa vào man lực chiến thắng họ, e rằng vẫn có chút độ khó!

Đối với lời này của nàng, Vương Hạo Thần không có chút nào do dự tán thành, hắn hiểu rất rõ bản thân thực lực, lúc này hắn nếu sử dụng Phục Hổ Quyền, nhất định có thể dựa vào man lực đấu một trận sòng phẳng với Ngũ Tinh Vũ Đồ, nhưng nếu muốn thắng họ, e rằng phải sử kiếm mới làm được.

Muốn dùng man lực chiến thắng Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, trừ phi hắn đem Phục Hổ Quyền luyện tới ngũ hổ chi lực nếu không tuyệt không có khả năng.

Mà muốn tại Tam Tinh Vũ Đồ đem Phục Hổ Quyền luyện tới ngũ hổ chi lực, nhất định là đã khó lại càng thêm khó, e rằng sẽ tốn gấp đôi thậm gấp ba lần thời gian so với trước đó.

Vương Hạo Thần đang chuẩn bị một khi hắn đã hắn hoàn toàn thích nghi với khối sắt hiện tại, liền đem số khác có trọng lượng lớn hơn đeo vào, mục đích đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

-Bất quá nếu như ngươi có huyền công, vậy chuyện này liền không phải cái gì khó khăn!

Sư nương cười nhìn Vương Hạo Thần nói.

-Huyền công?

Vương Hạo Thần mở to hai mắt kinh ngạc.

Huyền công là vật gì, hắn tự nhiên rõ ràng, huyền công vốn là một loại công pháp, gọi là huyền công, chính bởi vì chỗ huyền diệu của nó.

Huyền công có thể nói là kết tinh của công pháp cùng vũ kỹ, mang cả hai loại này đặc tính, vì thế cực kỳ trân quý, coi như là Thiên Sinh Môn, cũng không có quá nhiều huyền công đồ vật này.

Huyền công trân quý đã đành, hơn nữa còn rất khó tu luyện, nếu không phải là người có thiên phú tốt, vậy cả đời cũng đừng mơ đụng chạm đến thứ này.

Một khi luyện thành huyền công, chiến lực của một người có thể gia tăng rất lớn, chưa hẳn đã là cùng cảnh giới vô địch, thế nhưng so với những kẻ không có tu luyện huyền công phải mạnh hơn nhiều.

Toàn bộ Minh Thiên Phong, cũng chỉ có đại sư huynh Tống Nhất Phàm cùng với tiểu sư tỷ Tiêu Ngọc Huyên là luyện thành huyền công.

Tống Nhất Phàm tu luyện huyền công, gọi là Lục Dương Công, Linh cấp hạ phẩm huyền công, uy lực của nó Vương Hạo Thần cũng được tận mắt chứng kiến, có thể giúp Tống Nhất Phàm dễ dàng nghiền ép hai cái Hồng Thạch Phong đệ tử.

-Sư nương! Đệ tử tu vi quá thấp, e rằng không có khả năng học tập huyền công a!

Vương Hạo Thần cười khổ, vẫn có chút tự hiểu lấy nói.

Huyền công so với vũ kỹ phải khó luyện hơn nhiều, ít nhất phải có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi mới có khả năng nếm thử tu luyện, thế nhưng đây chẳng qua là yêu cầu thấp nhất mà thôi, người có thể ở Ngũ Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công thực sự ít đến thương cảm.

Sư nương mỉm cười, chậm rãi nói:

-Nếu là người khác, tự nhiên là không có khả năng, thế nhưng ngươi nguyên khí chất lượng căn bản không hề thua kém Ngũ Tinh Vũ Đồ võ giả, sức chiến đấu càng không chút nào so với bọn hắn kém, cộng thêm ngươi thiên phú, chưa hẳn đã không có cơ hội thành công!

Nàng thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy, Vương Hạo Thần cùng Chúc Ly so đấu nội lực gần trăm chiêu nhưng vẫn không rơi vào hạ phong, chứng tỏ hắn nguyên khí cực kỳ hùng hậu, ít nhất phải ngang ngửa Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, vì thế mới đề cập đến huyền công với hắn.

Nghe sư nương nói như vậy, Vương Hạo Thần trong lòng cũng dần dần kích động, hắn đồng dạng nhớ ra mình thể chất rất đặc biệt, nói không chừng thực sự có thể tu luyện huyền công sớm hơn người khác.

Sư nương nhìn thấy hắn bộ dáng như vậy, biết hắn đã đối với huyền công nảy sinh hứng thú, nàng mỉm cười, lấy ra từ trong túi càn khôn một quyển trục cũ kỹ, nói:

-Ngươi tu vi hiện tại hơi thấp một chút, chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện Phàm cấp hạ phẩm huyền công, ta cũng không có thấp như vậy cấp bậc huyền công, bất quá... ta nghĩ cái này có lẽ được đi!

Vương Hạo Thần đem quyển trục mở ra, chỉ thấy đập vào mắt vào mấy chữ " Viêm Lôi Quyết, Linh cấp hạ phẩm huyền công ", khoé miệng hơi giật giật một cái, bất đắc dĩ nói:

-Sư nương, ngươi cũng quá xem trọng ta rồi a!

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, sư nương lại đưa cho mình một môn Linh cấp hạ phẩm huyền công, cái này coi như hắn lại yêu nghiệt, cũng có thể tu luyện được sao?

Sư nương khẽ cười, đạo:

-Tiểu tử ngốc! Ta đương nhiên không để cho ngươi tu luyện Linh cấp huyền công sớm như vậy! Bộ Viêm Lôi Quyết này hơi đặc thù một chút, chia làm ba phần: hạ, trung, thượng, trong tay ngươi chẳng qua chỉ là hạ quyển mà thôi! Hạ quyển tương ứng với Phàm cấp hạ phẩm huyền công, trung quyển tương ứng với Phàm cấp trung phẩm, thượng quyển tương ứng với Phàm cấp thượng phẩm! Mà sau khi tu luyện ba quyển đến đại thành cảnh giới, liền đem chúng dung hợp lại cùng một chỗ, như vậy mới có thể để cho Viêm Lôi Quyết chân chính đạt tới Linh cấp hạ phẩm huyền công!

Vương Hạo Thần một bên lắng nghe, ánh mắt nhìn trong tay quyển trục lập tức sáng rực lên.

Nếu nói như vậy, Viêm Lôi Quyết trong tay hắn chỉ là hạ quyển, vậy cấp bậc cũng chỉ có Phàm cấp hạ phẩm huyền công, vừa thích hợp hắn tu luyện.

Huyền công trân quý bậc nào, không phải Thiên Sinh Môn đệ tử nào cũng có thể tu luyện, thế nhưng hắn tu vi còn thấp kém được tiếp xúc với thứ này, hơn nữa còn là sư nương tự mình cho hắn đồ, cái này thật sự để cho hắn vô cùng cảm kích.

Vương Hạo Thần không biết Viêm Lôi Quyết này uy lực lớn đến đây, nhưng nói thế nào nguyên bản cũng là Linh cấp hạ phẩm huyền công, coi như hắn chỉ luyện thành hạ quyển, cũng có thể nhẹ nhõm vượt qua Ngũ Tinh Vũ Đồ.

Sư nương hài lòng gật đầu, Viêm Lôi Quyết này là nàng một lần ra ngoài lịch lãm thu được, thế nhưng lại không phù hợp với nàng, loại huyền công này yêu cầu người tu luyện phải mang Lôi Hoả song thuộc tính nguyên khí, mà trong Thiên Sinh Môn chúng đệ tử lại không có mấy người đáp ứng được yêu cầu này, không ngờ sau cùng lại tiện nghi Vương Hạo Thần.

Sư nương suy nghĩ một lát, sau đó lại lấy ra một cái túi càn khôn đưa cho Vương Hạo Thần, nói:

-Tu luyện Viêm Lôi Quyết cần trải qua Lôi Hoả tẩy lễ, đem hai loại năng lượng này hấp thu sau đó dung nhập vào thể nội mới có thể tu luyện! Trong này có một ít Thiên Lôi Châu và Viêm Hoả Châu, ngươi đem tu luyện trước a! Nếu thiếu có thể báo cho ta biết!

-Đa tạ sư nương!

Vương Hạo Thần trong lòng mừng rỡ vô cùng, vội vàng hướng sư nương ôm quyền nói.

-Cảm ơn thì không cần, bất quá ngươi sau khi luyện thành Viên Lôi Quyết, phải cùng ta hạ sơn một lần được chứ?

Sư nương một bên hé môi cười, tựa như bách hoa đua nở, lại có một tia đắc ý giống như lừa được kẻ nào đó vào tròng.

-Hạ sơn?

Vương Hạo Thần hơi ngẩn ra, hắn từ khi được nhận vào tông môn, vẫn chưa một lần xuống núi dạo chơi, đối với bên ngoài cũng có chút tò mò, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, sư nương lại đưa ra đề nghị này với hắn lúc này.

Trong hắn suy nghĩ, theo sư nương thân phận có lẽ sẽ không tuỳ tiện hạ sơn mới đúng, lúc này như thế nào lại muốn hắn cùng nàng dạo chơi?

-Thế nào? Ngươi không muốn?

Sư nương thấy hắn chần chờ, liền nghĩ hắn không muốn đi cùng mình, trong lòng lập tức sinh ra một tia giận dữ cùng uỷ khuất, trầm mặt nhìn hắn nói.

Vương Hạo Thần khoé miệng khẽ run lên, không dám chậm trễ vội nói:

-Đương nhiên không phải! Nếu sư nương muốn đi, đệ tử liền bồi ngươi cùng đi vậy!

Hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ làm trái sư nương lời nói, cho dù là chuyện bản thân không muốn làm, nhưn nếu nàng đã mở miệng, vậy hắn liền không chút do dự tuân theo, bởi vì trong lòng hắn chỉ có hai thứ quan trọng nhất, một là sư nương, thứ hai mới tới võ đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Luyện hoá

Coi như ngươi thức thời!

Sư nương lúc này sắc mặt mới hoà hoãn một chút, ngạo kiều nói.

Vương Hạo Thần cùng nàng trò chuyện hồi lâu mới bàn chuyện luyện công, bởi vì hắn sau khi có được Viêm Lôi Quyết, đã liền có chút không kịp chờ đợi muốn đem nó tu luyện.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với huyền công, vì thế sư nương vẫn lưu lại bên cạnh hắn, một bên chỉ dạy hắn tu luyện, đồng thời còn để đề phòng bất trắc trong lúc tu luyện.

Muốn tu luyện Viêm Lôi Quyết, nhất định phải để cho cơ thể hấp thụ Lôi Hoả hai loại năng lượng, Vương Hạo Thần được sư nương đưa cho không ít Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu, mỗi một viên đều có lực lượng cực kỳ cuồng bạo, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ nuốt vào, không cẩn thận đều có thể bạo thể mà chết.

Vương Hạo Thần thể chất mặc dù rất đặc thù, nhưng cũng không có gì đảm bảo là hắn có thể chịu đựng được Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu lực lượng.

-Tiểu Thần Thần! Không có lo lắng, có ta ở đây cho dù là ngươi cơ thể thực sự không chịu được Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu lực lượng ta cũng có thể bảo đảm ngươi không có chuyện gì!

Sư nương ở một bên chấn an nói.

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cũng không do dự nữa, hít sâu một hơi liền ngồi xếp dưới đất, hai mắt nhắm lại, vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hùng hậu nguyên khí bắt đầu chậm rãi chảy khắp cơ thể kinh mạch, đồng thời cũng đem lục phủ ngũ tạng của hắn che đậy, tạo thành một lớp bảo vệ bên ngoài.

Hắn không thể không cẩn thận, bởi vì cho dù là Thiên Lôi Châu hay Viêm Hoả Châu đều không phải là thứ hắn có thể tuỳ tiện sử dụng, nếu hắn không cẩn thận, coi như là sư nương ở bên cũng không kịp cứu hắn.

Chuẩn bị xong tất cả, hắn mới lấy ra từ trong túi càn khôn một viên màu tím hạt châu, bên trong ẩn chứa một cỗ cuồng bạo thiên địa năng lượng, không chút do dự đem nó nuốt xuống.

Hạt châu này, chính là một viên Thiên Lôi Châu.

Thiên Lôi Châu vừa vào miệng, liền hoá thành một cỗ kinh khủng cuồng bạo năng lượng, tựa như những tia màu tím lôi điện chạy loạn khắp Vương Hạo Thần thể nội.

-Ah...

Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được lôi điện đang điên cuồng trùng kích hắn trong thể nội lục phủ ngũ tạng, khá tốt hắn vừa rồi đã có chuẩn bị, nếu không e rằng chết như thế nào cũng không biết!

Bất quá, lôi điện lực lượng thực sự quá mạnh, vì thế trong người vẫn không ngừng truyền đến những cơn đau đớn khủng khiếp, để cho hắn không nhịn được phải ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng.

-Xẹt! Xẹt!

Lôi điện lóe ra chằng chịt như mạng nhện bên ngoài làn da, đau nhức tê rần chạy khắp cơ thể Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cắn răng, thân thể bởi vì đau nhức mà run lẩy bẩy, liều mạng vận chuyển nguyên khí trong người chống đỡ lôi điện trùng kích đồng thời lại đem một phần năng lượng nhanh chóng luyện hoá.

Nếu là chính diện đối kháng, kỳ thực Thiên Lôi Châu cũng không có khả năng làm gì được hắn, thế nhưng bây giờ hắn ý muốn là đem Thiên Lôi Châu lôi

điện chi lực dẫn vào trong cơ thể hấp thu, mà một võ giả yếu nhất là ở nơi nào? Tự nhiên chính là bên trong cơ thể nó, cho dù Vương Hạo Thần đã dùng nguyên khí bảo vệ lục phủ ngũ tạng, thế nhưng vẫn lộ ra thập phần cố hết sức.

Vì thế, nguyên khí của hắn chẳng có mấy tác dụng, nhanh chóng thua tan tác, lôi điện đắc thế không tha người phá tứ tung trong cơ thể, kinh mạch biến dạng, cốt cách huyết nhục vang lên những tiếng xẹt xẹt kinh tâm động phách.

Mặc dù hắn cưỡng ép luyện hoá được không ít tinh thuần lôi điện năng lượng, thế nhưng vẫn không đủ để chống đỡ Thiên Lôi Châu đáng sợ lực lượng.

Cảm giác đau đớn đó khiến cho hắn thần trí trở nên mơ hồ, thế nhưng hắn biết hắn không thể ngất đi, bởi vì nếu không có hắn nguyên khí chống đỡ, cơ thể hắn nhất định sẽ bởi vì không chịu nổi lôi điện tàn phá mà vỡ nát.

Sư nương ở một bên lo lắng đến đứng ngồi không yên, đối với thống khổ Vương Hạo Thần phải chịu đựng cực kỳ đau lòng, nhưng nếu bây giờ nàng ra tay, công sức của Vương Hạo Thần liền đổ sông đổ biển, vì thế nàng chỉ có thể ở một khắc sau cùng cứu sống hắn.

Đúng vào lúc Vương Hạo Thần gần như không chịu nổi nữa, màu vàng tiểu kiếm ẩn sâu trong người hắn vào một khắc này đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, một cỗ thôn phệ lực lượng từ nơi đó sản sinh đi ra, đem lôi điện của Thiên Lôi Châu cuốn lấy, trực tiếp đem chúng cắn nuốt.

Màu vàng tiểu kiếm một bên cắn nuốt lôi điện chi lực, một bên lại đem một bộ phận tinh thuần lực lượng phân cho Vương Hạo Thần, để hắn hấp thu.

Vương Hạo Thần tức khắc cảm giác giảm đi đau nhức cơ thể, thần trí cũng hơi thanh tỉnh lại, vội vàng nội thị thể nội một chút, chỉ thấy lôi điện chi lực đã bị màu vàng tiểu kiếm thôn phệ không sai biệt lắm, mà hắn cũng chiếm được một bộ phận không nhỏ tinh thuần Thiên Lôi Châu phát ra lôi điện lực lượng.

Thông thường, coi như là hắn có thể luyện hoá Thiên Lôi Châu, cũng vô pháp làm được hoàn hảo như vậy, thế nhưng màu vàng tiểu kiếm lại hoàn toàn không để phí một chút năng lượng nào, toàn bộ đều để cho bản thân nó cắn nuốt hoặc là phân cho Vương Hạo Thần.

-Xem ra, ngươi lại cứu ta thêm lần nữa!

Vương Hạo Thần mỉm cười, mặc dù nói hắn không có chiếm được Thiên Lôi Châu toàn bộ năng lượng, thế nhưng nếu như không có màu vàng tiểu kiếm giúp đỡ, hắn có thể đã bị lôi điện đánh thành một đống thịt khét rồi, hơn nữa lúc này hắn cảm giác mình nhục thân bởi vì hứng chịu lôi điện " tẩy lễ ", lại nhận được nó tinh thuần nhất năng lượng mà cường đại hơn không ít, có thể nói là nhân hoạ đắc phúc.

Thật không nghĩ tới, hắn tìm cờ có được thanh tiểu kiếm này, trong thời gian ngắn liền liên tiếp cứu mạng hắn mấy lần.

-Thành công rồi?

Sư nương một bên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng, nàng vừa rồi đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ, lại không ngờ tới, Vương Hạo Thần thế mà có thể chuyển nguy thành an, đem Thiên Lôi Châu lôi điện chi lực toàn bộ luyện hoá.

Chẳng lẽ tiểu đồ đệ này của nàng, thực sự có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới tu thành Viêm Lôi Quyết hạ quyển?

Cái này coi như là Thiên Sinh Môn lịch sử không có một người có thể làm được a!

Nàng lúc trước cho Vương Hạo Thần tu luyện huyền công, chẳng qua chỉ là muốn thử thời vận một phen, đồng thời khảo nghiệm một chút tiểu tử này thiên phú cùng thực lực, thế nhưng kết quả không ngờ lại vượt qua nàng mong đợi rất nhiều.

Vương Hạo Thần cười khổ gật đầu, thân thể vẫn đau nhức không thôi, mặc dù có màu vàng tiểu kiếm hỗ trợ luyện hoá lôi điện nhưng ngăn cản phần lớn lực lượng vẫn là hắn nhục thân, vì thế hắn cần phải điều trị một chút mới có thể tiếp tục.

Nửa canh giờ về sau, Vương Hạo Thần thương thể bình phục không sai biệt lắm, hắn liền lấy ra một viên Thiên Lôi Châu, tại dưới sư nương kinh hãi ánh mắt nhẹ nhàng nuốt xuống.

-Tiểu tử thối, ngươi làm gì vậy?

Sư nương hoa dung thất sắc, lại không kịp ngăn cản hắn, tức giận đến không ngừng dậm chân, trong lòng không ngừng trách cứ Vương Hạo Thần quá mức hấp tấp.

Một người bình thường sau khi luyện hoá Thiên Lôi Châu, ít nhất cũng cần phải điều trị một ngày mới có thể khiến cho cơ thể khôi phục đến mức hoàn hảo, Vương Hạo Thần tu vi so với tiêu chuẩn thấp đã đành, điều trị còn chưa được nửa canh giờ đã nuốt tiếp một khoả Thiên Lôi Châu khác, đây không phải muốn chết sao?

Sư nương đang muốn cưỡng ép ngăn chặn Vương Hạo Thần, thì lúc này một màn để cho nàng sửng sờ xuất hiện, chỉ thấy Vương Hạo Thần sau khi nuốt vào Thiên Lôi Châu, thân thể chẳng qua liền run lên một cái, khuôn mặt cũng không có như trước đó thống khổ, chỉ hơi chút tái nhợt, mà Thiên Lôi Châu thì nhanh chóng bị luyện thành từng dòng tinh thuần năng lượng chảy khắp hắn thân thể.

Nhìn thấy một màn này, sư nương cả người lập tức hoá đá!

Nàng làm sao biết được, Vương Hạo Thần có màu vàng tiểu kiếm trợ giúp, công việc luyện hoá Thiên Lôi Châu cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, hơn

nữa thân thể của hắn lại không ngừng được lôi điện tẩy lễ, sớm đã mạnh hơn trước nhiều, lúc này luyện hoá Thiên Lôi Châu mặc dù vẫn có không nhỏ đau khổ, nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn rất nhiều, hắn có thể dễ dàng tiếp nhận.

Trong lúc nàng còn đang sửng sờ, Vương Hạo Thần lại không chút do dự đem từng viên Thiên Lôi Châu không ngừng ăn vào, dùng một loại nhanh như chớp tốc độ luyện hoá bọn chúng, để cho hắn trong người lôi điện chi lực ngày càng dày đặc.

-Hô...

Luyện hoá xong khoả thứ mười Thiên Lôi Châu về sau, Vương Hạo Thần rốt cuộc dừng lại, bởi vì lúc này trong tay hắn Thiên Lôi Châu đã hết, hơn nữa hắn cũng cảm giác được trong người mình lôi điện chi lực đã tích tụ đủ, có thể thoả mãn Viêm Lôi Quyết yêu cầu.

Hắn vốn dĩ muốn bắt tay vào luyện hoá Viêm Hoả Châu, thế nhưng sư nương lại không cho hắn tiếp tục tu luyện, bảo hắn nghỉ ngơi một ngày mới được tiếp tục.

Vương Hạo Thần trong lòng bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không có cách nào, lệnh sư nương hắn không dám không nghe a!

Ngày thứ hai, Vương Hạo Thần dựa theo đường cũ tiến hành luyện hoá Viêm Hoả Châu.

Viêm Hoả Châu không có Thiên Lôi Châu mạnh mẽ như vậy công kích, thế nhưng tính chất lại cực kỳ cuồng bạo, bất quá Vương Hạo Thần đã màu vàng tiểu kiếm trợ giúp, cũng không mất bao nhiêu thời gian liền đem tất cả mười viên Viêm Hoả Châu luyện hoá thành công.

Sư nương đứng ở một bên quan sát, trong lòng không tránh khỏi phi thường đắc ý, nếu để cho mấy cái thiên tài yêu nghiệt trong tông môn biết được tiểu đồ đệ của mình bằng vào tu vi Tam Tinh Vũ Đồ lại có thể một ngày luyện hoá mười viên Viêm Hoả Châu, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào...

Cho dù là thực sự có người có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện hoá Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu, thế nhưng nàng tin chắc không có ai có thể liên tiếp luyện hoá nhiều như vậy đồ vật mà không nghỉ ngơi, Vương Hạo Thần cũng không được, chỉ là sư nương cũng đã đoán được hắn trong người có một ít bí mật, bất quá nàng sẽ không nói ra, dù sao bất cứ một người nào đều có mình cơ duyên cùng bí mật, nàng cùng Vương Hạo Thần cho dù thân thiết, cũng chưa đến trình độ có thể không giấu nhau bất cứ chuyện gì.

Chính bản thân nàng, cũng có rất nhiều chuyện không nói với hắn!

Không phải là không tin tưởng đối phương, chỉ là có những chuyện, hiện tại Vương Hạo Thần cho dù biết được cũng không thể thay đổi cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thành tựu huyền công

Vương Hạo Thần sau khi luyện hoá toàn bộ Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu, liền dựa theo Viêm Lôi Quyết phương pháp tu luyện, vận chuyển nguyên khí cùng lôi điện, hoả diễm hai loại năng lượng chậm rãi dung hợp cùng một chỗ.

Quá trình này, cần tiên tốn không ít thời gian, chớp mắt một cái, đã trải qua năm ngày!

Trong khoảng thời gian này, Vương Hạo Thần chỉ ngồi xếp bằng ở một chỗ, thân thể không nhúc nhích tí nào, chỉ có ở bên ngoài thân thể là thỉnh thoảng có từng tia xích quang hiện lên.

Hắn thể nội, lại truyền ra từng đạo thật nhỏ tiếng sấm rền.

Sư nương trong những ngày này vẫn ở một bên hộ pháp cho hắn, nửa bước cũng không rời.

Nàng mặc dù có chút không kiên nhẫn, thế nhưng khoé miệng lại không giấu được một nét tuyệt mỹ tươi cười, bởi vì nàng có thể cảm nhận được, Vương Hạo Thần đã sắp thành công.

Đúng vào lúc này, Vương Hạo Thần thân thể vốn chưa từng động đậy kia đột nhiên run lên.

Oanh!

Trong cơ thể của hắn, phảng phất có một đạo kinh thiên lôi đình rít gào, chấn động tứ phương.

Vương Hạo Thần mở ra hai mắt, chỉ thấy trong ánh mắt của hắn, ẩn chứa một tia rạch trời màu đỏ thẫn lôi, mà quanh người hắn, lại có từng dòng xích hồng nguyên khí cuốn lấy, một cỗ cực kỳ bá đạo lực lượng, từ đó không ngừng trào ra.

Trên đỉnh đầu của hắn, vậy mà hiện ra từng đạo hư hư thực thực màu đỏ thẫn lôi, khiến cho Vương Hạo Thần vẻ ngoài lúc này, chẳng khác gì một vị lôi

thần tôn giả.

Viêm Lôi Quyết hạ quyển, rốt cuộc tu thành!

-Đây là Viêm Lôi Quyết sao?

Vương Hạo Thần nhìn quanh người màu đỏ nguyên khí, lại nhìn trên đỉnh đầu thần lôi, từ nơi đó hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng mạnh mẽ không cách nào tưởng tượng, thậm chí ngay cả hắn toàn lực thi triển ra Phục Hổ Quyền tứ hổ chi lực cũng không cách nào so sánh nổi.

Mà hắn nhục thân, cũng chỉ qua một lần tu luyện này mà càng trở nên cứng cáp dị thường, làn da giống như thiết đồng chắc chắn một dạng.

Thậm chí, Vương Hạo Thần còn có một loại cảm giác, nếu bây giờ hắn cùng Chúc Ly tái đấu, coi như hắn không dùng kiếm cũng có thể đem đối phương hành hạ đến chết.

-Trong Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới, ta coi như không phải vô địch, tin chắc cũng không có mấy người có thể đánh bại được ta!

Vương Hạo Thần rốt cuộc có tự tin nói ra một câu này.

Sự thật đúng là như vậy, bởi vì từ trước đến nay, người có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công gần như không tồn tại, hoặc nếu có cũng là viễn cổ siêu cấp cường giả hoặc yêu nghiệt thiên tài trăm năm có một, mà Vương Hạo Thần chiến lực sớm được cực kỳ kinh người, nay lại có thêm huyền công phụ trợ, trên đại lục này cùng cảnh giới có thể cùng hắn chống lại chi nhân có lẽ có, thế nhưng muốn thắng hay đi xa hơn là giết chết hắn thì tuyệt đối không có ai.

Một bên, sư nương thân ảnh không biết từ lúc nào liền đi tới bên cạnh hắn, mỉm cười nói:

-Ta thật sự không thể ngờ được, ngươi lại có thể ở cảnh giới này tu thành Viêm Lôi Quyết!

Vương Hạo Thần cảm kích nhìn nàng một cái, nói:

-Đa tạ sư nương những ngày này đã giúp đệ tử hộ pháp!

Những ngày qua hắn mặc dù ở trong trạng thái tu luyện, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được sư nương luôn ở bên cạnh hắn, đảm bảo hắn không bị ngoại vật quấy rầy.

Sư nương cười cười phất tay, ý muốn hắn không nên để chuyện này trong lòng, ánh mắt lại không ngừng đánh giá Vương Hạo Thần quanh người xích hồng nguyên khí, trong mắt lại lộ ra một tia khó có thể tin, nói:

-Thật sự không tệ! Ngươi vậy mà đã đem Viêm Lôi Quyết tu luyện đến mức có thể ngưng tụ ra dày đặc như vậy Viêm Lôi Khí, thật sự là không thể tin ngươi chỉ vừa mới luyện thành Viêm Lôi Quyết a!

Viêm Lôi Khí, chính là thứ đại biểu cho người tu luyện Viêm Lôi Quyết trình độ cao đến đâu, thông thường, người vừa mới luyện thành Viêm Lôi Quyết, nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ ra một tầng mỏng như sương màu đỏ nguyên khí mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần trên người Viêm Lôi Khí lại có thể so sánh với người dành ra cả một năm khổ tu luyện ra, cái này chính là điểm để cho sư nương vô cùng kinh ngạc.

Vương Hạo Thần thiên phú cao tuyệt, thậm chí để cho nàng có chút không kịp thích ứng, khó có thể tin, đây lại là tiểu đồ đệ suốt tám năm qua không thể tu luyện của nàng.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi dùng toàn lực công kích ta đi!

Sư nương muốn thử một chút Vương Hạo Thần thực lực sau khi luyện thành Viêm Lôi Quyết, đối với hắn vẫy vẫy tay nói.

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần do dự một chút rồi cũng gật đầu, hắn biết mặc dù mình thực lực tăng tiến rất nhiều, thế nhưng sư nương là tồn tại có thực lực gần với lục đại phong chủ, coi như nàng đứng im để cho hắn công kích, hắn cũng vô pháp đả thương được nàng.

Mà lại, bản thân hắn cũng rất muốn thử nghiệm một chút, mình mới có được lực lượng rốt cuộc mạnh đến đâu.

Sư nương ngạo kiều đứng trước mặt hắn, toàn thân diện bạch y trắng như tuyết, dung nhan đẹp không tỳ vết, mái tóc đen mượt mà như thác nước, để cho nàng nhìn giống như một vị thần nữ không dính bụi trần.

Mặc dù nàng đã hết sức thu liễm mình khí thế, nhưng Vương Hạo Thần tại trước mặt nàng vẫn cảm nhận được một cỗ làm người khác khó thở khí thế.

-Sư nương tu vi thật là sâu không lường được, nói không chừng đã xông phá Vũ Vương cánh cửa, trở thành một vị Vũ Hoàng rồi chăng?

Võ đạo một đường, Vũ Đồ là khởi đầu, Vũ Sĩ, Vũ Sư mới chân chính được xem là có chút thực lực tự bảo vệ mình, Vũ Linh là thực lực của một số gia tộc nhỏ tộc trưởng, Vũ Quân có thể làm thành chủ một toà thành, Vũ Vương là võ đạo cao thủ, Vũ Hoàng là chân chính cường giả, Vũ Tông là cường giả bá chủ một phương, Vũ Tôn là đỉnh cấp cường giả, Vũ Thánh là đại lục đỉnh phong cường giả, là thần long thấy đầu không thấy đuôi đáng sợ nhân

vật, còn Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần ba cái cấp bậc này, Vương Hạo Thần cũng chưa có tư cách bình luận tới.

Mà tại Thiên Sinh Môn, Vũ Quân đã được coi là cao thủ trung kiên lực lượng, Vũ Vương thì lại là quyền cao chức vọng đại nhân vật, đủ để quát tháo một phương, Vũ Hoàng là chân chính đỉnh cấp cường giả, trong tông môn không có được mấy người.

Theo Vương Hạo Thần biết được, Thiên Sinh Môn Vũ Hoàng, ngoại trừ lục đại phong chủ bên ngoài, cũng chỉ có mấy vị trưởng lão đời trước là có thực lực như vậy, bất quá số lượng cũng không có bao nhiêu.

Vũ Hoàng thực lực không cần nói nhiều, mạnh mẽ đến mức khiến cho người khác phải khiếp đảm, tại Đông Hoa hoàng triều không thể nói là tung hoành vô kỵ, thế nhưng hầu như cũng có thể đi ngang, làm nhân vật được vô số người ngưỡng vọng.

Sư nương của hắn đạt tới Vũ Vương là chuyện ai ai cũng biết, bất quá theo Vương Hạo Thần cảm nhận, nàng thực lực rất có thể đã đột phá Vũ Hoàng, hoặc ít nhất, cũng đã đạp vào nửa bước kia.

Mà hắn chẳng qua tu vi chỉ có Vũ Đồ, đứng trước mặt nàng bị chấn nhiếp là chuyện không thể tránh khỏi.

-Nhớ kỹ, phải dùng ngươi tất cả lực lượng!

Sư nương một bên nhắc nhở nói.

Vương Hạo Thần gật đầu, hai cánh tay nắm lại, toàn lực vận chuyển Viêm Lôi Quyết, chỉ thấy hắn quanh người xích hồng Viêm Lôi Khí gào thét, lôi quang chớp động, không ngừng truyền ra từng đợt sấm rền, khiến cho mặt đất dưới chân đều có chút rung chuyển.

Bàn chân vừa dùng lực, thân hình hắn liền giống như một trận cuồng phong màu đỏ lao lên, toàn thân lực lượng đều hội tụ tại đầu quyền bên trên, hướng sư nương cuồng bạo đánh tới.

Phục Hổ Quyền, tứ hổ chi lực!

Vương Hạo Thần sử dụng Viêm Lôi Quyết gia trì cùng lúc sử dụng Phục Hổ Quyền khiến cho lực lượng một quyền này tăng lên gấp thập bội, trong xích quang rực rỡ ẩn hiện một đầu hư ảnh mãnh hổ gào thét mà đến.

Nếu một quyền này rơi vào kẻ có thực lực như Chúc Ly trước đây, e rằng sẽ trực tiếp bị đánh tới thân hình chia năm xẻ bảy.

Thế nhưng là, đối mặt với Vương Hạo Thần cường hãn nhất một kích này, sư nương thân thể mềm mại lại không chút nào chịu ảnh hưởng, thậm chí ngay cả y phục của nàng, đều không bị kình phong làm cho rung động, chỉ có cặp mắt phượng là khẽ lướt qua một vòng kinh diễm.

Sư nương mỉm cười, tay áo phất lên, một cỗ nhu hoà kình lực lập tức hướng Vương Hạo Thần thổi tới, đem hắn cuốn về phía sau, một quyền mang theo ngàn cân lực lượng trực tiếp như rơi vào biển cả biến mất.

Mặc dù đã đoán trước được kết quả này, thế nhưng Vương Hạo Thần như cũ có chút ủ rũ, hắn toàn lực một quyền đánh ra, thế nhưng ngay cả sư nương y phục đều không thể rung động một chút, cái này chênh lệch thực sự quá lớn a!

Sư nương đi vào hắn bên người, tán thưởng nhìn hắn một cái, nói:

-Rất không tồi! Một quyền vừa rồi của ngươi coi như là Lục Tinh Vũ Đồ cũng không nhất định có thể tiếp được! Đây là bởi vì ngươi tu luyện Viêm Lôi Quyết thời gian còn quá ngắn, nếu là cho ngươi thêm một ít thời gian để thành thục, nói không chừng thực sự có thể vượt qua ba cái cảnh giới chiến thắng đối thủ rồi!

Nói đến đây, sư nương thanh âm đều có chút bởi vì hưng phấn mà run rẩy.

Tại Thiên Sinh Môn, thiên tài có thể vượt cấp khiêu chiến không phải là không có, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ là vượt qua một cái tiểu cảnh giới mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần tương lai lại có cơ hội chiến thắng cả đối thủ có tu vi cao hơn mình ba tiểu cảnh giới!

Phải biết, coi như là Thiên Sinh Môn khai tông tổ sư cùng với thật lâu trước đây được vinh dự là trong lịch sử tông môn đệ nhất thiên tài một vị cường giả chẳng qua cũng chỉ có thể vượt qua hai cái tiểu cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiêu Hàn Dư

Sư nương thật sâu nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, đột nhiên nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi có muốn tham gia Lục Phong đại hội hay không?

-Lục Phong đại hội? Sư nương, ngươi đang đùa ta a?

Vương Hạo Thần mới nghe còn sửng sờ một lúc, sau đó liền trợn mắt há hốc mồm nhìn sư nương, tựa hồ là đang hoài nghi nàng vừa rồi vừa mới nói nhầm.

Lục Phong đại hội, chính là do lục đại phong chủ tổ chức ra ba năm một lần võ đạo đại hội, để cho chúng đệ tử giao lưu cùng luận võ.

Sáu ngọn núi lớn đều sẽ phải ra những đệ tử ưu tú nhất của mình tham dự đại hội, mà những đệ tử kia tu vi thấp nhất đều phải là Vũ Sĩ đỉnh phong, Vương Hạo Thần lúc này chẳng qua chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ, sư nương lại muốn hắn tham gia loại này chiến đấu không phải là muốn hắn tự tìm cực khổ sao?

-Lục Phong đại hội còn gần hai năm nữa mới bắt đầu, đồng nghĩa với việc ngươi có hai năm thời gian khổ tu! Hai năm sau, ngươi cần phải đạt tới Vũ Sĩ đỉnh phong... không, ít nhất cũng phải là Vũ Sư mới có cơ hội!

Sư nương mỉm cười giải thích, sau đó lại nghiêm mặt nói:

-Nếu như ngươi có thể tại Lục Phong đại hội có được thành tích tốt, phần thưởng nhất định sẽ để cho ngươi hài lòng! Chỉ là, ngươi hai năm tới sẽ phải tu hành cực kỳ khắc khổ, ngươi có dám hay không?

Vương Hạo Thần gắt gao nhíu mày, trong chuyện này hắn không thể không cân nhắc, bởi vì hắn lúc này tu vi chỉ có Vũ Đồ, muốn trong vòng hai năm đạt tới Vũ Sư không thể không nói là phi thường khó khăn, mặc dù hắn đối với bản thân có lòng tin, thế nhưng mục tiêu này thực sự quá xa vời.

Sư nương không nói gì đứng đó nhìn hắn, nàng biết nàng lời nói có chút làm khó hắn, nàng cũng biết muốn trong vòng hai năm từ Vũ Đồ tăng lên tới Vũ Sư là việc khó như thế nào, vì thế nàng muốn để Vương Hạo Thần có thời gian để suy nghĩ kỹ càng, cho dù hắn không đáp ứng, nàng cũng sẽ không trách hắn.

Vương Hạo Thần thần sắc trong mắt liên tục biến đổi, cuối cùng từ từ biến thành kiên định, hắn nghĩ, nếu như không có mục tiêu khó khăn, hắn làm sao có thể có động lực để tiến lên phía trước? Con đường của cường giả, nhất định phải trải qua vô số phong ba mới có thể có thành tựu, nếu ngay cả chuyện này hắn cũng không dám tiếp, vậy còn nói gì tới tương lai sau này?

Coi như chuyện này thực sự khó khăn, hắn cũng muốn dốc toàn lực thực hiện cho bằng được!

Đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn nói chuyện, một đạo thân ảnh liền xuất hiện tại bọn hắn gần đó, người này không phải ai xa lạ, chính là Vương Hạo Thần đại sư huynh Tống Nhất Phàm.

-Bái kiến sư nương!

Tống Nhất Phàm vừa nhìn thấy sư nương liền lập tức ôm quyền hành lễ nói.

-Có chuyện gì?

Sư nương hơi không kiên nhẫn nói.

Nàng trong lòng lại có chút phiền muộn, vì sao lần nào cũng là tại thời khắc tối hậu có người chen ngang nàng cùng Vương Hạo Thần trò chuyện?

Tống Nhất Phàm dường như đang có chuyện gì cao hứng, không để ý thấy sư nương ý tứ, vẻ mặt hoan hỉ nói:

-Sư nương! Sư phụ lão nhân gia vừa xuất quan, nói chúng ta sớm đến gặp hắn!

Theo lẽ thường mà nói, một người vợ khi nghe tin trượng phu mình xuất quan đáng ra phải thật vui mừng mới đúng, thế nhưng sư nương khi nghe đến đây sắc mặt liền cứng lại, thật lâu không nói gì, sau đó mới rủ xuống đôi lông mi dài, nói khẽ:

-Ta biết rồi!

Rồi lại nhìn sang Vương Hạo Thần nói:

-Lão thất, ngươi cũng đi a!

Minh Thiên Phong, tổng cộng chỉ có tám người đệ tử, trong đó Vương Hạo Thần là nhỏ tuổi nhất, trước hắn còn có sáu vị sư huynh cùng một tiểu sư tỷ là nữ nhi của sư phụ Tiêu Hàn Dư, ngày thường, mọi người vẫn gọi hắn là " lão thất ".

" Tiểu Thần Thần " danh tự này, chỉ có sư nương dùng để gọi hắn khi chỉ có hai người, thế nhưng trước mặt người khác đặc biệt là Tiêu Hàn Dư, nàng cũng không tiện xưng hô thân mật như vậy.

Sư nương, Tống Nhất Phàm, Vương Hạo Thần ba người cùng nhau đi về phía Tiêu Hàn Dư bế quan động phủ.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút hồi hộp, trong ấn tượng của hắn, Tiêu Hàn Dư là một cái lãnh huyết nam nhân, hơn nữa toàn bộ tâm trí đều đặt tại việc tu luyện bên trên, hầu như chưa ba giờ chỉ dạy chúng đệ tử, tính cách rất khác với hắn thê tử là sư nương.

Giữa sư phụ và sư nương sự tình không ai biết rõ, bất quá mỗi đệ tử đều hiểu ngầm trong lòng, hai người thật sự tình cảm không có gì mặn mà.

Tiêu Hàn Dư trước đây bởi vì Vương Hạo Thần không thể tu luyện sự tình mà nổi giận lôi đình, trực tiếp từ mặt hắn, ra nghiêm lệnh không có lệnh của hắn, Vương Hạo Thần tuyệt đối không được vào gặp.

Vương Hạo Thần đã ba năm không gặp Tiêu Hàn Dư, lần này đi đến, tự nhiên là muốn cho hắn xem mình thành quả tu luyện, ý muốn cho hắn một cái bất ngờ.

Ba người chậm rãi đi bộ, không lâu sau liền tới được một toà động phủ bên ngoài.

Tiêu Hàn Dư là tu luyện cuồng nhân, rất lâu thời gian đều ở nơi này bế quan, quanh năm không đi ra ngoài.

Ba người đi vào động phủ bên trong, chỉ thấy bên trong phòng đá lần lượt ngồi đó năm vị Minh Thiên Phong đệ tử, mà ở nơi cao nhất, lại có một vị trung niên nam tử uy nghiêm ngồi xếp bằng trên thạch toạ.

Trung niên nam tử cũng không lớn tuổi, niên kỷ chỉ khoảng 34, 35, dung mạo không phải rất anh tuấn nhưng cũng có thể xem là thanh tú nổi bật, khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ nghiêm nghị cùng cao ngạo, hắn chỉ ngồi đó, thế nhưng lại toả ra một cỗ áp lực khiến người ta khó thở.

Năm vị đệ tử vẻ mặt tràn đầy kính ý ngồi trước mặt trung niên nam tử, thậm chí ngay cả liếc mắt hắn một cái cũng không dám, rõ ràng đối với người này cực kỳ kính sợ.

Không cần nói cũng biết, người này chính là Minh Thiên Phong phong chủ, Tiêu Hàn Dư!

Vương Hạo Thần nhìn thấy Tiêu Hàn Dư, trong lòng lại thoáng lộp bộp một cái, vội vàng cùng Tống Nhất Phàm hành lễ nói:

-Bái kiến sư phụ!

Tiêu Hàn Dư nghe được thanh âm của hắn, hai mắt đang đóng chặt liền mở ra, để lộ cặp đồng tử lạnh lẽo như chuông đồng, một đạo băng lãnh thành âm từ trong phun ra:

-Phế vật! Là ai cho ngươi tư cách đến đây gặp ta? Mau cút ra ngoài!

Nói rồi, một cỗ kinh khủng khí thế khiến cho mọi người phải biến sắc từ trong người Tiêu Hàn Dư bạo phát đi ra.

Ầm! Ầm!

Mặc dù chỉ là một tia khí thế, cũng đủ khiến cho cả sơn động cùng mặt đất chấn động dữ dội.

Tiêu Hàn Dư thân là Vũ Hoàng cường giả, thực lực quả thực kinh khủng đến không cách nào hình dung!

Vương Hạo Thần bởi vì không thể tu luyện, mà đã trở thành cái đinh trong mắt Tiêu Hàn Dư từ lâu, đến mức thứ hai cũng không muốn nhìn mặt hắn nữa, nếu không phải có sư nương ngăn cản, chỉ sợ hắn đã sớm không thể ở lại Minh Thiên Phong được nữa rồi.

Hôm nay, Tiêu Hàn Dư lại không ngờ được tiểu tử này lại dám đến chỗ mình, lửa giận lập tức bùng lên, muốn dựa vào khí thế đem Vương Hạo Thần đánh ra ngoài.

Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được một cỗ không gì sánh được cường đại khí thế bao quanh hắn cơ thể, tựa như mười toà núi lớn cuồng ép tại hắn trên người, khiến cho hắn ngay cả hô hấp đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Hắn cùng Tiêu Hàn Dư chênh lệch giống như là phàm nhân so với Đại La Kim Tiên đồng dạng, căn bản không có sức hoàn thủ chút nào.

-Dừng tay!

Đúng vào lúc, một đạo thanh âm nữ tử vang lên, chỉ thấy sư nương thân hình đã chắn tại Vương Hạo Thần Thần trước mặt, trên người cũng toả ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, đem Tiêu Hàn Dư khí thế ngăn chặn.

Tiêu Hàn Dư nhìn thấy một màn này, sắc mặt liền trầm xuống, trong lòng lửa giận không hiểu vì sao càng thêm rực cháy, cắn răng nói:

-Thi Dao, nàng làm cái gì vậy?

Mặc dù hắn cùng sư nương tình cảm phu thê hết sức không hợp, thế nhưng trên danh nghĩa cũng là vợ chồng, hắn đối với chuyện này trái ý hắn bảo vệ Vương Hạo Thần sớm đã rất khó chịu, nay lại không nghĩ tới nàng lại ra mặt giúp đỡ hắn, để cho hắn vừa giận dữ vừa cảm giác mất mặt.

Nói thế nào cũng là thê tử của mình, sao có thể ở trước mặt mình bảo vệ một nam nhân khác? Cho dù đó có là đệ tử mình đi chăng nữa!

-Chàng không nhìn lại hắn một chút sao? Lại còn gọi hắn là phế vật?

Sư nương cũng tức giận không kém, nàng mang Vương Hạo Thần tới đây chính là muốn để cho Tiêu Hàn Dư công nhận hắn, lại không ngờ đối phương lại muốn đem đệ tử của mình đuổi ra ngoài, nào có cái đạo lý này?

Tiêu Hàn Dư hoài nghi đưa mắt nhìn kỹ Vương Hạo Thần, phát hiện hắn có được tu vi về sau, vẻ mặt hơi bất ngờ một chút, thế nhưng ngay sau đó lại giận tái mặt quát lớn:

-Tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ phế vật cũng không biết thẹn đưa đến trước mặt ta? Ta bằng tuổi hắn đã là Vũ Sĩ rồi, ngay cả lão tứ ngu độn nhất cũng đã là Thất Tinh Vũ Đồ khi đó, nàng chẳng lẽ muốn ta có thể chấp nhận một tên phế tài như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngộ Xuyên Vân Thức

Tiêu Hàn Dư lúc còn trẻ, cùng với Lý Thiên Dương và Thiên Sinh Môn hiện tại tông chủ đều là thiên tài trăm năm hiếm gặp, chưa đầy 16 tuổi đã là cao thủ Vũ Sĩ.

Vương Hạo Thần thiên phú mặc dù rất tốt, nhưng thời gian tu luyện của hắn quá ngắn, không đủ để đuổi kịp Tiêu Hàn Dư thành tích ngày trước, thậm chí trong tông môn, chúng đệ tử ở cùng độ tuổi với hắn 99 % đều có tu vi cao hơn hắn.

Từng lời nói của Tiêu Hàn Dư giống như con dao đâm thẳng vào tim hắn, để cho hắn một chút tự ngạo từ việc luyện thành Viêm Lôi Quyết trực tiếp tan vỡ.

Vương Hạo Thần cúi đầu, đắng chát trong lòng, kỳ thực Tiêu Hàn Dư nói cũng không sai, hắn thời điểm tu luyện tốt nhất đã qua, đồng nghĩa với việc khởi đầu của hắn so với người bình thường phải muộn và khó khăn hơn nhiều lắm, hắn mặc dù thiên phú không tệ, nhưng cũng không có gì đảm bảo có thể đuổi kịp bọn họ.

Ngươi thiên phú tốt thì đã sao? Người ta có khởi đầu tốt hơn ngươi, thời gian tu luyện dài hơn ngươi, chỉ dựa vào thiên phú rất khó để hoàn toàn khoả lấp chênh lệch của đôi bên.

Sư nương ở một bên sớm đã giận đến tái mặt, nàng thật sự rất hối hận vì đã mang Vương Hạo Thần đến nơi này, bởi vì người gọi là " trượng phu " của nàng, căn bản từ lâu đã không có đem tiểu đồ đệ xem là đệ tử của hắn.

-Tốt! Nếu chàng đã nói thế, vậy sau này mong chàng đừng tại trước mặt người khác nhận hắn là đệ tử của chàng! Hi vọng chàng sẽ không hối hận!

Sư nương lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Hàn Dư một cái, sau đó quay sang nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Lão thất! Ngươi trước lui đi!

Vương Hạo Thần cười khổ, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đối với mọi người hành lễ một cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Vốn dĩ có thể cùng sư phụ hàn gắn một chút, hoá ra từ đầu vẫn là hắn nghĩ nhiều rồi.

Vương Hạo Thần ra khỏi động phủ mà trong lòng cực kỳ mê mang, cũng không quan tâm mình đang đi về hướng nào, chỉ bước đi trong vô định.

Đúng lúc này, trong ánh mắt của hắn, bỗng nhiên hiện ra một đạo màu vàng kiếm ảnh mờ ảo, mà Vương Hạo Thần lúc này lại như mất đi thần trí, trong đầu của hắn lúc này chỉ dâng lên một cái ý niệm, đó là hắn muốn luyện kiếm.

Chỉ có luyện kiếm, mới có thể giúp hắn tạm quên đi những chuyện vừa rồi!

Vương Hạo Thần trước mặt là một khu rừng thưa, hắn cũng không cố kỵ gì lập tức rút ra Tử Lam Kiếm, một bộ Toàn Phong kiếm pháp, giống như nước chảy mây trôi được thi triển đi ra.

Kỳ lạ thay, Vương Hạo Thần lúc này sử kiếm, so với hắn khi thanh tỉnh còn muốn tinh diệu hơn rất nhiều.

Vương Hạo Thần từng kiếm đâm ra, trong mỗi kiếm lại ẩn chứa từng đợt cuồng phong rít gào, mà hắn lại giống như tiến vào nhân kiếm hợp nhất, múa kiếm đến quên cả thời gian.

Tốc độ xuất kiếm của hắn, lại càng lúc càng nhanh, tựa hồ rất khó nhìn thấy bằng mắt thường.

Vũ Phong Thức một chiêu này, một kiếm tiếp nối một kiếm đâm ra.

Bất tri bất giác, Vương Hạo Thần luyện kiếm đã hơn một canh giờ thời gian, mà kiếm trong tay hắn, thì lại càng lúc càng nhanh, tốc độ đã vượt xa Vũ Phong Thức một kiếm nên có được tốc độ tiêu chuẩn.

Bộ pháp của hắn cũng biến hoá khác đi, càng thêm tinh giản gọn gàng, thế nhưng tốc độ lại càng thêm mau lẹ, tựa như một tia chớp vụt qua.

Trong mắt màu vàng kiếm ảnh, để cho Vương Hạo Thần trong lòng chỉ có luyện kiếm ý niệm, như mê như say, đối với kiếm pháp lĩnh ngộ cũng vượt xa bình thường.

Vương Hạo Thần có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, mình lại trong tình trạng như vậy, lĩnh ngộ Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, Xuyên Vân Thức!

Xuyên Vân Thức, bề ngoài nhìn vào có vẻ là Vũ Phong Thức bản đơn giản hoá, kỳ thực uy lực của nó so với Vũ Phong Thức mạnh hơn không chỉ năm lần, một kiếm nhanh đến tột cùng, khi xuất kiếm để cho đối thủ hầu như chỉ có thể nhìn thấy từng luồng kiếm quang, một kiếm phân thắng bại.

Toàn Phong kiếm pháp, lấy mạnh làm yếu chỉ, không yêu cầu hoa mỹ chiêu thức, cũng không cần thắng đẹp, chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh liền đủ.

Không thể không nói, Toàn Phong kiếm pháp một bộ kiếm pháp này có thể nói là thực dụng vô cùng, thế nhưng chính bởi vì như vậy, nó mới lọt vào Vương Hạo Thần pháp nhãn.

Một lần lại một lần, Vương Hạo Thần cứ như vậy luyện kiếm, cho đến khi sức lực cạn kiệt mới dừng tay, ngồi xuống đất điều tức.

Thể lực hồi phục không sai biệt lắm về sau, Vương Hạo Thần khoé miệng liền hơi nhếch lên, trong lòng kinh hỉ vô cùng.

Lĩnh hội Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, để cho hắn sức chiến đấu tăng lên thật lớn, lúc này coi như đối phương là một vị Lục Tinh Vũ Đồ, hắn cũng có thể sòng phẳng một trận chiến.

Lúc này, tại trong Tiêu Hàn Dư bế quan sơn động, những đệ tử khác đều đã rời đi, trong động chỉ còn lại sư nương cùng với Tiêu Hàn Dư hai người.

Tiêu Hàn Dư sắc mặt lúc này âm trầm vô cùng, ánh mắt nhìn thê tử của mình rất kỳ lạ, thanh âm ẩn chứa giận dữ nói:

-Thi Dao! Trả lời ta một chuyện, nàng vì sao từ trước đến giờ vẫn cứ che chở cho tên phế vật đó?

Hắn đối với Vương Hạo Thần căm ghét tận xương tuỷ, không phải chỉ là bởi vì chướng mắt y, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì thê tử của mình đối với tiểu đồ đệ này quan tâm quá mức, Tiêu Hàn Dư hắn có cảm giác, mình thân là trượng phu của nàng, thế nhưng tình cảm của nàng dành cho hắn so với nàng tình cảm dành cho Vương Hạo Thần ngay cả một phần trăm đều không tới.

Thê tử do hắn tốn bao công sức mới cưới về được, tuy rằng hữu danh vô thực, thế nhưng hắn là một kẻ tham lam, thê tử của mình chính là của mình, cho dù chỉ có hư danh, thế nhưng nàng cũng không được phép thân mật cùng nam nhân khác.

Vì thế, Vương Hạo Thần ở trong mắt hắn giống như một con ruồi nhặng đáng ghét, hắn nhiều lần đả muốn đem hắn trục xuất sư môn, thế nhưng sư nương lại cứ xuất hiện ngăn cản, để cho hắn tích đầy một bụng lửa giận.

Hôm nay rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn mới mở miệng chất vấn sư nương.

Sư nương không cam lòng yếu thế, lạnh lùng nhìn hắn, hỏi ngược:

-Vậy ta hỏi ngươi, lão thất hắn đến cùng đã làm sai chuyện gì? Đối với ngươi tất cả hình phạt từ trước đến giờ hắn đều không một lời oán trách mà chấp nhận, ngay cả việc bị đồng môn huynh đệ ức hiếp cũng không để trong lòng! Lúc trước không nói, nay hắn đã có thể tu luyện, ngươi vì cái gì còn tiếp tục đối xử với hắn như vậy?

Tiêu Hàn Dư làm sao có thể nói ra rằng hắn bản thân đang ghen với tên tiểu tử kia, chỉ có thể nói thật một nửa:

-16 tuổi mới là Tam Tinh Vũ Đồ! Hắn không có tư cách làm đồ đệ của ta, nếu không phải nàng ba lần bốn lượt ngăn cản, ta đã sớm đem hắn trục xuất sư môn rồi!

Sư nương giận quá thành cười, thần tình cũng có chút kích động mà nói:

-Phế vật? Ngươi chẳng lẽ đã quên, Lữ sư tổ chuyện rồi sao? Năm đó Lữ sư tổ 16 tuổi cũng chỉ là một cái bình thường tạp dịch, đến năm 18 tuổi mới thu được kỳ ngộ, thực lực một đường tiến nhanh như vũ bão, đến trung niên liền đánh khắp tông môn không có địch thủ, trở thành chúng ta Thiên Sinh Môn một nhân vật truyền kỳ! Lão thất vì cái gì không thể trở thành Lữ sư tổ thứ hai đây?

-Trở thành Lữ sư tổ thứ hai?

Tiêu Hàn Dư cười sằng sặc, tựa hồ nghe được thế gian đệ nhất tiếu thoái, lại nói:

-Thi Dao a Thi Dao! Nàng đúng đối với tên tiểu tử đó tin tưởng đến mù quáng rồi! Nàng cho rằng giống như Lữ sư tổ loại này nhân vật có thể tuỳ tiện xuất hiện sao? Vương Hạo Thần thứ này tiểu cặn bã, coi như cho hắn thêm 100 năm cũng không thể nào có được Lữ sư tổ một phần ngàn thực lực!

Kỳ thực hắn trong lòng cũng không hoàn toàn cho là như vậy, bất quá bởi vì để đả kích sư nương đối Vương Hạo Thần lòng tin, hắn không thể không nói tàn nhẫn một chút.

Sư nương khuôn mặt biến thành lạnh lẽo như băng, nhìn Tiêu Hàn Dư hồi lâu, sau đó liền mở miệng nói:

-Mười năm! Ta nhất định sẽ dùng khoảng thời thời gian mười năm tới toàn lực bồi dưỡng lão thất, để cho hắn vượt qua! Đến lúc đó, ngươi coi như muốn hối cũng không kịp!

-Vượt qua ta? Ha ha ha!

Tiêu Hàn Dư lại cười ngặt nghẽo, hung hăng nói:

-Ta Tiêu Hàn Dư từ khi bái nhập Thiên Sinh Môn,trong cùng thế hệ luận thiên phú ngoại trừ trưởng môn sư huynh và tên Lý Thiên Dương kia ra, không người có thể so! Đừng nói cho hắn mười năm, coi như một trăm năm hay một ngàn năm cũng không có cách nào đuổi kịp ta!

Tiêu Hàn Dư cười lớn một hồi, sau đó sắc mặt dần biến thành vẻ lạnh lùng, nhìn sư nương trầm giọn nói:

-Thi Dao! Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ý ta là, tên tiểu tử đó trong lòng của nàng, chẳng lẽ còn quan trọng hơn cả ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chuyện xưa

Sư nương nghe hắn nói như vậy, khoé miệng liền hiện ra một tia cười châm chọc, nói:

-Tiêu Hàn Dư! Ngươi dường như quên mất một chuyện, ta cùng ngươi hôn nhân, căn bản là hữu danh vô thực, chẳng lẽ ngươi lâu nay vẫn cho là, ta Nhạc Thi Dao bởi vì yêu thích mới lấy ngươi hay sao?

-Oanh!

Lời nói của nàng vừa dứt, trên người Tiêu Hàn Dư liền bạo phát ra một cỗ khủng bố khí thế, chỉ thấy hắn hai mắt lúc đó đỏ lên, vẻ mặt cuồng nộ nhìn giai nhân trước mặt.

Tiêu Hàn Dư biết, hắn cùng Nhạc Thi Dao hôn nhân, vốn chỉ có hắn một người nguyện ý, còn cái sau thì hoàn toàn không đem hắn để vào trong lòng.

Nhạc Thi Dao năm đó, chính là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nữ, đồng thời cũng là tông môn đệ nhất thiên tài, lại còn là Vũ Vương trẻ tuổi nhất, tại trong tông môn cùng Đông Hoa Hoàng Triều nam nhân theo đuổi nàng nhiều đếm không hết, Tiêu Hàn Dư mặc dù năm đó đã là phong chủ, trong lòng cũng rất thèm khát Nhạc Thi Dao nhan sắc, vốn dĩ hắn cũng không có bao nhiêu ưu thế trong chuyện này, thế nhưng không nghĩ tới sau này xảy ra một ít cố sự, Nhạc Thi Dao mới dưới tình huống không tình nguyện chấp nhận gả cho hắn.

Thế nhưng, hai người quan hệ vợ chồng chỉ là trên danh nghĩa, kỳ thực Tiêu Hàn Dư cả trái tim lẫn thân thể của Nhạc Thi Dao đều không chiếm được, bất quá hắn không có bởi vì như vậy mà từ bỏ hi vọng, bởi vì hắn dù sao cũng có danh phận là nàng phu quân, hắn tin tưởng, sẽ có một ngày hắn có thể đem phương tâm của nàng bắt vào tay.

Nhưng sau chuyện này, hắn mới biết những suy nghĩ kia chẳng qua chỉ là chuyện cười mà thôi.

Đè nén trong lòng lửa giận, Tiêu Hàn Dư nhìn Nhạc Thi Dao không chớp mắt, gằn giọng mà nói:

-Nhạc Thi Dao, nàng bây giờ đã là ta thê tử, mặc kệ nàng có muốn hay không, chuyện này nàng không có khả năng thay đổi!

Sư nương Nhạc Thi Dạo mí mắt khẽ cụp xuống, nhàn nhạt nói:

-Ngươi không có tư cách làm ta phu quân!

-Nói láo!

Tiêu Hàn Dư không nhịn được nữa, trực tiếp gào thét mà nói:

-Ta Tiêu Hàn Dư thân là Minh Thiên Phong phong chủ, tu vi là càng đạt đến Thất Tinh Vũ Hoàng, tại Thiên Sinh Môn địa vị chỉ dưới chưởng môn! Nếu ta không xứng với nàng, vậy thì còn có ai? Lý Thiên Dương? Hay là cái kia Vương Hạo Thần tiểu phế vật?

Đối mặt với một Tiêu Hàn Dư đang cuồng nộ, Nhạc Thi Dao khuôn mặt lại không chút nào đổi sắc, nhẹ nhàng nói:

-Ngươi ngay cả bản thân vị trí cũng không hiểu được, vậy còn nói gì tới chuyện có tư cách hay không làm ta trượng phu!

Nói rồi, nàng cũng không để ý tơi Tiêu Hàn Dư nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Tiêu Hàn Dư nhìn " thê tử " của mình rời đi, trong lòng càng thêm cuồng nộ phẫn hận, sát ý phun trào khắp nơi, tựa như một đầu dã thú không có chỗ phát tiết cơn giận của mình.

-Rầm!

Tiêu Hàn Dư một quyền đánh vào tường đá bên cạnh, khiến cho đất đá vỡ tung toé, giọng khàn khàn lẩm bẩm:

-Từ trước giờ không có thứ gì có thể từ trong tay rời khỏi, Nhạc Thi Dao, nàng là nữ nhân mà Tiêu Hàn Dư ta coi trọng, nàng cho rằng nàng có thể thoát khỏi tay ta? Ngây thơ đến cực điểm!

Vương Hạo Thần luyện thành Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, bầu trời đã tối đen như mực, hắn liền muốn quay về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ là, hắn trên đường đi về, lúc đi ngang qua con suối gần đó, lại phát hiện có một bóng người thon dài đang ngồi trên bờ sông.

Vương Hạo Thần định thần nhìn kỹ, mới nhận ra đó là sư nương Nhạc Thi Dao, trong lúc hắn còn đang chần chờ không biết có nên tới gặp nàng hay không, thì sư nương thanh âm đã truyền vào tai hắn:

-Tiểu Thần Thần! Đến đây với ta một chút a!

Vương Hạo Thần không chần chừ nữa, chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh Nhạc Thi Dao.

Đêm hôm nay trăng rất sáng, Vương Hạo Thần có thể nhìn thấy rõ Nhạc Thi Dao tuyệt mỹ dung nhan, đẹp không tỳ vết, dưới ánh trăng, nàng giống như một vị lăng ba tiên tử ngồi bên cạnh hắn.

Thế nhưng, Vương Hạo Thần lại nhìn ra được, trong đôi mắt của nàng, lại ẩn chứa một tia buồn rầu khó nói.

Nhạc Thi Dao trong mắt nổi lên một tia hoài niệm, lúc này khẽ nói:

-Tiểu Thần Thần! Không biết ngươi có hứng thú nghe ta giảng một cái cố sự hay không?

-Sư nương xin cứ nói!

Vương Hạo Thần biết nàng đang có tâm sự, lúc này đạm thanh đáp.

Nhạc Thi Dao hai cánh tay trắng như ngọc nắm lại cùng một chỗ, chậm rãi nói:

-22 năm trước, Ngọc Tiêu Phong tiền nhiệm phong chủ sau một chuyến ra ngoài dạo chơi, mang về tông môn một tiểu nữ hài! Tiểu nữ hài đó sau khi tiến vào tông môn liền biểu lộ ra mình đáng sợ thiên phú, trở thành tông môn trọng điểm bồi dưỡng, mà nàng tu vi, cũng vì thế mang tăng trưởng nhanh như gió! Thời gian qua đi, tiểu nữ hài đó đã trở thành một người thiếu nữ xinh đẹp như tiên nữ hạ phạm, được xem là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nữ, đồng thời còn là một đời tuổi trẻ đệ nhất thiên tài, được vô số thiếu niên anh kiệt thậm chí còn có hai vị phong chủ trong tông môn điên cuồng theo đuổi!

-Người thiếu nữ đó vốn chưa có ý định lập gia thất, thế nhưng người tính không bằng trời tính, sư phụ của thiếu nữ đó bị kẻ địch đánh lén, gặp phải trí mạng thương tích, người trước khi lâm chung, đã nói với người thiếu nữ đó rằng sau khi người mất, nàng nhất định phải gả cho Minh Thiên Phong phong chủ Tiêu Hàn Dư! Mới đầu, thiếu nữ đó kịch liệt phản đối, thế nhưng sư phụ nàng lại cương ngạnh dùng tính mạng để ép nàng, lại có trưởng bối bên trên tạo áp lực, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể chấp nhận thỉnh cầu của sư phụ, để người yên lòng ra đi!

-Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nhân cùng với Minh Thiên Phong phong chủ khi đó đã trải qua một đời vợ kết làm phu thê, người ngoài đều cảm giác hai người không hợp, thế nhưng cũng ngại cả hai thực lực, cuối cùng không dám ngăn cản! Hai người mặc dù kết làm phu thê, thế nhưng hữu danh vô thực, chỉ có cái vỏ bên ngoài, bên trong lại giống như người dưng nước lã!

Nói đến đây, Nhạc Thi Dao quay mặt sang nhìn Vương Hạo Thần, hỏi:

-Ngươi hẳn là đoán được, thiếu nữ trong câu chuyện này là ai phải không?

Vương Hạo Thần mím môi, gật đầu đáp:

-Đệ tử đoán ra được, người này, tất nhiên là sư nương!

Hắn không nghĩ tới sư nương cùng sư phụ hai người lại có một đoạn cố sự như vậy, đồng thời hắn cũng biết được, hai người kỳ thực không có tình cảm vợ chồng, chỉ có danh nghĩa mà thôi.

Nhất thời, hắn cảm thấy trong lòng chua xót, đối với sư nương chuyện tình có chút thương cảm.

Nàng năm đó chỉ là một cái thiếu nữ 18 tuổi, là cái tuổi đẹp nhất của người con gái, lại phải gả cho một người nam nhân mà mình không hề yêu thương, hơn nữa còn là bị cưỡng ép, đó là một điều đau khổ đến mức nào?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần đột nhiên cảm giác được một cỗ mềm mại không xương thân thể đang tiến vào hắn lồng ngực, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sư nương Nhạc Thi Dao không biết từ lâu nào đã dựa sát vào người hắn, đầu gối lên hắn bờ vai, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi cùng khổ tâm.

-Tiểu Thần Thần! Ta mượn bờ vai của ngươi một chút!

Nhạc Thi Dao thanh âm nhẹ nhàng vang lên tại Vương Hạo Thần bên tai.

Vương Hạo Thần cảm nhận nhiệt độ thân thể của người con gái trong ngực, mũi lại ngửi được hương thơm trên người nàng, mặc dù có hơi bối rối một chút, thế nhưng lại không đành lòng đẩy nàng ra, chỉ có thể giữ nguyên tư thế để cho nàng dựa vào vai hắn.

Vương Hạo Thần đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy mình vai áo tựa hồ hơi ẩm ướt, sau đó lại nghe được từng tiếng nức nở nhẹ nhè trên vai, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Hắn chưa bao giờ ngờ được, sư nương sẽ có một ngày cứ như vậy dựa vào hắn mà khóc.

Vương Hạo Thần lúc này mới hiểu được, nữ nhân luôn có những lúc yếu đuối, bình thường không thể hiện ra, là bởi vì họ muốn che dấu đi nỗi khổ tâm của mình, lại không muốn biểu lộ ra trước mặt người khác bộ dạng cần che chở của mình, thế nhưng cho dù có khéo léo cho dấu tới đâu, cũng sẽ có một ngày họ sẽ phải thể hiện ra sự mềm yếu của mình.

Sư nương luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn, thế nhưng hắn lại không hiểu được nàng trong lòng kỳ thực luôn mang một nỗi buồn sâu đậm không muốn cho hắn biết.

Lúc này, nàng đang phát tiết nỗi ấm ức những năm gần đây qua những giọt nước mắt trong suốt đang không ngừng trào ra.

Vương Hạo Thần trong lòng xúc động, hai cánh tay không nhịn được theo bản năng đem thân thể mềm mại quyến rũ của Nhạc Thi Dao ôm chặt lấy, để cho hai người thân thể ép sát vào nhau, ý muốn dùng cái ôm của mình an ủi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ra ngoài lịch lãm

Nhạc Thi Dao ở ngực hắn càng khóc càng thương tâm, nàng gần mười năm nay phải làm vợ người nàng không hề có tình cảm, hơn nữa còn phải đối mặt với tiếng nói của ngoại nhân, để cho nàng vô cùng khổ tâm, lúc này gặp Vương Hạo Thần không hiểu sao lại muốn dựa vào hắn, thống khoái khóc một hồi.

Lồng ngực rắn chắc của hắn ấm áp, lại mang theo nam tính hơi thở, khiến cho nàng có một loại cảm giác muốn cả đời đều dựa vừa hắn như vậy, đầu nhỏ gắt gao vùi vào Vương Hạo Thần trong lòng, có chút tham lam hưởng thụ hắn hơi ấm.

Mặc kệ những năm qua nàng cố gắng gây dựng hình ảnh, vào lúc này, nàng chỉ muốn thoải mái khóc một lần, đem tâm sự của mình chia sẻ với hắn, lại tận hưởng cảm giác được hắn quan tâm, ôm ấp.

Nàng vào lúc này cũng đã nhận ra, tiểu đồ đệ của nàng đã không biết từ lúc nào chiếm lấy một vị trí không thể thay thế trong lòng của nàng, một vị trí mà từ trước tới giờ chưa có một nam nhân nào tiếp cận được, mà tình cảm của nàng đối với hắn, cũng đã có chút thay đổi, không còn giống như trước hoàn toàn là thầy trò, tỷ đệ nữa.

Nàng không muốn biểu lộ quá mức, thế nhưng lại không cách nào từ trong lồng ngực Vương Hạo Thần rời đi, bởi vì nàng thực sự quá yêu thích cảm giác ấm áp mà hắn mang lại.

Vương Hạo Thần trong lòng ôm ôn hương nhuyễn ngọc, lại say mê hương thơm của nữ tử gần ngay trước mắt, để cho hắn đầu óc đều có chút mộng mị.

Nhạc Thi Dao thân là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nhân trong suốt nhiều năm qua, ngay cả khi nàng đã thành thân, trong đám nữ đệ tử hiện nay cũng không có một cái có dung nhan đuổi kịp nàng, Vương Hạo Thần chính là nam nhân đầu tiên cùng nàng thân mật như vậy, nếu để kẻ khác biết được nhất định ghen ghét tới phát điên.

Nhạc Thi Dao khuôn mặt tuyệt mỹ khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn, mái tóc đen dài mượt như nhung, làn da trắng ngần như mỡ đông, lúc này ôm chặt Vương Hạo Thần, hai toà ngọc nữ phong vô tình ép sát vào người hắn, lúc mới đầu, Vương Hạo Thần cũng không chú ý lắm, thế nhưng dần dần hắn lại cảm nhận được trước ngực truyền đến từng đợt mềm mại co dãn, trong lòng không hiểu sao lại bốc lên một trận lửa nóng rạo rực.

Vương Hạo Thần ở bên Nhạc Thi Dao lâu như vậy, mặc dù biết sư nương của mình rất đẹp, thế nhưng lại chưa bao giờ có tà niệm với nàng, hôm nay,

hai người chung đụng quá gần, nếu như hắn còn không có cảm giác, vậy hắn liền là một cái thái giám rồi.

Chỉ là, đối với chuyện nam nữ Vương Hạo Thần hoàn toàn không có kinh nghiệm, hay có thể nói là dốt đặc cán mai, tất cả hành động đều dựa theo cảm xúc và bản năng mà thực hiện.

Vương Hạo Thần hai cánh tay không tự chủ được từ trên người Nhạc Thi Dao di chuyển lên, một tay ôm lấy nàng thắt lưng, một tay khác nâng lên nàng khuôn mặt, đầu hơi cúi xuống, sau đó liền dưới ánh mắt sững sờ của giai nhân trước mặt, đem môi của mình đặt lên môi thơm đỏ mọng của nàng.

Thời gian tựa hồ bởi vì khung cảnh này mà dừng lại!

Nhạc Thi Dao cả người như hoá đá hồi lâu, mắt phượng mở to nhìn khuôn mặt tuấn mỹ ngay trước mắt, đây là nụ hôn đầu của nàng, lại không có một dấu hiệu báo trước bị cướp mất, nếu là nam nhân dám làm thế với nàng, nàng coi như liều mạng cũng phải đem nó chém giết, thế nhưng đối với Vương Hạo Thần, nàng mặc dù có một chút tức giận, nhưng càng nhiều là thẹn thùng và nhu tình, lại không nhớ tới mình thực lực mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, không có dùng lực đẩy hắn ra.

-Thôi, hôm nay liền để tiểu tử này chiếm chút tiện nghi a!

Nhạc Thi Dao nghĩ thầm, lòng nàng rất phức tạp, nửa muốn Vương Hạo Thần tiếp tục, nửa khác lại bởi vì đạo lý thông thường mà trắc trở, thế nhưng nàng trong mắt lại tràn đầy lửa nóng tình ý, cuối cùng không quản nhiều như vậy được nữa, một đôi ngọc thủ vòng qua Vương Hạo Thần cổ, kéo đầu của hắn lại gần mình hơn, môi thơm hơi mở ra, mặc cho nam nhân trước mặt khinh bạc.

Vương Hạo Thần theo bản năng dùng đầu lưỡi tách ra Nhạc Thi Dao hàm răng trắng ngọc, cùng đầu lưỡi của nàng quấn quít cùng một chỗ, nước dịch của nàng ngọt như mật, khiến hắn càng thêm say mê, không ngừng tham lam mút lấy chất lỏng ngọt ngào trong miệng nàng.

Nhạc Thi Dao bị hắn hôn đến đầu óc mơ hồ, chỉ biết nhiệt tình đáp lại, tận hưởng giây phút khó quên này.

Hai người rơi vào trong lửa tình, chiếc hôn kéo dài rất lâu, đến khi cả hai hoàn toàn không còn dưỡng khí mới buông nhau ra, ngồi trên mặt đất nặng nề hít thở không khí.

Vương Hạo Thần con ngươi hiện lên vài tia đỏ tươi, hô hấp dồn dập, hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của Nhạc Thi Dao, cơ thể nóng bừng như bị lửa thiêu, đôi môi từ trên môi thơm của nàng trượt xuống nàng cái cổ trắng ngần.

Nhạc Thi Dao vẫn còn lại một chút lý trí, cố nén thân thể cũng động tình, cố gắng đem đầu của Vương Hạo Thần từ trong ngực mình đẩy ra, thở gấp nói:

-Tiểu Thần Thần! Bây giờ còn chưa phải lúc...

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy, chỉ có thể tạm thời đè nén lại trong lòng hoả diễm, đôi tay không an phận kia cũng dừng lại, chẳng qua là vẫn như cũ ôm lấy Nhạc Thi Dao ngọc thể, cằm đặt lên vai nàng, nặng nề hỏi:

-Sư nương, vì sao dừng lại?

Hơi thở của hắn nóng bỏng phả vào Nhạc Thi Dao cổ ngọc, tựa hồ hận không thể nói cho giai nhân bên cạnh biết, hắn đang rất muốn nàng a!

Nhạc Thi Dao bị hắn lớn mật hành động khiến cho hai má đỏ bừng, trong lòng cũng có xuân ý nhộn nhạo, thế nhưng nàng cũng phải đè xuống, kiên nhẫn giải thích nói:

-Ngươi bây giờ còn quá yếu, nếu ngươi cùng ta... phát sinh chuyện như vậy, để sư phụ biết được, tông môn nhất định không còn chỗ cho ngươi dung thân, đến lúc đó, ta cũng không bảo vệ được ngươi!

Nàng tuy rằng không yêu Tiêu Hàn Dư, coi như yêu nam nhân khác, cũng không tính là phản bội y, thế nhưng hai người vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa, hơn nữa nàng biết Tiêu Hàn Dư luôn có ý với mình, nếu để y biết được mình cùng Vương Hạo Thần phát sinh quan hệ tình cảm, hắn nhất định sẽ tiếc hết thảy mà tìm cách giết Vương Hạo Thần, mà nàng tu vi còn kém Tiêu Hàn Dư rất nhiều, khẳng định sẽ không ngăn được hắn.

Vì thế, nàng mặc dù biết mình có tình cảm với Vương Hạo Thần, thế nhưng cũng không muốn cùng hắn phát sinh quá lớn quan hệ, bởi vì nàng là muốn bảo vệ hắn cho tới khi hắn hoặc nàng có đủ thực lực để tự xử lý chuyện của mình.

Hơn nữa, nàng cùng Vương Hạo Thần tiến triển quá mức đột ngột, tình cảm còn chưa rõ ràng đã muốn tiến thêm một bước, như vậy cũng quá vội vàng.

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy thì trầm mặc, trong mắt dần dấy lên vẻ kiên định, nắm lấy Nhạc Thi Dao bàn tay mềm mại, nói:

-Sư nương, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ trở thành cường giả như sư phụ... không, ta nhất định sẽ vượt qua sư phụ, đủ để khiến tông môn kiêng kị, đến lúc đó, không ai có thể hạn chế tự do của ngươi!

Nhạc Thi Dao cùng Tiêu Hàn Dư kết làm phu thê là bởi vì sư phụ nàng, thế nhưng còn có một nguyên nhân khác, đó là Thiên Sinh Môn cao tầng cường giả tạo áp lực, vì thế nếu Vương Hạo Thần muốn giúp nàng, hắn thực lực ít nhất phải vượt qua Tiêu Hàn Dư, thậm chí là đuổi kịp tông chủ.

Mục tiêu này, không thể không nói là rất khó khăn, thế nhưng vì sư nương, hắn nhất định phải cố gắng hết sức.

Hắn suy nghĩ rất đơn giản, cũng chưa nhận ra tình cảm của mình dành cho Nhạc Thi Dao là gì, trong lời nói chỉ biểu hiện ra hắn ý tứ sẽ giúp nàng bỏ đi cuộc hôn nhân nhạt nhẽo kia, nhưng cũng tỏ ý sẽ cùng nàng ở chung một chỗ.

Nhạc Thi Dao biết hắn suy nghĩ, trong lòng mặc dù có hơi thất vọng, cũng không chấp nhặt với hắn, dù sao Vương Hạo Thần còn quá trẻ, căn bản không hiểu được tình cảm nam nữ như thế nào, vừa rồi chỉ là hành động theo cảm xúc nhất thời.

Lại nói, nàng chẳng phải cũng cần thời gian để xác định tình cảm với hắn sao?

Nhạc Thi Dao nghĩ vậy, liền mỉm cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Thời gian ngươi khẳng định sẽ có, bất quá không nên ép bản thân quá mức, sẽ không tốt cho việc tu luyện của ngươi!

Vương Hạo Thần gật đầu, ánh mắt hơi loé lên, nói:

-Sư nương, sau ngày hôm nay, ta muốn hạ sơn ra ngoài lịch lãm!

-Ngươi muốn hạ sơn?

Sư nương khẽ cau mày, trầm giọng nói:

-Ngươi tu vi còn thấp, ra ngoài lịch lãm lúc này rất nguy hiểm!

Ra ngoài tông môn rồi, lúc đó chính là phải dựa vào chính mình, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực còn rất nhỏ yếu, thiên hạ người tốt thì ít mà ác nhân thì nhiều, nàng sợ hắn đi ra không được mấy ngày liền gặp nguy hiểm rồi.

Vương Hạo Thần vẫn kiên trì nói:

-Sư nương, ta muốn trở nên cường đại nhanh chóng, không thể chỉ ở trong nhà ru rú tu luyện, như vậy cho dù ta tu vi có tăng lên, tâm cảnh cùng chiến lực cũng sẽ thiếu hụt! Chỉ có ra ngoài lịch lãm, mới có cơ hội tìm được cơ duyên giúp ta nhanh chóng trưởng thành, như vậy hai năm sau Lục Phong đại hội ta mới có khả năng lấy được thứ hạng cao! Sư nương, chuyện này ý ta đã quyết, xin người đừng ngăn cản!

Trước đây hắn còn có chút do dự không biết có nên làm như vậy hay không, thế nhưng bây giờ hắn lại quyết tâm hai năm trước phải có thực lực tham dự Lục Phong đại hội, cũng là đang đặt mục tiêu cho mình, nếu ngay cả Lục Phong đại hội hai năm sau hắn cũng không có tư cách tham gia, vậy cái gì cũng đừng nói rồi.

Sư nương cười khổ, biết cái tính cứng đầu của hắn lại hiện ra, một khi thằng này ý đã quyết thì chín con trâu cũng đừng hòng kéo lại hắn, vì thế nàng chỉ có thể chấp nhận, nói:

-Thôi được rồi! Ý ngươi đã như vậy, ta cũng không tiện nói thêm! Bất quá ngươi ra ngoài tu luyện nhất định phải cẩn thận, nhớ kỹ, thiên hạ lắm người hiểm ác, nếu ngươi gặp chuyện bên ngoài, tông môn cũng sẽ không kịp cứu viện ngươi!

Vương Hạo Thần thấy nàng đồng ý liền mừng rỡ, lại cùng nàng nói chuyện một hồi lâu, mới có chút không bỏ buông Nhạc Thi Dao, quay về chuẩn bị cho chuyến hạ sơn lần đầu tiên của mình.

Chuyến đi sắp tới, hắn muốn đem tu vi của mình tăng mạnh, sau đó mới quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hạ sơn

Vương Hạo Thần mất một chút thời gian để chuẩn bị hành lý cho mình, lại nhờ sư nương Nhạc Thi Dao chuẩn bị giúp mình một ít tông môn nhiệm vụ, bởi vì hắn một chuyến đi này nhất định sẽ tiêu tốn không ít thời gian, nhân tiện có thể đi làm một ít nhiệm vụ để lấy điểm công hiến, đồng thời nhân cơ hội đó tu luyện khả năng thực chiến của bản thân.

Sau buổi tối hôm đó, Vương Hạo Thần cùng Nhạc Thi Dao quan hệ trở nên có chút thay đổi, không còn đơn giản là sư nương cùng đệ tử như trước, lại thêm vào một chút tình cảm mập mờ.

Vương Hạo Thần mặc dù đối với tình cảm nam nữ không rõ ràng lắm, thế nhưng hắn đủ đầu óc để hiểu ra mình tình cảm đối với sư nương không chỉ đơn giản là tôn kính cùng dựa vào như trước, biến hoá này để cho hắn cảm giác có chút không kịp thích ứng.

Còn Nhạc Thi Dao thì lại đang rất hoang mang, bởi vì nàng mặc dù có tình cảm với Vương Hạo Thần, thế nhưng hai người quan hệ sư đồ còn đó, nàng thực sự khó có thể chối bỏ được sự thật này, mà nàng cũng biết, mối quan hệ này sẽ trở thành rào cản lớn nhất giữa mình và Vương Hạo Thần.

Thế nhưng hoang mang thì hoang mang, nàng vẫn tỉ mỉ giúp Vương Hạo Thần chọn lấy nhiệm vụ phù hợp với hắn, đồng thời cũng chọn một ít những vụ có độ khó cao, để cho Vương Hạo Thần sau khi tăng lên tu vi có việc để làm.

Vương Hạo Thần nhìn hơn chục bản thông tin nhiệm vụ trước mà cười khổ không thôi, sư nương đúng là không muốn mình lười biếng đây mà.

Hành lý cùng nhiệm vụ đều đã chọn xong, Nhạc Thi Dao đem một tấm bản đồ được cho Vương Hạo Thần, dặn dò nói:

-Đây là ta trước đây ngẫu nhiên thu được một tấm bảo tàng bản đồ, cái này bảo tàng có lẽ đối với ta không có giá trị gì, nhưng đối với ngươi thì lại là bảo vật vô giá! Nếu ngươi có thể đem cơ duyên ở chỗ đó đạt được, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều!

Vương Hạo Thần cẩn thận đem bản đồ cất kỹ, cười nói:

-Đa tạ sư nương!

Sư nương khẽ gật đầu, phất tay nói:

-Tốt rồi, những gì có thể giúp ta đều đã làm, ngươi lần này ra ngoài lịch luyện phải nhớ kỹ, tính mạng là quan trọng, vì thế những lúc quan trọng không cần cậy mạnh, chỉ cần bảo toàn tính mạng là được!

Vương Hạo Thần cười lĩnh hội, đột nhiên hắn tiến lên hai bước, vòng tay ôm chặt lấy Nhạc Thi Dao mềm mại ngọc thể, miệng khẽ nói bên tai nàng:

-Sư nương, người cũng phải bảo trọng!

Nhạc Thi Dao ngọc thể khẽ run lên, khuôn mặt đỏ hồng, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu tình cảm, thấp giọng nói:

-Tiểu tử ngốc! Ngươi đã chiếm ta tiện nghi như vậy, nhất định phải bình an trở về a!

Vương Hạo Thần buông ra nàng, mỉm cười nhìn nàng lần cuối, sau đó liền xoay người cất bước đi về phía Thiên Sinh Môn sơn môn.

Nhạc Thi Dao nhìn theo hắn thân ảnh đang mờ dần, trong mắt có không bỏ cùng lo lắng, thế nhưng cũng có một phần chờ mong, muốn được nhìn hắn bộ dạng sau khi trở về sẽ như thế nào.

Nhạc Thi Dao đưa cho Vương Hạo Thần tấm bản đồ kia, vị trí là chỉ Nhai Đỉnh sơn mạch, cách Thiên gần 100 dặm về hướng phía bắc, là một vùng sơn mạch nhỏ tương đối hẻo lánh, cách tông môn khá xa, bình thường cũng ít có tông môn đệ tử đến đó lịch lãm.

Bởi vì bọn hắn đã quen việc có tông môn che chở, cho dù ra ngoài tu luyện cũng sẽ không đi quá xa, gặp chuyện phiền phức tông môn cường giả có thể nhanh chóng chạy tới cứu viện.

Thế nhưng Vương Hạo Thần biết cứ ở dưới tông môn cánh chim, vậy hắn sẽ không bao giờ trưởng thành được, chỉ có ra ngoài tìm kiếm thuộc về cơ duyên, đồng thời trải qua sinh tử lịch luyện, mới có thể trở thành chân chính cường giả.

Vương Hạo Thần cũng không biết, ngay ở lúc hắn vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn không lâu, ba đạo thân ảnh khác cũng nhanh chóng đuổi theo, một người trong số đó, chính là cùng Vương Hạo Thần có một đoạn ân oán, Lục Phong.

Từ sau khi Chúc Ly bại trận, Hồng Thạch Phong người cũng đã không có xem thường Vương Hạo Thần như trước, vẫn một mực chú ý hắn hành tung, đến hôm nay phát hiện hắn đã ra ngoài lịch lãm, liền lập tức phái người đuổi theo, mà Lục Phong thì xung phong lĩnh đội.

Lục Phong nhìn thấy Vương Hạo Thần từ một tên không thể tu luyện đột nhiên tăng mạnh tu vi, dùng một loại tốc độ như vũ bão đuổi theo hắn, lại liên tiếp mấy lần hành hạ hắn tay chân, trong lòng có thể nói là tức giận vô cùng.

Mục đích của bọn hắn lần này, cũng không phải giáo huấn Vương Hạo Thần đơn giản như vậy, mà là muốn trực tiếp giết chết hắn.

Ở trong tông môn cấm chém giết lẫn nhau, thế nhưng ra bên ngoài rồi, coi như Vương Hạo Thần bị bọn hắn giết chết, cũng không có ai nghi ngờ lên đầu bọn hắn.

Từ điểm đó cũng nhìn ra được, Thiên Sinh Môn nhìn vào thì có vẻ đoàn kết, thế nhưng kỳ thực lại âm thầm nội đấu bên trong, hơn nữa còn là vô cùng kịch liệt, cái này cũng nói lên Lý Thiên Dương con người chỉ ăn ngọt không ăn đắng, vô cùng tàn nhẫn, Vương Hạo Thần bởi vì khiến bọn hắn Hồng Thạch Phong mất mặt vài lần, Lý Thiên Dương liền trực tiếp hạ lệnh ám sát đối phương.

Mặc dù chuyện nhỏ này không phải ý chính của Lý Thiên Dương, thế nhưng Lục Phong bọn người ý định hắn làm sao có thể không biết? Thế nhưng hắn cũng không ra tay ngăn cản, chứng tỏ là ngầm đồng ý.

Vương Hạo Thần cũng không biết sau lưng có người đuổi theo hắn, chỉ dựa theo lộ tuyến đi về hướng bắc.

Thiên Sinh Môn thân là đại tông môn xung quanh phạm vi có vô số thành trì, tiểu trấn đóng giữ, theo lộ tuyến, Vương Hạo Thần vừa rời khỏi tông môn, đi một buổi liền có thể gặp được một cái tiểu trấn, gọi là Hoàng Thạch Trấn.

Hoàng Thạch Trấn không lớn lắm, thế nhưng người sống cũng tương đối nhiều, thỉnh thoảng còn có thể gặp được võ giả tán tu.

Vương Hạo Thần lần đầu tiên rời núi đến những nơi như vậy, trong lòng khỏi nói phải có bao nhiêu bỡ ngỡ, đi đâu cũng nhìn cảnh vật xung quanh bằng đôi mắt hiếu kỳ.

Bởi vì hắn dung mạo rất tuấn tú, khí chất lại không dám phàm nhân, vì thế trên đường đồng dạng nhận được không ít ánh mắt quan sát.

Vương Hạo Thần đã đi đường nửa ngày, liền ghé vào một quán ăn nhỏ, kêu một ít món ăn ngồi dùng bữa.

Hắn trước đây đã từng được sư nương giảng qua một ít chuyện ngoài tông môn, vì thế cũng trước khi đi đã nhờ sư nương đem toàn bộ điểm cống hiến còn lại của hắn đổi thành bạc, mặc dù có không nhiều lắm, thế nhưng muốn ăn mấy bữa cơm là không có vấn đề.

Cơm ăn được quá nữa, Vương Hạo Thần đột nhiên phát hiện trước đường phố lại có một đống người đang chen chúc nhau, tính tò mò khiến hắn ngưng thần nhìn kỹ, sau đó liền thấy được một màn để cho hắn phải ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên đường chính giữa có một tiểu nữ hài mặc quần áo thô rách rưới đang quỳ gối trước mặt mọi người, trong tay nàng ôm lấy một cái trung niên nữ tử, quần áo đồng dạng rách rưới vô cùng, dung mạo mặc dù xinh đẹp như lại tái nhợt không chút huyết sắc.

Tiểu nữ hài mặc dù bẩn thỉu rách rưới, thế nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp vô cùng tự nhiên, hai hàng lông mi dài quyến rũ, mỹ mâu tràn ngập hơi nước, khiến cho người ta thương tiếc trong lòng, mũi cao môi mỏng, nói chung là cực kỳ mỹ lệ, tương lai tất nhiên là một cái mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Người qua đường nhìn thấy dung mạo của nàng, đều thầm khen một tiếng nữ hài thật đẹp.

Lúc này, ở trước mặt tiểu nữ hài cùng người phụ nữ kia là ba cái nam tử thân thể hùng tráng, sau lưng đeo lấy từng kiện vũ khí, rõ ràng là vũ giả.

Ba người khuôn mặt tràn đầy ý dâm nhìn chằm chằm tiểu nữ tử, ánh mắt thô lỗ ở trên người nàng đảo loạn, tựa hồ chỉ hận không thể ngay lập tức lôi nàng lên cùng mình đại chiến một trận.

Một tên trong ba người tham lam nhìn tiểu nữ hài, nói:

-Tiểu cô nương, mẹ của ngươi giữa thanh bạch nhật lấy trộm tiền của chúng ta, chuyện này ba huynh đệ chúng ta không thể tính sổ, ngươi tốt nhất là đi theo chúng ta đi thôi, dùng thân thể của ngươi trả nợ cho mẹ của ngươi a!

-Nói bậy! Ta cùng mẫu thân tuy là nghèo đói, thế nhưng chưa từng cướp bóc của ai! Hơn nữa mẫu thân của ta chỉ là một người bình thường, làm sao có khả năng ở dưới mắt các ngươi cướp đồ, các ngươi rõ ràng là ngậm máu phun người!

Tiểu nữ hài căm hận nhìn hắn, không gì sánh được phẫn nộ hét.

Mọi người xung quanh ánh mắt đồng tình nhìn nàng một cái, bọn họ từng nhiều lần gặp qua mẹ con bọn họ, biết rằng hai người đều là người trung thực, rất được mọi người quý mến, đồng thời cũng biết là ba người kia là đang vu khống hãm hại hai mẹ con bọn họ.

Thế nhưng bọn họ cho dù biết như vậy, cũng không dám ra mặt nói giúp, bởi vì ba người kia có vũ giả tu vi, phàm nhân trong mắt bọn hắn giống như con kiến hôi, người bước ra khẳng định sẽ bị ba người đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hùng thị ba huynh đệ

A? Vậy ý của ngươi là ba huynh đệ chúng ta đang nói dối vu khống ngươi? Thật đúng là to gan, trước mặt mọi người lại dám bịa chuyện hoang đường!

Một cái nam tử khác nghe nàng nói như vậy không chỉ không giận mà còn cười lạnh, nghiền ngẫm nhìn nàng mà nói.

-Đại ca! Nữ hài này không được trưởng bối dạy dỗ như vậy, lại dám vu khống chúng ta, tội không thể tha thứ! Nhất định phải bắt nàng về hảo hảo dạy dỗ một phen a!

Nam tử kia quay sang nói với nam tử đứng chính giữa ba người, cũng là bọn họ đại ca.

-Nhị đệ nói rất đúng!

Tên đại ca kia gật đầu cười nói, ánh mắt nhìn tiểu nữ hài tràn ngập dục vọng.

Ba huynh đệ hắn làm chuyện ác đã lâu, hôm nay trên đường vô tình gặp được tiểu nữ hài mẫu thân, thấy nàng dung mạo xinh đẹp liền nổi tà niệm, giả vờ cùng nàng nói chuyện một hồi, sau đó liền diễn một tuồng kịch, vừa ăn cắp vừa la làng, vu khống cho nàng là trộm tiền của bọn hắn, muốn đem nàng mang đi.

Phụ nhân hiển nhiên là chống trả quyết liệt, cuối cùng bị bọn hắn lỡ tay đả thương, mặc dù ba người không phải cố ý, thế nhưng một phàm nhân nào có thể chịu được vũ giả lực lượng, vì thế phụ nhân lập tức trọng thương hấp hối.

Ba người bọn hắn còn đang tiếc rẻ, lại nhìn thấy tiểu nữ hài chạy tới tìm mẫu thân của mình, phát hiện nàng dung mạo so với phụ nhân còn xinh đẹp hơn, trong lòng tà hoả lại nổi dậy.

Rất hiếm khi gặp được nữ hài cực phẩm như vậy, bọn hắn ý muốn sau khi đem nàng chộp vào tay nhất định phải thoả thích hưởng thụ một phen, giúp bọn hắn thoả mãn dục tính.

Hai người kia hiểu ý nhìn hắn một cái một, cất bước đi đến gần tiểu nữ hài cùng phụ nhân kia.

Tiểu nữ hài trong nháy mắt kinh hoảng, vội vàng hướng mọi người xung quanh cầu cứu nói lớn:

-Xin các vị ra tay cứu giúp chúng ta mẹ con, sau này tiểu nữ nhất định sẽ dùng thân báo đáp!

Nàng cũng là rơi vào đường cùng rồi, nếu như thân thể của nàng rơi vào trong tay ba người kia, kết cục nhất định sẽ bi thảm vô cùng, như vậy còn chẳng thà đem nó giao cho người khác, ít nhất cũng sẽ không trở thành đồ chơi trong tay bọn họ.

Thế nhưng tiểu nữ hài thực sự phải thất vọng rồi, bởi vì những người xung quanh tất cả đều là phàm nhân, thực sự không có ai muốn chết mà đi ra giúp mẹ con bọn họ.

Hai nam tử kia đắc ý nhìn xung quanh một chút, cười ha hả đi tới tại nữ hài trước mặt, một người một tay bắt lấy nàng bả vai, đem nàng khống chế.

Tiểu nữ hài kịch liệt dãy dụa, thế nhưng làm thế nào cũng không thoát được cánh tay giống như kìm sắt của người kia.

Lúc này, thanh âm của tên đại ca lại truyền tới:

-Bắt luôn cái kia phụ nhân, mặc dù hơi lớn tuổi một chút, bất quá hương vị khẳng định không tệ!

Thực ra cũng chẳng cần hắn phải nói, tên còn lại sớm đã đi tới phụ nhân bên người, một cánh tay nhấc lên nàng thân thể, phụ nhân lúc này đã trọng thương gần chết, căn bản không còn sức lực hay ý thức để phản kháng, thân thể sụi lơ nằm vật trên vai tên nhị ca.

Tiểu nữ hài nhìn thấy mẫu thân bị khinh bạc, hơn nữa khoé miệng còn chảy ra từng dòng máu tươi, hai mắt liền đỏ lên, không ngừng gào khóc van xin mà nói:

-Không... không, cầu xin các người buông tha mẹ của ta! Ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho các người, cầu các người buông tha nàng a!

Nàng nhìn ra được, mẫu thân đã cận kề cái chết, sức lực không còn tí nào, nếu còn bị mấy cái nam nhân kia chà đạp, nàng khẳng định sẽ không tránh khỏi cái chết.

Thế nhưng nàng gào thét, chỉ đổi lấy mấy tên nam tử khoái trá tiếng cười.

Đúng vào lúc tiểu nữ hài đã tuyệt vọng, từ phía sau đám người bỗng truyền đến một đạo lạnh như băng thanh âm:

-Đường đường là vũ giả, lại đi khi dễ phàm nhân, các ngươi tâm đúng là bị chó ăn rồi hay sao?

Mọi người nghe được đạo thanh âm này, khuôn mặt nhất thời sửng sốt, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên dung mạo tuấn mỹ vô song đang từ trong quán ăn bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cái kia ba huynh đệ.

Người này không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần, chuyện vừa rồi hắn đã chứng kiến toàn bộ, coi như là người ngu cũng có thể nhìn ra là ai đúng ai sai, mà Vương Hạo Thần mặc dù không quá ưu thích xen vào chuyện người khác, thế nhưng hắn lại nhìn không được ba người kia đổi bại hành động, lại đối với tiểu nữ hài kia tình cảnh có chút cảm động, đồng thời thưởng thức nàng trung nghĩa tính cách, vì thế mới quyết định đi ra ngăn cản ba người kia.

Ba huynh đệ kia không ngờ lại bị người cản đường, trong lòng căm tức, đang muốn ra tay giáo huấn đối phương, lại nhìn thấy Vương Hạo Thần trên áo có biểu tượng của Thiên Sinh Môn, lập tức hoảng sợ.

Thiên Sinh Môn ở khu vực này chính là vô thượng tồn tại, không người dám chọc, mà Thiên Sinh Môn đệ tử ra ngoài tu luyện cũng rất ít khi bị người ngoài nhắm vào, bởi vì ai cũng không muốn đắc tội quái vật lớn như Thiên Sinh Môn.

Ba huynh đệ bọn hắn, trên giang hồ được gọi là Hùng thị tam đạc ác thiếu, trước giờ việc ác vô số, thế nhưng khi nhìn thấy Vương Hạo Thần là Thiên Sinh Môn đệ tử, trong lòng cũng lập tức sinh ra thối ý.

Mặc dù đối với tiểu nữ hài cùng phụ nhân kia bọn hắn có rất lớn dục vọng, thế nhưng suy nghĩ kỹ càng, vì hai cái nữ nhân mà đắc tội Thiên Sinh Môn đệ tử thì thực sự không đáng.

Vả lại, Thiên Sinh Môn đệ tử khả năng không có tại nơi này dừng lại lâu, đợi hắn đi khỏi, hai nữ nhân kia chẳng phải lại là bọn hắn thịt cá trên thớt rồi hay sao?

-Được rồi, xem như các ngươi gặp may!

Hùng Đại đối với hai tên đệ đệ phất tay, ý bảo bọn hắn thả người.

Hùng Nhị, Hùng Tam mặc dù không cam tâm, thế nhưng cũng biết được nặng nhẹ, đành phải đem tiểu nữ hài cùng phụ nhân thả xuống, bất quá ánh mắt lại âm độc nhìn qua hai nàng một chút, tựa như muốn nói: đợi Thiên Sinh Môn đệ tử kia đi mất, các ngươi nhất định sẽ trở thành bọn lão tử trên giường đồ chơi!

Tiểu nữ hài tuổi còn nhỏ, thế nhưng lại rất sáng dạ, nhìn ra được ba người ý tứ, trong lòng sợ hãi, các nàng mặc dù tạm thời thoát được lúc này, thế nhưng khi Thiên Sinh Môn đệ tử kia đi rồi, chờ đón các nàng vẫn sẽ là địa ngục trần gian.

Hùng thị ba huynh đệ đang muốn rời đi, Vương Hạo Thần thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến:

-Ta cho các ngươi đi rồi sao?

Hùng Đại chau mày, con ngươi dần biến lạnh, xoay người lại nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Tiểu tử! Ba huynh đệ chúng ta cho Thiên Sinh Môn một bộ mặt, không muốn động tới ngươi, ngươi đừng có không biết tốt xấu!

Hắn nhìn ra được, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ, bọn hắn ba người thì có Hùng Nhị, Hùng Tam là Tứ Tinh Vũ Đồ, bản thân hắn càng là một vị Ngũ Tinh Vũ Đồ thực lực mạnh mẽ, nếu không phải cố kỵ Thiên Sinh Môn, bọn hắn đã sớm muốn ra tay diệt sát Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cười nhạt, đạm thanh nói:

-Các ngươi cho Thiên Sinh Môn mặt mũi có quan hệ gì đến ta? Các ngươi muốn thả ta đi, thế nhưng ta lại muốn mượn đầu của các ngươi dùng một lát a!

Hắn làm sao có thể không nhìn ra ba người này ý tứ, chính là muốn đợt hắn rời đi, sau đó trút giận lên tiểu nữ hài kia cùng mẫu thân của nàng, vì thế hắn cũng không phải là muốn đuổi ba người đi, mà là muốn tại nơi này chém giết bọn họ.

Hùng thị ba huynh đệ nghe hắn nói như vậy, sắc mặt liền triệt để âm trầm, biết được ngày hôm nay khó tránh khỏi một trận chiến, bọn hắn tuy là e ngại Thiên Sinh Môn, thế nhưng nếu như thật không có cách, cũng chỉ có thể trước tiên giết chết tiểu tử trước mắt, sau đó nhanh chóng đào tẩu, Thiên Sinh Môn hẳn cũng không rảnh tới mức bởi vì một tên nho nhỏ đệ tử mà truy sát bọn hắn đến chân trời góc biển đi?

Dù sao, tiểu tử trước mắt này đã không muốn buông tha bọn hắn, tiếp tục chạy không có ý nghĩa, vậy chẳng bằng đem y giết đi rồi nói!

Thế nhưng, bọn hắn cũng phải ra tay nhanh gọn, bởi vì nếu kéo dài lâu, sẽ dẫn đến Thiên Sinh Môn những cái khác đệ tử, vậy thì không xong rồi.

Hùng Đại đưa mắt ra dấu với Hùng Nhị, Hùng Tam, ba người ở chung lâu năm, nhìn thấy ám hiệu liền hiểu ngay ý tứ của đối phương, mỗii cái liền âm thầm gật đầu.

-Đã như vậy... chúng ta chỉ có thể lấy mạng của ngươi rồi nói sau!

Hùng Đại sắc mặt nhìn về phía Vương Hạo Thần lập tức biến thành dữ tợn, một tay gỡ xuống vẫn đeo sau lưng trường đao, sau đó một đao vung lên, hoá thành kinh khủng đao mang hướng Vương Hạo Thần trảm đến.

Hùng Đại thân là Ngũ Tinh Vũ Đồ, đối với thực lực của mình rất tự tin, cho rằng một đao này của mình đã thừa sức lấy mạng Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trảm Sát

Vương Hạo Thần tự nhiên sớm đã ngờ tới chuyện này, ánh mắt nhìn thế đao Hùng Đại giết tới hoàn toàn không có chút sợ hãi, một tay đem Tử Lam Kiếm đeo trên lưng rút ra, một kiếm tuỳ ý bổ đi ra, kiếm quang rực rỡ loé lên, không chút kiêng kị cùng Hùng Đại trường đao chính diện đối kháng.

-Keng!

Một đạo kim thiết va chạm thanh âm vang lên, Hùng Đại thân ảnh bị Vương Hạo Thần chấn cho liên tiếp lùi về phía sau, trường đao trong tay kém một

chút liền rơi xuống đây.

Hùng Đại khuôn mặt biến thành kinh hãi, hắn thế nào cũng không nghĩ tới, nam tử tuấn mỹ như tiểu bạch kiểm trước mắt lại có lực lượng kinh khủng như vậy, tuy chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng lại vượt xa hắn Ngũ Tinh Vũ Đồ lực lượng.

Kỳ thật cái này cũng không có gì quái lạ, Vương Hạo Thần sau khi tu thành Viêm Lôi Quyết, lực lượng cơ bản của hắn cũng đã vượt qua bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, Hùng Đại mặc dù là Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng hắn chỉ là một cái tán tu, không có được cao cấp vũ kỹ, chỉ dựa vào một thân man lực thuần tuý, vì thế tự nhiên không phải là Vương Hạo Thần chi địch.

-Cùng tiến lên giết hắn!

Hùng Đại biết rõ lần này chính mình gặp phải đại tông môn thiên tài yêu nghiệt loại kia đệ tử, trong lòng không còn dám xem thường Vương Hạo Thần, trước mắt, chỉ có thể liên thủ với Hùng Nhị, Hùng Tam mới có cơ hội chém giết địch thủ.

-Muốn lấy nhiều khi ít?

Vương Hạo Thần cười lạnh một tiếng, năm ngón tay nắm lại thành quyền, thi triển ra Phục Hổ Quyền, một quyền đánh về phía Hùng Đại.

Vương Hạo Thần đơn thuần lực lượng đã vượt qua bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, lúc này lại thi triển ra Phục Hổ Quyền, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ bên trong cường giả, cùng không dám cùng hắn ngạnh kháng.

Hùng Đại không kịp né tránh, đành phải vung đao trảm ngang một cái, lần nữa cùng Vương Hạo Thần so đấu lực lượng.

-Ầm!

-Phốc!

Hai người tu vi chênh lệch hai tiểu cảnh giới, thế nhưng Vương Hạo Thần nguyên khí so với Hùng Đại thì hùng hậu hơn nhiều, một lần va chạm này, Hùng Đại thân hình lại hướng về phía sau bạo lui mấy chục bước, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu tươi, trên người xuất hiện thương thế.

-Vũ Phong Thức!

Vương Hạo Thần không muốn dây dưa với bọn hắn, trực tiếp thi triển ra Toàn Phong kiếm pháp thức thứ nhất Vũ Phong Thức, chân đạp bộ pháp, thân ảnh như quỷ mị hiện ra, một kiếm đâm về phía Hùng Tam yết hầu.

Toàn Phong kiếm pháp chí nhanh chí giản, Vương Hạo Thần lúc này thi triển ra Vũ Phong Thức một kiếm, coi như Ngũ Tinh Vũ Đồ đều sẽ hoa mắt váng đầu, Hùng Tam chẳng qua chỉ mới vừa bước vào Tứ Tinh Vũ Đồ, căn bản chỉ kịp nhìn thấy nhìn một đạo kiếm quang rực rỡ, sau đó ngay cả vũ khí cũng không kịp tháo xuống, liền bị Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm một kiếm đâm xuyên yết hầu.

Máu tươi lập tức bắn ra như mưa!

-A...

Hùng Tam chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, máu tươi từ yết hầu cuồng phun đi ra, sinh cơ trong mắt nhanh chóng tiêu thất, dần trở thành một cỗ thi thể lạnh băng.

Một kiếm diệt sát Tứ Tinh Vũ Đồ!

Giờ khắc này, Hùng Đại cùng Hùng Nhị hai mắt con mắt đều mở to hết cỡ, trong lòng không cách nào tin được tam đệ nhiều năm cùng mình làm chuyện ác đầy rẫy, nay lại đột nhiên chết đi như vậy, hơn nữa còn là chết ở trong tay một cái tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ thiếu niên.

Kinh ngạc qua đi, hai người trong lòng lập tức nổi lên kinh thiên lửa giận, hai mắt đều đỏ quát lớn:

-Dám giết tam đệ ta, ngươi muốn chết!

Hùng Nhị dẫn đầu xuất thủ, hắn vũ khí là một thanh trường côn, tu vi so với Hùng Tam mạnh hơn mấy phần, là đạt tới Tứ Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, lúc này một gậy toàn lực đập đi ra, đỉnh đầu hướng Vương Hạo Thần cuồng đánh đi tới.

Mà Hùng Đại cũng không cố kỵ nữa, một tay dẫn theo trường đao hướng Vương Hạo Thần bên còn lại giết tới, thế đao cực kỳ hung hãn, lực lượng so với Hùng Nhị còn phải mạnh hơn nhiều.

Bất quá, mấy cái tán tu như bọn hắn một thân lực lượng tuy có, thế nhưng lại không biết vận dụng như thế nào để phát huy ra hiệu quả tốt nhất, cũng không có tu luyện vũ kỹ, vì thế trong mắt Vương Hạo Thần bọn họ chẳng khác nào hai cái tiểu hài tử lực lưỡng đang nhảy nhót vậy.

Đối mặt hai cái mãng phu như vậy, Vương Hạo Thần coi như không đem Viêm Lôi Quyết thi triển, cũng có thể nhẹ nhõm chém giết bọn hắn.

Khoé miệng hơi nhếch lên, hắn thân ảnh lập tức giống một đầu linh xà tránh sang một bên, để cho hai người công kích thất bại, đồng thời, Vương Hạo Thần một kiếm cũng thuận thế trảm qua, hướng Hùng Nhị thắt lưng chặt tới.

Hùng Nhị cảm thấy đôi mắt có chút hoa lên, hắn thật không hiểu nổi, Vương Hạo Thần tu vi so với hắn thấp một cái tiểu cảnh giới, thế nhưng tốc độ vì sao lại nhanh tới không hợp thói thường như vậy, dựa vào hắn năng lực cũng chỉ kịp nhìn thấy một đạo tàn ảnh, sau đó phát hiện ra nơi thắt lưng có kiếm phong ùa tới, lúc này mới hoảng hốt quay đầu lại, trường côn trong tay toàn lực vung lên, hoá thành côn ảnh đánh loạn bốn phía.

Thế nhưng Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm lại giống như một đầu cá trạch trơn trượt, mặc cho trường côn cuồng công như thế nào, đều không thể đánh trúng thân kiếm dù chỉ một lần.

-Phốc!

Tử Lam Kiếm mang theo kinh người lực lượng, một kiếm trảm vào Hùng Nhị nơi thắt lưng, đem hắn cả chém làm hai khúc, máu tươi như suối bắn ra, nhuộm đỏ cả nền đất.

Hùng Nhị bị giết về sau, Hùng Đại cũng thấy được kết quả, biết mình nếu không trốn e rằng cũng không thoát khỏi cái chết, vì thế lập tức quay đầu bỏ chạy thục mạng, ngay cả quay đầu lại nhìn xem hai vị đệ đệ của mình một lần cũng không có.

Thế nhưng Vương Hạo Thần sớm đã chú ý đến hắn, làm sao lại để Hùng Đại chạy thoát, chỉ thấy hắn cánh tay vung lên, Tử Lam Kiếm trong tay hoá thành một luồng kiếm quang đuổi theo Hùng Đại, trực tiếp xuyên thủng hắn lồng ngực, đem hắn đóng đinh trên mặt đất.

Trước khi chết, Hùng Đại trong lòng khắp nơi đều là hối hận, bất quá đã không có chỗ dùng.

Ác nhân làm việc ác tất có quả báo, lý lẽ này hoàn toàn chính xác, ít nhất là trong hôm nay.

Vương Hạo Thần đối với việc đánh chết Hùng thị ba huynh đệ không có bao nhiêu đắc ý, bởi vì ba người này thực lực coi như cộng lại chung một chỗ cũng vẫn kém xa không lâu trước đây bại trong tay hắn Chúc Ly, hắn nếu là không thắng được bọn họ, vậy còn không bằng tìm đậu hủ đập đầu chết cho rồi.

Mọi người xung quanh vẻ mặt không thể tin chứng kiến tất cả, bọn họ thật không nghĩ tới, Hùng thị ba huynh đệ vậy mà lại chết trong tay một cái thanh niên trẻ tuổi như vậy, hơn nữa là hoàn toàn không có lực phản kháng mà bị chém giết.

Bất quá cái này cũng khiến bọn họ vui mừng, bởi vì từ bây giờ ít nhất sẽ không bị mấy tên ác bá kia ức hiếp nữa.

Vương Hạo Thần đem túi càn khôn của Hùng thị ba huynh đệ thu vào tay, sau đó quay sang nhìn tiểu nữ hài đang quỳ dưới đất, nghĩ ngợi một chút, đem một cái bao chứa đầy bạc đưa cho nàng, nói:

-Cầm đi đi! Chút bạc này tuy không thể trong nháy mắt để cho ngươi giàu có, thế nhưng cũng có thể cho ngươi cùng mẫu thân sau này có một chút vốn làm ăn!

Nói rồi, hắn cũng không định nán lại, chuẩn bị xoay người rời đi, thế nhưng vạt áo vào lúc này đột nhiên bị một bàn tay nhỏ bé níu lại, khiến cho hắn khẽ cau mày nhìn lại, chỉ thấy tiểu nữ hài kia đang nắm lấy vạt áo của hắn, thanh âm có chút run rẩy đáng thương mà nói:

-Cầu... cầu vị đại nhân này cứu mẫu thân của ta a!

Vương Hạo Thần nhìn tiểu nữ hài bộ dáng này, trong lòng không hiểu sao lại không có cách từ chối nàng, bởi vì hắn trước đây, cũng giống như nàng, không có thực lực, chỉ có thể nhận người ức hiếp, bất quá hắn so với nàng phải may mắn rất nhiều, bởi vì hắn còn có sư nương bảo vệ, còn tiểu nữ hài này cùng mẫu thân của nàng lại chỉ có thể dựa vào nhau mà sống.

Vương Hạo Thần đi tới phụ nhân bên người, kiểm tra nàng thương thể một chút, lông mày hơi giãn ra, người phụ nữ này thương thể tuy nặng, trong mắt thường nhân là khó có thể sống tiếp, thế nhưng đối với hắn cũng không có gì đáng ngại.

-Yên tâm, mẫu thân của ngươi không có chuyện gì!

Vương Hạo Thần mỉm cười xoa đầu tiểu nữ hài, giọng chấn an nói.

Nụ cười của hắn, tựa như gió xuân ấm áp, để cho tiểu nữ hài trong lòng không hiểu sao lại an bình, tin tưởng hắn.

Vương Hạo Thần đem phụ nhân đỡ dậy, nhìn tiểu nữ hài hỏi:

-Nhà ngươi ở đâu?

Tiểu nữ hài vội vàng dẫn đường, đem Vương Hạo Thần dẫn tới một ngôi nhà tồi tàn cuối Hoàng Thạch Trấn, trong nhà chỉ có mấy thứ đồ vật đơn giản cùng một cái giường gỗ, Vương Hạo Thần đem phụ nhân đặt trên giường, sau đó lấy ra mấy viên đan dược trị thương chiếm được từ trong túi càn khôn của Hùng thị ba huynh đệ để cho nàng ăn vào, sau đó lại truyền vào nàng cơ thể một ít nguyên khí, trợ giúp nàng khôi phục thương thể.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bạch Linh

Vương Hạo Thần chữa trị cho phụ nhân về sau, liền quay sang nhìn tiểu nữ hài mỉm cười nói:

-Mẫu thân ngươi không có chuyện gì, nhiều nhất ba ngày nàng liền có thể khôi phục lại!

Tiểu nữ hài vẻ mặt vui mừng, hai mắt tràn đầy cảm kích quỳ xuống nói:

-Đa tạ ân công ra tay cứu giúp, tiểu nữ Bạch Linh nguyện làm nô tỳ phục thị báo đáp người!

Vương Hạo Thần không nghĩ tới tiểu nữ hài có ý định như vậy, hắn vừa giúp nàng chẳng qua là nhìn Hùng thị ba huynh đệ không vừa mắt mà thôi, kỳ thực cũng không có ý gì với nàng.

Không thể phủ nhận, Bạch Linh dung mạo rất đẹp, dáng người cũng nở nang khiến cho người thèm thuồng, thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng đã in sâu bóng dáng của sư nương Nhạc Thi Dao, nữ tử khác cho dù có đẹp đến mấy, vào mắt hắn nhiều nhất cũng là thưởng thức một chút mà thôi.

Vương Hạo Thần đem Bạch Linh đỡ lên, xoa đầu nàng nói:

-Nha đầu ngươi nói gì vậy? Ta chẳng qua là tiện tay giúp ngươi mà thôi, không cần để trong lòng, chuyện ngươi vừa nói quên đi a!

Nào ngờ, Bạch Linh lần này rất kiên định, lần nữa quỳ xuống khổ sở nói:

-Bạch Linh đã từng nói, chỉ cần có người ra tay cứu ta và mẫu thân, ta nhất định sẽ lấy thân báo đáp người đó! Mong ân công cho ta cơ hội đã trả ơn người, nếu không ta cả đời này đều sống không yên lành!

Vương Hạo Thần gặp phải nàng bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, không khỏi cười khổ một tiếng, ngón tay xoa xoa mi tâm một chút, trong lòng lại không có chủ ý.

Hắn còn phải đi xa lịch luyện, làm sao có thể dẫn theo một cái không có tu vi nha hoàn, đây là hại người hại mình a!

Thế nhưng là, tiểu cô nương kia bộ dạng nhìn rất cương quyết, hắn cũng không thể cứ như vậy gạt nàng qua một bên.

Hắn đành phải đem mình lý do nói cho Bạch Linh, tưởng nàng sẽ vì như vậy liền lui bước, không ngờ tiểu cô nương này lại nói:

-Vậy ta liền ở nơi này chờ ân công, nếu thật sự không thấy ân công quay lại, ta liền đến Thiên Sinh Môn tìm người a!

Vương Hạo Thần triệt để thúc thủ vô sách.

Bất đắc dĩ, Vương Hạo Thần liền chỉ có thể nói:

-Tốt, tốt! Sau khi ta quay về nhất định sẽ quay lại nhận ngươi, bất quá không phải nô tỳ, mà là em gái nuôi của ta, vậy được không?

-Đa tạ ân công!

Bạch Linh vui sướng cảm tạ, chuyện này thực sự là vượt quá nàng mong đợi, mặc dù Vương Hạo Thần còn chưa chính thức thu nhận nàng, thế nhưng bản thân nàng đem mình xem là nha hoàn của hắn.

Vương Hạo Thần cười cười, lại nói:

-Bạch Linh, ngươi sau này đừng gọi ta là ân công, gọi ta một tiếng đại ca ca là được rồi!

Bạch Linh e thẹn mà gật đầu, nói:

-Đại ca ca! Ngươi hẳn là đói bụng rồi, để ta đi làm đồ ăn cho ngươi!

Nàng tự biết được đi theo Vương Hạo Thần là một điều may mắn của mình, vì thế tận lực cũng muốn làm tròn trách nhiệm của một cái nha hoàn.

Vương Hạo Thần mỉm cười, nói:

-Không cần đâu! Ngươi trải qua một ngày như vậy cũng mệt rồi, cứ nghỉ ngơi đi! Những việc đó giao cho ta là được!

Bạch Linh đem nàng xem là Vương Hạo Thần nha hoàn, thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không có ý nghĩ như vậy, dù sao hắn ở đây không được mấy ngày, vì thế cũng không có đặt nặng quan hệ chủ tớ làm gì.

-Như vậy sao được? Chuyện này vốn là việc của nô tỳ...

Bạch Linh tức khắc gấp.

Vương Hạo Thần đau đầu, đành phải diễn ra bộ mặt nghiêm nghị nói:

-Bạch Linh! Ngươi đã xem ta là đại ca, chẳng lẽ lời của ta cũng không thèm nghe sao?

-Bạch Linh không dám!

Bạch Linh vội vàng nói.

-Vậy thì tốt! Ngươi đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi a! Nếu không ca ca sẽ tức giận!

Vương Hạo Thần rất có đại ca ca phong phạm, nghiêm giọng nói.

Bạch Linh lần này không dám không nghe, hơn nữa nàng cũng phát giác ra mình bộ dáng thực sự bẩn thỉu, đứng trước Vương Hạo Thần liền xấu hổ, vì thế vội vàng bước vào phòng tắm gội sạch sẽ.

Không hiểu vì cái gì, Bạch Linh lại muốn mình ở trước mặt ca ca chính là nàng đẹp nhất, vì thế tắm gội rất lâu, thậm chí nàng cũng nghĩ tới, đây hẳn là nàng một lần lâu nhất tắm gội từ trước đến giờ.

Nàng chọn cho mình một bộ y phục tử tế nhất có thể, định ra ngoài giúp Vương Hạo Thần làm cơm, thế nhưng khi ra đến nơi, lại không còn nhìn thấy hắn bóng dáng.

-Đại ca ca?

Bạch Linh hai mắt nhìn ngó xung quanh, trong lòng dâng lên một cỗ bất an, hắn không phải là bảo mình tắm rửa, sau đó lặng lẽ bỏ đi rồi chứ?

Có lẽ thật có khả năng này, nàng chỉ là một tiểu cô nương nghèo khó, làm sao có tư cách làm hắn nha hoàn đây?

Càng nghĩ, Bạch Linh hai mắt liền dâng lên hơi nước, lại không ngừng khóc đến thương tâm.

-Bạch Linh, làm sao lại khóc rồi?

Đúng lúc này, một đạo nam tử thanh âm từ phía sau vang lên, Bạch Linh giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạo Thần đang từ cửa nhà đi vào, liền mừng rỡ, không nhịn được chạy tới ôm chặt lấy hắn, giống như lại sợ hắn đi mất.

Vương Hạo Thần hơi chút nghi hoặc, cô nàng này lại xảy ra chuyện gì rồi? Làm sao lại kích động như vậy?

Bạch Linh đem mặt vùi vào Vương Hạo Thần lồng ngực, khẽ nấc nói:

-Đại ca ca! Ta tưởng ngươi đi rồi, nghĩ ngươi không cần ta!

Vương Hạo Thần xoa đầu nàng, nói:

-Ta đã nói sẽ thu ngươi, sao có thể bỏ đi được, ta chỉ là ra ngoài mua cho các ngươi ít quần áo mới mà thôi!

Bạch Linh sửng sốt, hoá ra từ nãy tới giờ là nàng nghĩ nhiều rồi sao?

Vương Hạo Thần lấy ra từ trong túi càn khôn một bộ y phục mới tinh đưa cho Bạch Linh, cười nói:

-Đem mặc vào đi! Hi vọng nó hợp với ngươi!

Bạch Linh hai tay có chút run rẩy nhận lấy, trong lòng lại cảm động vạn phần, nàng không ngờ Vương Hạo Thần lại đối tốt với nàng như vậy, đây thực sự là chủ nhân đối với nô tỳ sao?

Bạch Linh thân là nữ tử, tự nhiên đối với bản thân có y phục mới rất thích thú, vào phòng chậm rãi đem y phục mặc vào, chỉnh sửa mái tóc một chút, sau đó mới đi ra ngoài.

Không thể không nói, Bạch Linh tiểu cô nương này thật sự rất đẹp, khuôn mặt không chút trang điểm nhưng vẫn đẹp hơn vô số tiểu thư khuê các, làn da trắng mịn màng, phối hợp với hồng y càng thêm xinh đẹp, mặc dù nàng còn nhỏ, chưa quá 13 tuổi, thế nhưng đã lộ ra vẻ đẹp tràn đầy sức sống của thiếu nữ mới lớn.

Vương Hạo Thần nếu không phải từ nhỏ sống với sư nương, e rằng cũng đã bị nàng sắc đẹp làm cho điên đảo rồi.

Lúc này hắn đang ở trong nhà bếp, chăm chú làm đồ ăn, Bạch Linh mấy lần muốn giúp hắn một tay, thế nhưng đều bị hắn cự tuyệt, nói nàng chỉ cần ở ngoài chờ đợi là được.

Bạch Linh đứng bên ngoài có chút phức tạp nhìn vào nhà bếp, nàng không nghĩ tới, mình thân là nha hoàn của người ta, thế nhưng công việc đều bị đối phương chiếm hết.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần đem mấy món ăn dọn ra trên bàn, hương thơm bốc lên khiến người khác nhìn vào đều chảy nước miếng.

Bạch Linh đứng hầu ở bên cạnh Vương Hạo Thần, cũng không có ngồi xuống cùng hắn dùng cơm.

-Bạch Linh, ngươi làm cái gì vậy? Còn không mau ngồi xuống dùng bữa?

-Đại ca ca chính là ân nhân của Bạch Linh, hôm nayđại ca ca thu ta làm em gái nuôi, nhưng ở trong lòng Bạch Linh, ta chính là đại ca ca nha hoàn! Bạch Linh thân là nô tỳ, làm sao dám ngồi cùng bàn ăn với đại ca ca!

Bạch Linh cố chấp nói.

Vương Hạo Thần cau mày, đành phải diễn ra bộ mặt nghiêm nghị, nói:

-Ngươi có phải hay không là muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?

Bạch Linh lập tức hoảng sợ:

-Nô tỳ không dám!

-Vậy cứ theo lệnh ta mà làm!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

-Vâng, đại ca ca!

Bạch Linh không dám trái lời hắn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn, Vương Hạo Thần lúc này mới hài lòng gật đầu, nói:

-Mau ăn đi a!

Bạch Linh bây giờ mới chú ý tới mấy món ăn trên bàn, gồm có một đĩa rau xào, một thịt kho, cùng một bát canh cá thơm lừng ăn với cơm trắng.

Bạch Linh cùng mẫu thân của nàng nghèo khổ, mỗi bữa trước đây chỉ có cơm trắng ăn no là rất quý rồi, đồ ăn kèm chỉ có mấy món đồ chay linh tinh, càng đừng đề cập tới thịt cá.

Nàng vừa trải qua một ngày dài, sớm đã rất đói bụng, nay lại nhìn thấy từng món ăn hấp dẫn như vậy, lúc này không nhịn được nữa, dùng đũa gắp một miếng thịt mà ăn.

Thịt vừa vào miệng, một cỗ hương vị thơm ngon đậm đà ở trong miệng tan chảy mà ra, để cho nàng vô cùng yêu thích.

-Đại ca ca! Ngươi làm thức ăn thật ngon a!

Bạch Linh không nhịn được nói, nàng thật sự khó mà tin được, một cái tu đạo vũ giả, lại có khả năng nấu nướng tuyệt vời như vậy, trong suy nghĩ của nàng, những người kia phải là cao cao tại thượng, không bao giờ đụng tới bếp núc cơ.

Vương Hạo Thần mỉm cười, gắp một miếng rau bỏ vào bát cho nàng, nói:

-Vậy thì ăn nhiều một chút!

Bạch Linh gật gật đầu, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì, vội vàng nói:

-Đại ca ca! Còn ta mẫu thân...

Nàng còn chưa nói hết, Vương Hạo Thần đã biết ý, liền nói ngay:

-Mẹ ngươi thân thể còn yếu, chưa ăn được cơm, ta đã nấu cháo cho nàng rồi! Ngươi lát nữa cho nàng ăn là được!

Bạch Linh cảm động nhìn Vương Hạo Thần, hắn không chỉ mua y phục, nấu ăn cho nàng, không có chút nào giá đỡ, lại còn nghĩ tới nàng mẫu thân, cũng không biết trên thế giới này, có được mấy cái nam nhân đối với mình mới thu một cái thị nữ liền tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cường địch đánh tới

Vương Hạo Thần ở lại nhà Bạch Linh hơn hai ngày, trong những ngày này, hắn hoặc là trợ giúp Bạch Nhược Trần, cũng là Bạch Linh mẫu thân trị thương, hoặc cùng nàng dạo chơi, hắn tiền tài không có nhiều lắm, thế nhưng cũng dư xài, lại từ Hùng thị ba huynh đệ lấy được một số lượng không nhỏ bạc, vì thế tiêu xài có chút thả tay.

Bạch Linh từ nhỏ tới lớn chưa được sống qua những ngày thoải mái như vậy bao giờ, vì thế trên khuôn mặt xinh đẹp luôn mang nụ cười vui vẻ động lòng người.

Chỉ là, trong những ngày này, Vương Hạo Thần cũng gặp một chuyện làm hắn tương đối khó hiểu.

Đó là khi vận công trị thương cho Bạch Nhược Trần, hắn mơ hồ phát hiện trong cơ thể nàng có chút quái lạ, nguyên khí của hắn đi vào cơ thể của nàng, thế nhưng lại gặp nhiều chỗ tắc nghẽn, khiến cho nguyên khí của hắn truyền vào có chút khó khăn, đồng thời cơ thể Bạch Nhược Trần lại mơ hồ của một cỗ lực lượng kháng cự hắn nguyên khí.

Mặc dù loại lực lượng này rất yếu, vô pháp cùng Vương Hạo Thần nguyên khí so sánh, thế nhưng một phàm nhân bình thường làm sao có thể có năng lượng chống lại hắn nguyên khí?

Bất quá Vương Hạo Thần cũng không nghĩ nhiều, cỗ lực lượng kia tuy là có chút chống đối hắn nguyên khí, thế nhưng cũng chẳng thể gây bao nhiêu khó dễ cho hắn, nhiều nhất là để hắn tốn thêm chút công phu mà thôi.

Đến ngày thứ ba, Vương Hạo Thần lại cùng Bạch Linh đi mua một ít đồ dùng cần thiết cho hai mẹ con nàng, bởi vì Vương Hạo Thần đánh giết Hùng thị ba huynh đệ một màn được mọi người nhìn thấy, vì thế khi gặp đều là vẻ mặt cung kính, ngay cả khi hắn mua hàng đều được giảm giá không ít.

Mà Bạch Linh, thì lại đi ngay bên cạnh hắn, vì thế nhận được không ít ánh mắt hâm mộ của mọi người.

-Đại ca ca! Chúng ta bị rất nhiều người nhìn a!

Bạch Linh có chút không quen với việc này, ngại ngùng nhìn Vương Hạo Thần khẽ nói.

Bất quá nàng trong lòng cũng không phải hoàn toàn ghét việc này, bởi vì bất cứ một nữ tử nào đều muốn đi bên cạnh một cái vừa có thực lực vừa anh tuấn giống như Vương Hạo Thần, cho dù chỉ là làm nô tỳ cho hắn cũng rất tốt.

Vương Hạo Thần cũng không quen cảm giác này, thế nhưng hắn rất nhanh liền thích ứng, cười đáp:

-Hẳn là ngươi quá xinh đẹp! Người ta mới không nhịn được nhìn nhiều vài cái!

-Đại ca ca!

Bạch Linh khuôn mặt hơi hồng lên, hờn dỗi nhìn hắn một cái.

Kỳ thực cũng đúng như thế, Bạch Linh sau khi ăn mặc đàng hoàng một chút, thì cho dù không trang điểm, cũng là một tiểu mỹ nhân, trên đường đi dẫn tới không ít ánh mắt rực cháy, nếu không phải bên cạnh nàng có Vương Hạo Thần đi cùng, đã sớm có nam nhân đi tới cùng nàng bắt chuyện.

Vương Hạo Thần đang muốn tiếp tục trêu nàng vài câu, đúng lúc này, hắn lông mày đột nhiên hơi nhíu lại, phát hiện mấy đạo thân ảnh nơi xa, thần sắc trong mắt biến ảo một cái, nói:

-Bạch Linh, ngươi đi về nhà trước đi! Ta có chút chuyện phải làm!

Bạch Linh sửng sốt một chút, không hiểu chuyện gì, thế nhưng sau khi nàng chú ý tới Vương Hạo Thần sắc mặt có chút lạnh lẽo thì biết ngay là có chuyện không ổn, hắn đã bảo nàng đi về trước, chính là để mình rảnh tay hành động, vì thế nàng cũng không muốn làm hắn vướng bận, không nói hai lời đối với Vương Hạo Thần thi lễ một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Vương Hạo Thần để cho Bạch Linh rời đi, đúng là không muốn nàng dính vào rắc rối, bởi vì hắn đã phát hiện ba cái Thiên Sinh Môn đệ tử, mà một người trong đó cũng không phải khác chính là một kẻ có ân oán với hắn, Lục Phong.

Lục Phong đối với hắn có ác tâm Vương Hạo Thần sớm đã biết rõ, trước đây hắn đã không biết bao nhiêu đau khổ từ tay y, thậm chí có một lần suýt nữa bị Lục Phong đánh chết, Vương Hạo Thần sau khi có thể tu luyện, liên tiếp đánh mặt Hồng Thạch Phong hai lần, lần này chạm mặt Lục Phong thân là Hồng Thạch Phong đệ tử, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện tốt.

Quả nhiên, đúng vào lúc Vương Hạo Thần nhìn thấy Lục Phong ba người thì bọn họ cũng phát hiện hắn, Lục Phong đi đầu càng là nở nụ cười âm trầm, bước nhanh tới trước mặt hắn.

Lục Phong đứng trước mặt Vương Hạo Thần, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn hắn, cười lạnh nói:

-Vương Hạo Thần! Tìm ngươi thật đúng là khó khăn, bất quá chúng ta một chuyến này cũng xem như không có uổng công!

-Các ngươi đang tìm ta?

Vương Hạo Thần trong lòng cảm giác có chuyện gì đó không ổn, hắn cùng Lục Phong có ân oán, đối phương sao có thể tìm hắn mà có chuyện tốt được?

-Vương Hạo Thần! Nếu như ngươi ở Minh Thiên Phong làm rùa đen rút đầu, chúng ta quả thật cầm ngươi không có biện pháp, thế nhưng ngươi hết lần này tới lần khác lại chọn đi ra ngoài! Hắc hắc... cái này coi như là ngươi ở bên ngoài không may tử vong, mấy lão gia hoả kia cũng không thể nói cái gì!

Lục Phong nụ cười càng lúc càng thêm âm trầm, trong mắt lại lộ ra sát ý nồng nặc.

Vương Hạo Thần phát hiện Lục Phong nơi khoé mắt sát ý, rốt cuộc hiểu rõ mục đích của đám người này tới đây, thì ra là muốn âm thầm diệt trừ hắn, chỉ là hắn thật không nghĩ tới, cái kia Hồng Thạch Phong phong chủ Lý Thiên Dương lại điên tới mức này, vậy mà thực sự dám phái người đi giết đồng môn đệ tử.

Vương Hạo Thần nghĩ đến chuyện này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, Thiên Sinh Môn rốt cuộc là loại tông môn kiểu gì đây? Ngay cả chuyện trắng trợn phái người chém giết đồng môn như vậy cũng không có ai hỏi tới?

Hay là, hắn thực lực trong mắt những đại nhân vật kia chỉ là con kiến hôi, bọn họ cho rằng hắn chết cũng liền chết đi, vì thế mới không có ai hỏi tới?

-Thật tốt Lý Thiên Dương! Vương Hạo Thần ta một ngày không chết, sau này nhất định phải tìm ngươi đòi một cái công đạo!

Vương Hạo Thần xiết chặt hai nắm đấm, trong mắt thần sắc bắt đầu biến hoá, vừa mới rời khỏi tông môn đã gặp truy binh, cái này hoàn toàn nằm ngoài hắn dự tính, hơn nữa Lục Phong tu vi đã là Thất Tinh Vũ Đồ, hai cái đệ tử khác cũng là Lục Tinh Vũ Đồ cấp bậc, dựa vào hắn thực lực hiện tại, đừng nói ba người, coi như tuỳ tiện một người đi lên hắn cũng chưa chắc đã đối phó được.

Thế nhưng, cái này không có nghĩa là hắn sẽ thúc thủ chịu trói, đánh không lại, chẳng lẽ không thể chạy sao?

Lục Phong nhìn Vương Hạo Thần bộ dáng, tựa hồ đoán được đối phương suy nghĩ, khoé miệng khẽ nhếch lên thành vòng mỉa mai ý cười, quay mặt sang nhìn đứng bên cạnh hắn một vị Lục Tinh Vũ Đồ đệ tử, nói:

-La sư đệ! Tiểu tử này để cho ngươi đến thu thập a, ta cũng không muốn đối với mặt hạng rác rưởi này ra tay!

La sư đệ trong miệng, là chỉ một vị Hồng Thạch Phong đệ tử, tên gọi là La Thiên Hành, năm này 19 tuổi, tu vi vừa vặn đạt tới Lục Tinh Vũ Đồ, thiên phú của hắn xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bất quá Lục Phong cho rằng, La Thiên Hành so với Vương Hạo Thần cao hơn ba tiểu cảnh giới, đối phó hắn đã là giết gà dùng dao mổ trâu rồi.

La Thiên Hành gật đầu, vẻ mặt kiêu ngạo tiến lên mấy bước, hướng về Vương Hạo Thần quát lớn một tiếng:

-Vương Hạo Thần! Mau khoanh tay chịu trói đi!

Nói rồi, hắn đã trước một bước xuất thủ, tay cầm một thanh trường kiếm, một kiếm đâm đi ra, hướng Vương Hạo Thần bạo dâm mà đến.

La Thiên Hành thiên phú lót đáy là sự thật, thế nhưng hắn dù sao cũng có Lục Tinh Vũ Đồ tu vi, thực lực phải so với Chúc Ly mạnh hơn rất nhiều.

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, cánh tay đem Tử Lam Kiếm đeo sau lưng rút ra, cũng không có ý thoái lui, hắn sau khi tu thành Viêm Lôi Quyết, đang rất cần một cái đối thủ nghiệm chứng bản thân thực lực đây.

Nếu là Lục Phong tự mình xuất thủ, hắn có lẽ chỉ thể lập tức bỏ chạy, thế nhưng La Thiên Hành thực lực tuy mạnh, nhưng còn không đến mức để cho hắn không đánh mà lui.

Vương Hạo Thần thân ảnh như quỷ mị, trong phút chốc liền xuất hiện bên cạnh La Thiên Hành, để cho đối phương kiếm kia chém vào khoảng không, cùng lúc đó, một đạo kiếm phong gào thét mà ra, Tử Lam Kiếm bằng một loại kinh thiên tốc độ hướng La Thiên Hành chém tới.

Một kiếm này vừa ra, xung quanh cuồng phong lập tức nổi lên cuồn cuộn.

Toàn Phong kiếm pháp... Vũ Phong Thức!

La Thiên Hành sắc mặt khẽ biến, Vương Hạo Thần luyện thành Toàn Phong kiếm pháp hắn đã có nghe nói qua, thế nhưng cũng không để trong lòng, hắn cho rằng Vũ Phong Thức của Vương Hạo Thần tuy có thể đánh bại Chúc Ly, thế nhưng vô pháp làm gì được hắn, bất quá lúc này hắn liền biết là mình sai rồi.

Một kiếm này, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ cũng không dám không nhìn tới!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Phải giết

La Thiên Hành thu hồi lòng khinh thị lúc trước, trường kiếm trong tay khẽ lật một cái, trên thân kiếm hiện ra lấp lánh kim quang, sau đó liền hướng Vương Hạo Thần bổ tới.

Một đạo màu vàng kiếm quang nhanh như lưu tinh bạo chém mà đến.

Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ, Kim Vân kiếm pháp.

La Thiên Hành thuộc tính nguyên khí là kim, hắn tu luyện Kim Vân kiếm pháp đúng là rất hợp cách, kiếm kỹ thi triển đi ra cực kỳ cứng rắn, dưới Lục Tinh Vũ Đồ rất ít có người có thể phá vỡ.

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, La Thiên Hành một kiếm này, uy lực tại trong Lục Tinh Vũ Đồ cũng có thể tính là mạnh mẽ, chỉ dựa vào hắn đơn thuần lực lượng bất luận kết hợp với Toàn Phong kiếm pháp hay Phục Hổ Quyền đều ngăn cản không nổi.

-Ai... không nghĩ tới sớm như vậy phải dùng tới ngươi rồi!

Vương Hạo Thần thở dài một hơi, hắn không muốn sớm như vậy liền bại lộ Viêm Lôi Quyết trước mặt người khác, bởi vì đây chính là hắn chân chính át chủ bài, thế nhưng nếu bây giờ không sử dụng nó, vậy hắn nhất định phải bại trong tay La Thiên Hành rồi.

-Bất quá, cũng để cho các ngươi xem một chút ta Viêm Lôi Quyết uy lực đi!

Vương Hạo Thần gạt bỏ tạp niệm, hai mắt rực cháy chiến ý, song thủ kết ấn, trên đỉnh đầu có từng đạo hùng hậu nguyên khí xông thẳng lên tận trời.

Mà quanh người hắn lúc này, lại xuất hiện từng dòng xích hồng nguyên khí, trong lúc mơ hồ mang theo như có như không tiếng sấm rền, khí thế cuồng bạo như một đầu viễn cổ cự thú đang thức tỉnh sau giấc ngủ dài.

-Hửm?

Lục Phong bị một màn này của Vương Hạo Thần khiến cho ngẩn ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vương Hạo Thần quanh người xích hồng nguyên khí hồi lâu, khuôn mặt đột nhiên đại nhiên.

Hắn không phải kẻ ngốc, biết được muốn đem nguyên khí trong người cô động và kích phát ra ngoài cơ thể đến tình trạng như vậy, chỉ có một khả năng, đó là người đó phải tu luyện huyền công!

Thế nhưng mà, Vương Hạo Thần chỉ mới có Tam Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể tu thành huyền công?

-Không... không có khả năng! Hắn tuyệt đối không có khả năng sớm như vậy đã tu thành huyền công!

Lục Phong trong lòng không ngừng gào thét, đánh chết cũng không muốn tin tưởng Vương Hạo Thần lại có khả năng như vậy, phải biết, huyền công chính là cực kỳ quý giá đồ vật, đồng thời đối với ngộ tính yêu cầu cực cao, tu vi càng thấp, muốn lĩnh ngộ huyền công càng cần thiên phú tuyệt hảo, không ai khác, ngay cả Lục Phong hắn thân là Thất Tinh Vũ Đồ, thế nhưng trước Vũ Sĩ cũng vô vọng tìm hiểu ra huyền công áo nghĩa.

Theo Lục Phong biết, trong Thiên Sinh người có thể tại Vũ Đồ cảnh tu thành huyền chỉ có lác đác mấy người, mà những người, không ai không phải là thiên tài hiếm có của tông môn.

Thế nhưng tại Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới luyện thành huyền công, thì toàn bộ Thiên Sinh Môn cũng không có lấy một người.

Đừng nói Tam Tinh Vũ Đồ, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ trở xuống cũng không có.

Chính vì thế, Lục Phong mới sống chết không chịu tin tưởng Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đồ đã luyện thành huyền công, cái này cơ bản là không thể nào, hắn cũng không chịu tin tưởng một kẻ luôn bị hắn xem thường lại có thiên phú kinh khủng như vậy, vì thế coi như cho là bản thân nhìn nhầm, cũng quyết không chịu tin tưởng Vương Hạo Thần đã tu thành huyền công.

La Thiên Hành đương nhiên cũng vô pháp tin tưởng Vương Hạo Thần đây là đang thi triển một loại huyền công, thế nhưng hắn cũng không dám khinh thường, bởi vì Vương Hạo Thần lúc này, cho hắn một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Vương Hạo Thần lần đầu thi triển Viêm Lôi Quyết đối địch, tự nhiên có vài chỗ hơi không ăn khớp, thế nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới uy lực của môn huyền công này bao nhiêu.

-Hôm nay, liền lấy ngươi thử xem uynh lực của Viêm Lôi Quyết đi...

Vương Hạo Thần trong mắt lướt qua một tia tàn khốc, toàn thân bốc lên một bá vương khí thế, thanh âm bình tĩnh, vang vọng mà lên:

-Viêm Lôi Khí!

-Oanh!

Quanh người hắn xích hồng nguyên khí vào một khắc đi đột nhiên bạo khởi, hoá thành một đạo màu đỏ viêm lôi khí trụ từ đỉnh đầu của hắn phóng lên tận trời, sau đó dũng mãnh hướng La Thiên Hành đánh xuống.

-Lại có thể vận dụng nguyên khí ly thể cách không đối địch, trời ạ... hắn thật sự đã tu thành huyền công rồi hay sao?

Lục Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm đạo kia viêm lôi khí trụ, trong lòng cuồng loạn gào thét.

Vũ giả ai cũng có riêng mình nguyên khí, thế nhưng muốn đem nguyên khí ly thể, hoặc xa hơn là cách không đối địch, vậy trừ phi hắn là Vũ Vương, nếu không muốn làm được chuyện đó, chỉ có một biện pháp đó là thành tựu huyền công.

Đến một bước này rồi, coi như là Lục Phong có không cam lòng đến mức nào đi nữa, thì hắn cũng không thể không thừa nhận, Vương Hạo Thần hết 99% là đã tu luyện huyền công, hơn nữa còn là đại công cáo thành.

-Kẻ này tuyệt đối không thể lưu, nếu không sau này một khi hắn trưởng thành, ta tuyệt đối sẽ không có đất dung thân!

Lục Phong nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt sát ý không cách nào ngăn chặn bạo dũng, hắn bây giờ đã có chút thực sự sợ hãi đối phương thiên phú.

Tam Tinh Vũ Đồ tu thành huyền công, cái này nghe thôi cũng đã đủ rợn người.

Lục Phong không biết trên Huyền Vũ đại lục có hay không yêu nghiệt làm được điều tương tự, thế nhưng hắn lại biết, toàn bộ Thiên Sinh Môn, hay thậm chí là cả Đông Hoa hoàng triều, trong dòng thời gian dài vô tận, cũng đã có vô số thiên tài sinh ra, thế nhưng không có một ai có thể làm được điều này.

Vì thế, hắn trong lòng đã có quyết định, hôm nay cho dù là phải bỏ ra đại giới gì, cũng muốn đem Vương Hạo Thần giết chết tại chỗ này.

Quay trở lại trận đấu, La Thiên Hành lúc này khuôn mặt đã tràn đầy ngưng trọng nhìn viêm lôi khí trụ đang đánh tới, một kích này, để cho hắn cảm nhận được to lớn uy hiếp, nếu không cẩn thận đối phó, hắn nhất định sẽ phải ăn quả đắng.

-Kim Vân kiếm pháp, Kim Vân Nhất Kiếm Trảm!

La Thiên Hành nắm lấy chuôi kiếm, toàn lực mạnh mẽ chém xuống. Một đạo thô to kiếm mang, đột nhiên đánh xuống, phóng thẳng lên hư không, sau đó tại dưới vô số ánh mắt kinh hãi của nhiều, cùng viêm lôi khí trụ đâm vào cùng một chỗ.

Kim Vân Nhất Kiếm Trảm, là một tuyệt kỹ trong Kim Vân kiếm pháp, uy lực vô cùng cường đại, ít nhất gấp đôi các chiêu thức bình thường khác trong bộ kiếm phápn ày, La Thiên Hành thi triển ra Kim Vân Nhất Kiếm Trảm, đã khiến cho hắn trong người nguyên khí tiêu hao không ít, thế nhưng uy lực cũng mạnh tới kinh người.

Ầm! Ầm!

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ kinh người va chạm vào nhau, tạo ra từng đợt sóng dư ba mãnh liệt càn quét xung quanh, mà tại trung tâm vụ va chạm, lại tràn ra một cỗ lực lượng khủng bố, đến mức ngay cả một vị Lục Tinh Vũ Đồ cũng không dám tuỳ tiện xông vào.

Khá tốt, thường nhân xung quanh đã sớm trốn đi, chỉ dám ở phía xa xa nhìn xem chiến đấu, nếu không một khi bị dư ba của hai đạo công kích này đánh trúng, e rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Xích quang cùng với kim quang tại cùng một chỗ tranh đấu lẫn nhau, toả ra chói mắt hào quang.

Lục Phong và một vị Hồng Thạch Phong đệ tử khác tên là Trương Diệm, đồng loại nhíu mày, bọn hắn thế nhưng mà nhìn ra, Vương Hạo Thần " Viêm Lôi Khí ", cùng với La Thiên Hành " Kim Vân Nhất Kiếm Trảm ", uy lực sàn sàn nhau tầm đó, có chăng là cái sau nhỉnh hơn một chút, thế nhưng cũng không có cách nào phân ra thắng bại.

Hai người cũng không nghĩ tới, dựa vào La Thiên Hành tu vi Lục Tinh Vũ Đồ, cũng chỉ có thể cùng Vương Hạo Thần Tam Tinh Vũ Đồ đánh ngang tay.

-Xem ra, chúng ta chỉ có thể tự mình xuất thủ, đánh chết tiểu tử kia rồi!

Lục Phong xoa bóp nắm đấm, lạnh nhạt đạo.

Hắn cũng không muốn thuyền lật trong mương, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là bằng mọi giá phải chém giết Vương Hạo Thần ở chỗ này, không cho đối phương cơ hội lật bàn, bởi vì một khi để đối phương đào thoát, vậy mọi việc coi như biến thành công cốc.

Hơn nữa, điều khiến người ta sợ hãi nhất ở một vị thiên tài là gì? Đó là khả năng phát triển của hắn không giống người thường, thực lực sau khi trải qua sinh tử nhất định sẽ càng thêm nhanh chóng tăng lên.

Vương Hạo Thần bây giờ đã có thể cùng La Thiên Hành đánh tới bất phân thắng bại, nếu lại cho hắn một ít thời gian, để Vương Hạo Thần đột phá tới Tứ Tinh Vũ Đồ, e rằng chính bản thân Lục Phong cũng không cầm hắn không có biện pháp.

Vì thế, cho dù việc này liên quan đến mặt mũi, thế nhưng Lục Phong cũng đã không quản nhiều được như vậy!

Mà Trương Diệm ở một bên bờ môi hơi giật giật, bất quá trong lòng cũng có chút hiểu rõ tại sao Lục Phong lại có ý định như vậy, vì thế cũng quả quyết không mở miệng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đuổi giết

Xích quang cùng với kim quang va chạm một hồi, sau đó một cái lại một cái chậm rãi tiêu tán.

Mà Lục Phong cùng Trương Diệm thì lại tập trung tinh thần, một khi phát hiện được Vương Hạo Thần thân ảnh, bọn hắn nhất định sẽ lập tức ra tay, cho đối phương một kích mất mạng.

Thế nhưng là, sau khi hào quang hoàn toàn biến mất, hai người lại chỉ nhìn thấy La Thiên Hành, còn Vương Hạo Thần thì đã không còn bóng dáng.

Lục Phong, Trương Diệm hai người đều sửng sốt, chẳng lẽ Vương Hạo Thần bị La Thiên Hành một kiếm vừa rồi chém thành cặn bã rồi sao?

Bất quá bọn hắn rất nhanh liền phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì bọn hắn nhãn lực đủ để nhìn ra được, vừa rồi Vương Hạo Thần cùng La Thiên Hành đối kháng một kích, căn bản không có rơi vào hạ phong, càng không cần nói đến chuyện bị đối phương một kiếm giết chết.

-Hắn ở đằng kia!

Lục Phong đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này lại phát hiện một đạo thân ảnh được hướng nơi xa điên cuồng chạy đi, chính là Vương Haọ Thần.

-Khốn kiếp! Bị hắn lừa rồi!

Lục Phong khuôn mặt lập tức tái xanh, hắn biết mình bị đối phương chơi xỏ.

Thì ra vừa rồi, Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không có ý định cùng La Thiên Hành liều mạng, hắn mặc dù cũng muốn toàn lực đánh một trận, thử nghiệm bản thân thực lực, thế nhưng hắn lại nặng nhẹ, cho dù hắn có thật sự thắng được La Thiên Hành thì Lục Phong cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, vì thế trong lúc chiến đấu vẫn không ngừng nghĩ biện pháp trốn thoát.

Vừa rồi, cơ hội của hắn rốt cuộc đến, Lục Phong cùng Trương Diệm đều cho là Vương Hạo Thần muốn cùng La Thiên Hành đánh một trận sống mái, trong lòng không có đề phòng hắn chạy trốn, hơn nữa lại bị hào quang che mắt một lúc, để cho Vương Hạo Thần nắm được thời cơ, lập tức mở đường chạy thoát.

Vương Hạo Thần đối với chuyện lâm trận bỏ chạy này cũng không xấu hổ, biết đối phương mạnh hơn mình vô số lần, đánh tiếp không có phần thắng mà còn không chạy, muốn ở lại đánh tới hơi thở cuối cùng thì đó không phải là can đảm, mà ngu xuẩn a!

-Đuổi theo cho ta!

Lục Phong nổi giận lôi đình quát, cùng với Trương Diệm lập tức đuổi theo Vương Hạo Thần.

Mà La Thiên Hành, vừa rồi mặc dù tiêu hao không nhỏ, thế nhưng cũng tức giận không kém, bởi vì để cho Vương Hạo Thần một cái tu vi thua kém hắn ba cái tiểu cảnh giới, chính là một chuyện vô cùng mất mặt, vì thế hắn cũng không quản nhiều thêm được, không chút chần chờ đồng dạng đuổi theo.

Vương Hạo Thần lúc này không dám có chút nào giữ lại, toàn lực thi triển Toàn Phong bộ pháp, hướng về phía một toà tiểu sơn gần đó chạy tới.

Hắn tu vi không bằng ba người kia, nguyên khí tiêu hao cũng sẽ nhanh hơn, chạy trên đường chính đó là muốn chết, chỉ có chạy vào sơn mạch, mượn địa thế núi rừng may ra mới thoát khỏi một kiếp.

Lục Phong thân là Thất Tinh Vũ Đồ, tu vi so với Vương Hạo Thần cao hơn bốn tiểu cảnh giới, tốc độ tự nhiên xa xa vượt qua Trương Diệm cùng La Thiên Hành, mỗi một bước bước ra đều cực nhanh, so với Vương Hạo Thần tốc độ còn nhanh hơn mấy phần.

Vương Hạo Thần vừa chạy không được bao xa, phía sau đã truyền đến một đạo kiếm phong rít gào, tự như một tia chớp hướng hắn sau lưng rơi xuống.

Một cỗ nguy hiểm chưa từng có cảm giác ập đến, để cho Vương Hạo Thần không khỏi rùng mình.

-Viêm Lôi Khí!

Vương Hạo Thần không xoay người lại, thế nhưng trên thân lại bốc lên cuồn cuộn xích hồng nguyên khí, mạnh mẽ lan toả, tạo thành vô số đạo nguyên khí phòng khí cản trước mặt đạo kia Lục Phong chém ra kiếm khí.

-Xẹt! Xẹt!

Đối mặt đạo kiếm khí, Vương Hạo Thần dựng lên lớp tường phòng hộ từ Viêm Lôi Khí căn bản không chống đỡ nổi, giống như đậu hủ bị đâm xuyên qua, mà đạo kiếm khí kia, thì vẫn như cũ tiếp cận Vương Hạo Thần phía sau.

Vương Hạo Thần phản ứng cực nhanh, Tử Lam Kiếm trong tay xoay ngược về sau lưng, chắn ở trước vị trí đạo kiếm khí kia đánh vào.

-Đang!

Kiếm khí đánh lên Tử Lam Kiếm trên thân, cũng không có chạm vào Vương Hạo Thần thân thể.

Rõ ràng, Lục Phong thực lực tuy rất mạnh, thế nhưng hắn vừa rồi đánh ra chỉ làm một đạo kiếm khí, uy lực không có vượt quá Lục Tinh Vũ Đồ cấp bậc công kích, lại trải qua lớp phòng hộ của Viêm Lôi Khí làm cho suy yếu, vì thế vô pháp đả thương Vương Hạo Thần.

Trái lại, lực lượng một đạo kiếm khí này của hắn còn để cho Vương Hạo Thần nhanh trí tận dụng, thân thể hướng về phía trước bắn mạnh mà đi, tốc độ trong khoảnh khắc tăng lên mấy lần, cùng Lục Phong đám người kéo dài khoảng cách.

-Hả?

Lục Phong sắc mặt hơi biến đổi, hắn một đạo kiếm khí vừa rồi mặc dù không thể so với hắn một kích toàn lực, thế nhưng cũng không ít, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ bình thường đều sẽ gặp phiền toái, thế nhưng hắn không ngờ Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ ngay cả quay người lại đều không cần, đã có thể ngăn cản hắn công kích, hơn nữa còn lợi dụng lực đạo chưa hao hết tăng tốc độ cho mình.

Thực lực cùng ý thức chiến đấu như vậy, quả nhiên là yêu nghiệt trong thiên tài!

-Kẻ này tuyệt đối không thể lưu!

Vương Hạo Thần biểu hiện càng kinh diễm, vậy Lục Phong sát tâm đối với hắn lại càng mạnh, chỉ thấy y âm thầm nghiến răng, một cặp mắt tràn ngập sát ý toàn lực đuổi theo không bỏ.

Vương Hạo Thần nhìn toà tiểu sơn đã ở ngay trước mắt, toà tiểu sơn này man thú không nhiều, thế nhưng đi vào chỗ sâu vẫn có khả năng gặp được Nhất cấp thượng đẳng man thú, dựa vào thực lực của hắn bây giờ, gặp được loại man thú này hoàn toàn chính là không có sức hoàn thủ, thế nhưng lúc này hắn đã ở vào tình thế ngàn cao treo sợi tóc, phía sau có cường địa truy đuổi, quay lại chỉ có một con đường chết, chạy vào trong núi chỗ sâu, may ra còn có cơ hội lật bàn.

Bốn người một đuổi ba truy, một đường chạy như điên tiến sâu vào trong ngọn núi, trên đường cũng gặp không ít man thú, thế nhưng một phần bởi vì bọn họ tốc độ quá nhanh, làm cho phần lớn man thú không kịp ứng, đồng thời lại bị khí thế trên người Lục Phong ba người doạ sợ, cũng không dám tiến lên tìm chết.

Bởi vì không có ngoại vật cản trở, Lục Phong, Trương Diệm, La Thiên Hành ba người càng lúc càng rút ngắn khoảng cách với Vương Hạo Thần, theo tiến độ này, không bao lâu liền có thể hoàn toàn đuổi kịp.

Vương Hạo Thần một đường tiến vào bên trong một cái hạp cốc, trong đầu lại đang sầu mi khổ kiếm suy nghĩ đối sách, đúng lúc này, hắn tâm thần đột nhiên khẽ nhảy một cái, phát hiện bên cạnh truyền tới cỗ nguy hiểm khí tức, cũng không kịp suy nghĩ, vội mạnh mẽ đạp mạnh nện đất một cái, toàn lực nhảy lên cao.

-Vèo! Vèo!

Cùng lúc đó, hai đạo màu xám thân ảnh, từ trong rừng cây lao ra, vị trí hướng tới, đúng là Vương Hạo Thần vừa rồi chỗ đứng.

Đây là hai đầu màu xám cự sói, thế nhưng so với sói xám thông thường phải lớn hơn nhiều.

-Đây là... Phong Nha Lang!

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày một cái, hai đầu Phong Nha Lang này là Nhất giai trung đẳng man thú, thực lực chẳng qua tương đương với Tứ Tinh Vũ Đồ, hắn không để vào mắt, đang muốn ra tay diệt sát hai đầu súc sinh này, đồng tử đột nhiên lại co rụt, khuôn mặt anh tuấn trở nên có chút tái nhợt.

-Vương Hạo Thần! Lần này ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Lúc này, Lục Phong cùng với Trương Diệm, La Thiên Hành cũng đã đuổi tới, thế nhưng bọn hắn sắc mặt trong nháy mắt cũng lập tức cứng ngắc lại, cơ hồ không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Trước mặt bọn hắn bây giờ, là một khung cảnh cực kỳ khủng bố, trong hạp cốc, đứng đó hơn mấy chục đầu Phong Nha Lang, từng cái đều là toả ra

hung lệ bạo ngược khí thế, lang đồng lạnh lẽo nhìn chằm chằm bốn người.

Mà ở trên hạp cốc chỗ cao nhất, có hai đầu Phong Nha Lang đang điên cuồng chiến đấu.

Hai đầu Phong Nha Lang này, hình thể so với bất kỳ một đầu Phong Nha Lang nào khác ở bên dưới đều to lớn hơn nhiều, hai khoả răng nanh cũng mọc dài trồi ra bên ngoài, hình dạng thập phần hung tợn, rõ ràng là hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang.

Tại ngọn núi này, có được hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang đã là cực kỳ đáng quý, có thể xem là vương giả tồn tại.

Phong Nha Lang sống thành bầy đàn, bình thường hiếm khi xảy ra xung đột, chỉ có khi tranh đoạt vương vị, mới có thể khiến hai đầu Phong Nha Lang đánh nhau, con chiến thắng, sẽ trở thành Phong Nha Lang Vương, thống liễm tộc đàn của nó tại địa phương này.

Mà khi hai đầu Phong Nha Lang cực mạnh đó chiến đấu, tộc đàn sẽ ở bên ngoài canh giữ, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến lại gần phạm vi quyết chiến, Vương Hạo Thần bởi vì bị đuổi giết, không cẩn thận mới chạy vào chỗ này, vì thế mới dẫn tới Phong Nha Lang tộc quần cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bài tẩy ra hết

Vương Hạo Thần ánh mắt nhìn về phía hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang đang chiến đấu, lại nhìn sang một đám Nhất cấp Phong Nha Lang trước mặt, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Chỉ là một hai đầu Phong Nha Lang, hắn không có kiêng kị, hoàn toàn có thể dễ dàng chém giết, thế nhưng tại đây có tới gần 50 đầu Phong Nha Lang, trong đó còn có mấy đầu là Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang, nếu bị bọn nó vậy công, coi như là Võ Sĩ cũng chỉ có thể tạm lãnh mũi nhọn.

Mà bây giờ, những đầu Phong Nha Lang này, lại đem hắn cùng Lục Phong ba người xem là kẻ địch, liền đem bọn hắn bao vây rồi.

Phong Nha Lang hung tính cực mạnh, nhìn thấy bốn người, giống như thấy được mồi ngon, từng cái hai mắt đều lộ ra hung quang bức người.

-Rống!

Chỉ thấy, một đầu Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang gầm thét một tiếng, dẫn đầu lao lên, mục tiêu của nó, chính là Lục Phong.

Lục Phong vận khí thực sự là không tốt lắm, bởi vì đầu Phong Nha Lang này khoảng cách cùng hắn là gần nhất, hơn nữa bởi vì hắn tu vi cao hơn những người khác, vì thế bị xem là miếng mồi ngon nhất, vì thế mới bị đầu Phong Nha Lang kia chọn làm mục tiêu.

Có kẻ dẫn đầu xuất thủ, mấy chục đầu Phong Nha Lang khác cũng không chần chờ nữa, trực tiếp lao lên, từng cái nhe nanh trợn mắt hướng bốn người hung hăng lao tới.

Vương Hạo Thần tu vi yếu nhất, thế nhưng xung quanh cũng có đến 6, 7 đầu Phong Nha Lang chọn hắn làm mục tiêu, trong đó có 4 đầu là Nhất giai hạ đẳng, còn lại 3 đầu khác là Nhất giai trung đẳng man thú.

Còn ba người Lục Phong, Trương Diệm cùng với La Thiên Hành thì lại bị hơn 30 đầu Phong Nha Lang vây công, trong đó còn có hai đầu là Nhất cấp thượng đẳng man thú.

Cái này thực sự là người không giống nhau, đãi ngộ cũng không thể so sánh, bất quá trong trường hợp này, Vương Hạo Thần thực sự cảm giác câu nói này câu nói này cũng không khó nghe như vậy, còn Lục Phong ba người thì cơ hồ là khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là La Thiên Hành cùng với Trương Diệm hai người, bọn hắn biết Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ, thế nhưng thực lực chân chính lại không thua gì bọn hắn, thế nhưng hắn đối thủ ít hắn hai người gấp mấy lần, trong lòng có thể nói là không gì sánh được biệt khuất.

Vương Hạo Thần nhìn xung quanh Phong Nha Lang đang hướng mình lao tới, bàn tay nắm lấy Tử Lam Kiếm chuôi kiếm, Viêm Lôi Quyết đồng dạng được thi triển đi ra, đối mặt với nhiều như vậy Phong Nha Lang vây công, hắn cũng không dám có giữ lại.

-Giết!

Vương Hạo Thần ánh mắt lăng lệ, một kiếm thật nhanh đâm ra, nhắm vào một đầu Phong Nha Lang gần nhất đâm tới.

-Xoạt!

Máu tươi lập tức bắn ra!

Chỉ thấy Tử Lam Kiếm chuẩn xác đâm vào Phong Nha Lang mi tâm, đem đầu lâu của nó xuyên thấu, Phong Nha Lang trong mắt sinh cơ lập tức biến mất, ngã xuống đất chết đi.

Man thú hung tính rất mạnh, mặc dù thấy đồng bạn bị giết, thế nhưng cũng không có chút sợ hãi lao lên, hai đầu Phong Nha Lang khác vung lên móng vuốt, hướng Vương Hạo Thần sau lưng vỗ tới.

-Vũ Phong Thức!

Vương Hạo Thần phản ứng cực nhanh, trường kiếm tay xoay ngược về phía sau, tựa như một cơn gió lướt qua, đem hai đầu Phong Nha Lang móng vuốt chặt đứt.

Hai đầu Phong Nha Lang bị Vương Hạo Thần dùng Tử Lam Kiếm chém đứt một chân, hung tính cho dù có mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi, không ngừng ngửa mắt lên trời tru lên thảm thiết, quằn quại ở trên mặt đất.

Vương Hạo Thần không có thời gian để ý tới hai con Phong Nha Lang kia, bởi vì hắn bên cạnh đã bị một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang khác lao tới công kích.

Ba đầu Phong Nha Lang vừa rồi bị Vương Hạo Thần trảm sát đều là Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, thực lực căn bản không thể so sánh với Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang.

Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, bình thường đều có thực lực ngang ngửa vũ giả tu vi Tứ Tinh Vũ Đồ, trong đó còn có một số con có thực lực cực mạnh, có thể so sánh với Ngũ Tinh, thậm chí Lục Tinh Vũ Đồ vũ giả.

Vương Hạo Thần có thể tuỳ ý chém giết Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, thế nhưng đối mặt Nhất giai trung đẳng Phong nha Lang, hắn lại không thể không nghiêm túc đối phó.

-Phục Hổ Quyền!

Trên người Viêm Lôi Khí cuồn cuộn lưu chuyển, tựa như từng đạo màu đỏ lôi quang, ngay sau đó, một tiếng hổ khiếu vang lên, Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền đánh ra một quyền, quyền ảnh mang theo xích lôi chi ảnh, tựa như một đầu xích hồng cự hổ đánh về phía Nhất cấp trung đẳng Phong Nha Lang.

Phục Hổ Quyền tứ hổ chi lực, bình thường có thể trọng thương Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, lúc này phối hợp với Viêm Lôi Khí, lực lượng càng thêm mạnh mẽ, đánh chết Ngũ Tinh Vũ Đồ cũng rất dễ dàng, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ đều có không nhỏ lực uy hiếp.

-Oanh!

Nhất cấp trung đẳng Phong Nha Lang thực lực có thể so sánh với nhân loại vũ giả Tứ Tinh Vũ Đồ, thực lực không kém, thế nhưng cũng không chịu nổi Vương Hạo Thần Phục Hổ Quyền lực lượng, thân hình bị đánh cho bay ra ngoài, kình lực khủng bố đem nó xương cốt đánh vỡ hơn phân nửa, thất khiếu đổ máu, tử vong ngay tại chỗ.

Vương Hạo Thần liên tiếp chém giết mấy đầu Phong Nha Lang, thế nhưng Phong Nha Lang bên ngoài vẫn còn rất nhiều, trong đó còn có không ít đầu còn chưa kịp tham chiến, lúc này đang thời lao vào, khiến cho hắn chỉ có thể không kịp suy nghĩ chiến đấu theo bản năng, Tử Lam Kiếm trong tay không ngừng vung lên, trường kiếm vung tới đâu, liền có máu tươi bắn ra ở đó, những đầu Phong Nha Lang lao tới gần đều bị hắn trọng thương thậm chí bị chém giết tại chỗ.

Mà Lục Phong, Trương Diệm, La Thiên Hành thì không có may mắn như vậy, trái lại tình cảnh đều thập phần không ổn.

Bọn hắn đối mặt Phong Nha Lang số lượng so với Vương Hạo Thần lớn hơn nhiều, trong đó Lục Phong thực lực mạnh nhất đã bị hai đầu Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang cùng 8, 9 đầu Phong Nha Lang cấp bậc thấp hơn vây khốn, do đó cho dù Lục Phong mặc dù rất mạnh, thế nhưng ứng phó cũng vô cùng cùng chật vật, thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chèo chống.

Còn Trương Diệm, La Thiên Hành thì tình huống càng thêm không xong, mỗi người đối mặt 10 đầu Phong Nha Lang, trong đó có Nhất giai hạ đẳng, cũng có không ít Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang.

Trương Diệm còn tốt một chút, thực lực của hắn vốn mạnh hơn La Thiên Hành một đoạn, có thể kéo dài chút thời gian, thế nhưng La Thiên Hành tình huống lại thập phần không ổn, hắn lúc trước cùng Vương Hạo Thần đánh một trận, nguyên khí tiêu hao không ít, lúc này bị đám Phong Nha Lang vây công căn bản không phải đối thủ, mấy lần muốn chạy trốn đều bị bức trở về, thậm chí kém một chút bị một Phong Nha Lang xé làm hai đoạn.

Vương Hạo Thần ở bên kia cũng đang bị gần mười đầu Phong Nha Lang vây công, thế nhưng hắn ý thức chiến đấu rất mạnh, kiếm pháp lại vô cùng hiệu quả, mặc dù áp lực rất lớn nhưng hắn vẫn đứng vững, thậm chí còn tạo thành thương vong không nhỏ đối với đám Phong Nha Lang kia.

Chỉ là, Phong Nha Lang thật sự quá nhiều, tuy rằng không có tồn tại có thể sánh ngang với Vương Hạo Thần chiến lực, thế nhưng lại có thể dùng số lượng bù đắp chất lượng, khiến cho hắn mỗi lần có cơ hội giết chết một đầu Phong Nha Lang thì lại bị một đầu khác công kích đến, để hắn chỉ có thể xoay kiếm về phòng thủ.

-Cứ như vậy không phải là cách!

Vương Hạo Thần càng đánh càng cảm thấy không ổn, trên trán đã từ từ toát ra từng giọt mồ hôi.

Liên tục chiến đấu, để cho hắn nguyên khí dự trữ trong người đã tiêu hao quá nửa, hiện tại mặc dù hắn còn có thể chèo chống, thế nhưng tiếp tục như vậy, hắn sớm muộn cũng bị tiêu hao đến chết.

Vương Hạo Thần tập trung tâm thần, hắn lúc này không còn để ý tới nguyên khí tiêu hao nữa, chỉ có thể toàn lực đánh cược một lần, bởi vì chỉ có đánh giết những đầu Phong Nha Lang trước mặt này, hắn mới có cơ hội sống sót.

-Xuyên Vân Thức!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ, Tử Lam Kiếm trong tay động, một kiếm đâm đi ra, trong phút chốc, thiên địa vạn vật tựa hồ cũng biến mất rồi, trong thiên địa chỉ còn lại có nhanh đến cực hạn ánh kiếm.

Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, Xuyên Vân Thức, là kiếm chiêu hắn lĩnh ngộ ngay trước khi rời khỏi Thiên Sinh Môn, vẫn chưa được thử nghiệm trong thức chiến, thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này át chủ bài chỉ còn lại nó, nếu như ngay cả một chiêu này đều không thể phá vòng vây, vậy hắn liền chỉ có thể nhận mệnh.

Thi triển ra Xuyên Vân Thức, Vương Hạo Thần tốc độ xuất kiếm ít nhất nhanh hơn khi sử dụng Vũ Phong Thức năm lần, một kiếm đâm ra, đã không thể nhìn thấy thân kiếm, chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm quang lướt qua.

Một kiếm của hắn nhanh như một tia chớp, trong chớp mắt đã xuyên thủng mi tâm của một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, máu tươi bắn ra như suối, một kiếm đã qua, thế nhưng kiếm phong vẫn còn gào thét ở đó.'

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Âm độc

Vương Hạo Thần một kiếm nối tiếp một kiếm, liên tục sử dụng Xuyên Vân Thức kiếm chiêu, tốc độ nhanh tới mức mắt thường không thể theo kịp, bất cứ một đầu Phong Nha Lang nào ở trong phạm vi xuất kiếm của hắn đều bị hắn chém giết, hoặc là bị xuyên thủng đầu lâu, hoặc là bị chém thành hai nữa.

Vương Hạo Thần lúc này tựa hồ quên hết thiên địa vạn vật, trong đầu chỉ còn một ý niệm, đó là dùng kiếm trong tay giết sạch xung quanh Phong Nha Lang.

Thi triển Xuyên Vân Thức, hắn nhất kiếm tốc độ thậm chí ngay cả Lục Tinh Vũ Đồ đều không theo kịp, coi như là Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang bị một kiếm của hắn nhắm vào cũng chỉ có một con đường chết.

Trong số những Phong Nha Lang tử vong, còn có một hai đầu có thực lực tương đương với nhân loại Ngũ Tinh thậm chí Lục Tinh Vũ Đồ.

Trong nháy mắt, hắn phạm vi xung quanh Phong Nha Lang lần lượt ngã xuống, chết đến không thể chết lại, một đòn mất mạng, bọn chúng trước khi chết thậm chí còn không biết tại sao mình chết, bởi vì Vương Hạo Thần xuất kiếm thực sự quá nhanh, bọn chúng chỉ kịp nhìn thấy một đạo kiếm ảnh, sau đó liền chết rồi.

Vương HạoThần lúc này dùng kiếm chỉ công không thủ, thế nhưng bởi vì hắn kiếm pháp quá nhanh, tuy rằng cũng có mấy đầu Phong Nha Lang nắm được hắn sở hở mà công kích, thế nhưng tốc độ lại kém Vương Hạo Thần quá xa, chưa tới nơi đã bị hắn một kiếm chém giết.

Hơn nữa, đối với những đầu Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, Vương Hạo Thần cũng lười xuất kiếm, mà vận dụng Viêm Lôi Khí từ xa đánh chết đối phương, giống như cắt dưa thái rau đồng dạng.

Lấy công làm thủ, cũng chính là biện pháp phòng thủ tốt nhất!

Cứ như vậy, gần mười đầu Phong Nha Lang, đều bị Vương Hạo Thần một mình giết sạch, trên mặt đất chất đầy Phong Nha Lang thi thể không nguyên vẹn, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả đất.

Vương Hạo Thần rốt cuộc giết ra được một con đường máu, nhân cơ hội những đầu Phong Nha Lang khác còn chưa kịp chạy tới, liền thi triển Toàn Phong bộ pháp, dốc hết sức chạy ra ngoài.

Hắn bây giờ nguyên khí đã tiêu hao rất lớn, nếu lại tiếp tục chiến đấu, vậy không đến mấy kiếm liền sẽ kiệt lực, kết quả chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

-Rống!

Vương Hạo Thần tốc độ mặc dù rất nhanh, thế nhưng vẫn bị không ít Phong Nha Lang nhìn thấy, trong nháy mắt, liền có mấy con đang vây công La

Thiên Hành cùng Trương Diệm tách ra đuổi theo hắn.

-A...

Đúng lúc nào, một tiếng kêu thảm thiết từ một chỗ gần đó truyền ra, mà kẻ phát ra tiếng kêu đó, không phải ai khác chính là cái kia La Thiên Hành.

La Thiên Hành thực lực so với Trương Diệm còn kém hơn một chút, hơn nữa nguyên khí trải qua một trận chiến với Vương Hạo Thần đã tiêu hao rất nhiều, lúc này tại dưới một đám Phong Nha Lang vây công áp lực, rốt cuộc đã không trụ nổi.

Chỉ thấy hắn vừa đau khổ đánh lùi một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, nhất thời xuất hiện sơ hở, bị một đầu Phong Nha Lang khác nắm lấy cơ hội toàn lực vung trảo chém vào sau lưng.

Phong Nha Lang móng vuốt cực kỳ sắc bén, La Thiên Hành lại không có mặc huyền khí phòng ngự, tự nhiên không cách chịu nổi, sau lưng bị da thịt bị xé rách như tương, máu tươi tuôn như suối.

La Thiên Hành cả đời cơ hồi đều ở trong tông môn tu luyện, còn chưa từng trải qua lớn như vậy thống khổ, một giây sau liền cảm giác toàn thân thoát lực, hai mắt hoa lên, chưa kịp phản ứng lại bị mấy đầu Phong Nha Lang khác vây lại, một cắn một xé, trong nháy mắt liền đem hắn cả người xé làm mấy đoạn, huyết nhục cùng nội tạng mảnh vụn bay tứ tung, lộ ra một khung cảnh cực kỳ huyết tinh.

Đáng thương La Thiên Hành, chẳng qua bởi vì muốn nịnh bợ Lục Phong mới đi theo hắn, muốn một lần lập công đối phương, lại không nghĩ tới, mình bản thân sau cùng lại phơi thây nơi chốn hoang dã, hơn nữa còn chết một cách rất tàn khốc, bị man thú xé xác ăn thịt.

Lục Phong cùng với Trương Diệm xa xa nhìn thấy một màn này, khuôn mặt tái nhợt, trong lòng càng thêm kinh hoảng, vốn dĩ La Thiên Hành còn sống, bọn hắn áp lực đã đủ lớn, nay đồng bọn chết rồi, bọn hắn áp lực sẽ càng tăng mạnh, còn chống đỡ như thế nào?

-Lục sư huynh! Chúng ta trước hết chạy đi a!

Trương Diệm nhìn Lục Phong gấp giọng nói, hắn thực sự cũng chèo chống hết nổi rồi, nếu lúc này còn không chạy, e rằng hắn kết cục cũng không tốt hơn Lục Phong là mấy.

Lục Phong chần chờ, hai mắt nhìn theo phương hướng Vương Hạo Thần chạy đi, trong mắt hiện lên một vẻ không cam lòng, hắn thật không ngờ, lần này hạ sơn mang theo hai người La Thiên Hành, Trương Diệm, thiết nghĩ có thể dễ dàng chém giết đối phương, thế nhưng hết lần này đến lần này lại để đối phương chạy thoát, hơn nữa còn tổn thất một cái La Thiên Hành, cái này để cho hắn thập phần phẫn nộ.

Mặc dù nói Vương Hạo Thần dưới sự truy đuổi của mấy đầu Phong Nha Lang chưa hẳn có thể sống sót, thế nhưng mà vạn nhất đâu?

Nhưng mặc kệ hắn đối với Vương Hạo Thần có bao nhiêu sát tâm, lúc này cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua, xung quanh Phong Nha Lang quá nhiều, hắn cho dù mạnh gấp đôi cũng không chống nổi, thậm chí ngay vào lúc này, hắn cũng không biết mình có thể từ chỗ này thoát ra hay không.

-Trương sư đệ, ngươi đi trước! Ta ở lại đoạn hậu!

Lục Phong đành phải đem Vương Hạo Thần chuyện vứt qua một bên, đề khí hét lớn một tiếng, thân ảnh lại phá vòng vây chạy tới chỗ Trương Diệm.

Trương Diệm như được đại xá, vội vàng chạy ra ngoài, trong lòng lại đối với Lục Phong cảm kích không ngớt, người kia trong lúc nguy cấp còn có thể suy nghĩ tới mình, lại còn giúp hắn đoạn hậu, quả không uổng là người mà ta Trương Diệm lựa chọn đi theo.

-Bộp!

Đúng lúc vào lúc Trương Diệm đang mừng rỡ vì sắp được thoát thân, đột nhiên hắn sau lưng bị người ta mạnh mẽ đạp một cước, Trương Diệm bởi vì không đề phòng, hơn nữa lực đạo của người kia quá mạnh, một cước liền đem hắn đạp xuống, rơi vào chỗ đám Phong Nha Lang đang lao tới.

Mà đạo thân ảnh kia, thì lại từ việc đạp lên Trương Diệm mượn lấy lực lượng, thân ảnh như một con sóc lao thẳng ra khỏi đám Phong Nha Lang vòng vây, vừa chạy vừa cười to nói:

-Ha ha! Trương sư đệ, ngươi tưởng ta ngu tới mức ở lại làm khiên cho ngươi sao? Ngoan ngoãn thay ta chịu chết đi a!

Đạo thân ảnh đó, không phải ai khác chính là Lục Phong!

Lục Phong là kẻ cực kỳ sợ chết, mà bất luận là La Thiên Hành hay Trương Diệm, trong mắt hắn chỉ là con tốt thí, hắn sao có thể vì một con tốt thí mà mạo hiểm tính mạng? Vừa rồi nói với Trương Diệm là giúp hắn đoạn hậu, cũng chỉ là nói cho hắn nghe mà, kỳ thực Lục Phong chỉ là đẩy lùi vài đầu Phong Nha Lang đuổi theo mình, sau đó liền nhanh chóng đuổi theo Trương Diệm, đem hắn đạp xuống thu hút sự chú ý của bầy Phong Nha Lang, còn mình thì nhân cơ hội đó chạy thoát.

Không thể không nói, Lục Phong một chiêu này thật sự đủ độc, Trương Diệm hoàn toàn không có đề phòng, vì thế dễ dàng mắc bẫy của hắn.

Trương Diệm không quản thân thể đang rơi xuống, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng, còn có một tia không thể tin, hắn vừa rồi vừa mới đối với Lục Phong cảm kích vạn phần, lúc này không nghĩ tới lại bị đối phương một cước đạp xuống địa ngục, cảm giác này, để cho hắn lồng ngực lập tức nặng trĩu, phun ra một ngụm tươi, hai con ngươi đỏ rực nhìn Lục Phong phương hướng rời đi gào thét:

-Lục Phong! Ngươi cái tên súc sinh lang tâm cẩu phế, ngươi chết không yên lành...

Lời nói còn chưa dứt, hắn thân thể đã rơi xuống, trong chớp mắt liền bị hơn chục đầu Phong Nha Lang lao tới cắn xé, một giây sau liền bị xé ra làm vô số mảnh nhỏ, hoàn cảnh so với La Thiên Hành lúc trước còn thảm hơn nhiều lần.

La Thiên Hành chết mặc dù oan ức, thế nhưng cũng không có cảm giác chết không mà không nhắm mắt giống như Trương Diệm lúc này, bị Lục Phong phản bội, Trương Diệm thực sự là không cam lòng mà chết đi, trước khi chết chỉ có một ý niệm, đó là nguyền rủa cái kia Lục Phong chết vạn lần.

Đám Phong Nha Lang xử lý xong Trương Diệm thi thể, lúc này, Lục Phong thân ảnh đã sớm biến mất không thấy, để cho bọn chúng chỉ có thể không có thoả mãn kêu lên mấy tiếng, sau đó liền lần nữa quay lại quan sát hai đầu kia Nhị giai Phong Nha Lang chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sơn cốc thần bí

Vương Hạo Thần đối với chuyện Lục Phong cũng không biết chút nào, lúc này hắn chỉ có một ý niệm, đó là coi như phải dốc hết hơi tàn cũng phải thoát khỏi đám Phong Nha Lang đang truy đuổi phía sau.

Thi triển Xuyên Vân Thức cùng Viêm Lôi Quyết liều mạng giết ra một con đường máu, đã để cho hắn nguyên khí không sai biệt lắm tiêu hao chín thành, lúc này nếu như lại bị bầy Phong Nha Lang kia đuổi kịp bao vây, vậy hắn thực sự chỉ có một con đường chết rồi.

Vương Hạo Thần dốc toàn lực chạy trốn, thế nhưng sau lưng hắn đám Phong Nha Lang kia lại như dòi trong xương, đuổi theo không bỏ.

Chạy hơn một khắc đồng hồ, Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí còn lại cũng tiêu hao sạch sẽ, cả người cơ hồ đều thoát lực, mấy lần suýt nữa liền ngã xuống, thế nhưng sau cùng vẫn bị hắn dùng cường đại ý chí chèo chống mà đứng vững.

Mấy đầu Phong Nha Lang phía sau, lại nhân cơ hội này rút ngắn khoảng cách, càng lúc càng gần.

-Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này sao?

Vuơng Hạo Thần trong mắt hiện ra nồng đậm không cam lòng, hắn mục tiêu rất lớn, thật sự không cam lòng vừa mới rời khỏi tông môn liền chết trong miệng thú ở nơi này.

Đúng lúc Vương Hạo Thần sắp tuyệt vọng, hắn đột nhiên phát hiện ở phía trước còn một toà sơn cốc, khoảng cách đối với không gần, thế nhưng cũng không phải rất xa.

Vương Hạo Thần lúc này đã là sơn cùng thuỷ tận hoàn cảnh, căn bản không có thời gian nghỉ nhiều, chỉ có thể níu lấy một tia hi vọng chạy vào bên trong sơn cốc.

Sơn cốc không quá to lớn, cửa vào tương đối rộng, quan sát cũng không phát hiện bất cứ đầu man thú nào.

Càng tiến sâu vào trong sơn cốc, Vương Hạo Thần lại cảm giác được một cỗ không hiểu sắc bén vô cùng khí tức, thậm chí cỗ khí tức này còn để cho hắn cảm nhận được to lớn uy hiếp, thế nhưng hắn lại không thể dừng lại, chỉ có thể không ngừng tiến sâu vào bên trong.

Vương Hạo Thần một đường chạy trốn, cũng không biết mình đã chạy bao xa, đúng lúc này, đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Bởi vì cách hắn không đến mười bước lúc này là mấy bộ xương khô!

Những bộ xương khô này tồn tại rất lâu rồi, hơn nữa tư thế vẫn lạc của những bộ xương này rất khác nhau, có bộ còn không được nguyên vẹn, từng mảnh xương vụn nằm rải rác trên mặt đất, giống như là đã trải qua một trận đại chiến sau đó liền bị giết chết.

Bên cạnh những bộ xương khô còn có mấy món huyền khí, có thương, có kiếm, có đao, có trường kích,..., hắn huyền khí cầm tay của mấy vị võ giả đã vẫn lạc kia lưu lại.

-Ầm!

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển, từng đợt cuồng phong rít gào nổi lên, Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được, cỗ sắc bén khí thế để trong một khắc này liền mạnh mẽ hơn vô số lần, để cho hắn cảm nhận được một cỗ vô tận khủng bố áp lực.

Đến một lúc này, Vương Hạo Thần rốt cuộc hiểu ra được bản nguyên của cỗ khí thế này, mặc dù không có trực tiếp hiện hữu, thế nhưng hắn vẫn có thể

cảm nhận ra được một chút, cũng không phải cái gì xa lạ, chính là kiếm khí!

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, bản thân cũng sở hữu kiếm khí, thế nhưng hắn có thể khẳng định, kiếm khí của hắn so với kiếm khí trong cốc này căn bản là không cách nào so sánh.

Hơn nữa, kiếm khí trong cốc hắn mặc dù có thể cảm nhận, thế nhưng không cách nào nhìn thấy, có thể khẳng định, kiếm khí trong cốc đã đạt đến một cảnh giới cao hơn hắn vô số lần.

-Vù!

Một trận cuồng phong lại nổi lên, cũng không có kiếm khí xuất hiện, thế nhưng mấy đầu Phong Nha Lang đuổi theo phía sau Vương Hạo Thần lại giống như bị trúng tà, thân thể đứng sững lại, sau đó lần lượt ngã xuống, một đầu Phong Nha Lang sau khi ngã xuống đều có máu tươi từ trong đỉnh đầu phụt ra, tựa hồ là bị một kiếm đâm xuyên đầu lâu mà chết.

Vương Hạo Thần lúc này lại không có thời để ý tới chuyện này, bởi vì hắn cũng đang phải toàn lực ứng phó với cỗ áp lực kia, không biết có phải bởi vì hắn cũng là kiếm tu hay không, mà không bị cỗ khí thế kia trực tiếp đè chết tại chỗ, thế nhưng hắn thân thể lúc này cũng giống như phải chịu vạn kiếm công kích đồng dạng, thống khổ vô cùng.

Kiếm khí vô hình, thế nhưng lại cực kỳ sắc bén, mỗi cái đều giống như từng thanh kiếm muốn đem da thịt của hắn toàn bộ cắt xuống, để cho hắn chống đỡ vô cùng chật vật.

Kỳ thật, không phải là Vương Hạo Thần thực lực so với đám Phong Nha Lang kia mạnh mới trụ lâu được như vậy, mà là bởi vì hắn khi gặp được cỗ khí thế kia công kích liền lập tức phòng ngự, mà đám Phong Nha Lang kia linh trí mặc dù không tệ, thế nhưng vẫn kém quá xa nhân loại, vì thế không hề làm ra bất cứ động tác phòng hộ nào, đương nhiên rất dễ dàng liền vẫn lạc.

-Ông!

Trong lúc Vương Hạo Thần kịch liệt đối kháng cỗ khí thế kia, lại không để ý đến, hắn trong mi tâm màu vàng tiểu kiếm vào lúc này lại thoáng động đậy, sau đó liền toả ra một cỗ thôn phệ chi lực, đem cỗ khí thế kia nhanh chóng cắn nuốt.

Vương Hạo Thần cảm giác được áp lực dần dần giảm đi, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh dị, sau đó lại há hốc mồm quan sát trong mi tâm màu vàng tiểu kiếm, trong lòng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

-Màu vàng tiểu kiếm này, không phải là cái gì cũng có thể hấp thu chứ?

Từ khi Vương Hạo Thần có được màu vàng tiểu kiếm, nó đã thay đổi hắn vận mệnh, hơn nữa còn không ngừng trợ giúp hắn, để cho hắn tu vi một đường tiến mạnh, hơn nữa còn có thể lập ra một thành tích vô tiền khoáng hậu là tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công.

Mặc dù Vương Hạo Thần không biết màu vàng tiểu kiếm chân chính uy năng là gì, thế nhưng hắn lại biết nó có năng lực hấp thu ngoại lực chuyển cho bản thân hưởng dụng, lại không nghĩ tới, ngay cả cỗ khí thế khủng bố kia, đều bị màu vàng tiểu kiếm trắng trợn mà thôn phệ.

Có màu vàng tiểu kiếm tương trợ, Vương Hạo Thần áp lực đã nhẹ đi rất nhiều, hắn ngoảnh mặt lại nhìn xem đã chết đi nằm dưới đất mấy đầu Phong Nha Lang, sắc mặt có chút cổ quái, cỗ khí thế kia mặc dù kém một chút đem hắn đè chết, thế nhưng cũng đã thay hắn loại bỏ sau lưng kẻ địch, cũng coi như là đã cứu hắn một mạng.

Vương Hạo Thần tâm tình căng cứng rốt cuộc thả lỏng, một cỗ không gì sánh được mệt mỏi cảm giác nhất thời truyền tới, để cho hắn thần trí có chút mơ hồ, trực tiếp ngã xuống ngất đi.

Liên tiếp trải qua mấy cuộc chiến, sau cùng thời điểm càng cơ hồ là ở quỷ môn quan đi qua một vòng, để cho Vương Hạo Thần tinh thần cùng thể lực đều tiêu hao sạch sẽ, thậm chí một đường chạy tới đây đều là dựa vào ý chí chèo chống đến, lúc này cơ thể cuối cùng cũng đã không gắng gượng nổi rồi.

Vương Hạo Thần ngất đi suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy, ngay cả mở ra mí mắt đều cảm giác vô cùng nặng nề, thân thể tựa hồ không có một chút sức lực.

Cái này cũng rất bình thường, Vương Hạo Thần vẫn là lần đầu tiên trải qua như vậy sinh tử khảo nghiệm, nếu như là không rơi vào tình trạng kiệt sức, đó mới là quái sự.

Vương Hạo Thần cũng không gấp, chậm rãi ngồi điều tức một lúc lâu, sau đó đem lương khô cùng nước uống ra dùng bữa, lúc này mới hồi phục lại phần nào thể lực.

Hắn lúc này mới đứng dậy, cảm nhận cỗ khí thế kia trong lúc hắn hôn mê đã bị màu vàng tiểu kiếm thôn phệ không sai biệt lắm, thế nhưng như cũ vẫn có một chút còn sót lại nơi này.

Cỗ khí thế này sắc bén vô cùng, tựa như một thanh chiến kiếm, thế nhưng lại không có một chút kiếm khí hiện hữu, vô thanh vô hình.

-Đây là... kiếm ý?

Vương Hạo Thần cảm nhận cỗ khí thế kia hồi lâu, vẻ mặt từ từ liền biến thành kinh hãi.

Trước đó bởi vì hai mắt thụ địch, hắn không có thời gian lẫn tâm trí tỉ mỉ quan sát cỗ khí thế này, lúc này mới nhận ra được lai lịch của nó, thì ra là một cỗ vô cùng cường đại kiếm ý.

Kiếm ý, cũng là cảnh giới kiếm đạo đầu tiên của một cái kiếm tu, chỉ có người diễn luyện ra " kiếm chi ý cảnh ", mới có thể sở hữu kiếm ý, đồng thời mới có thể được xưng là một cái chân chính kiếm tu.

Chưa ngộ ra kiếm ý, vậy tuyệt đối không được tính là kiếm tu chân chính!

Kiếm ý vô hình, thế nhưng lực công kích lại vượt xa kiếm khí phổ thông, có thể cách không giết địch, chính là cảnh giới mà mọi kiếm tu đều mơ ước đạt đến.

Hơn nữa, kiếm ý còn là một trong những loại ý cảnh khó đạt được nhất, uy lực so với những cái khác ý cảnh phải cường đại hơn nhiều, vì thế trên đại lục kiếm tu số lượng nhiều không đếm xuể, thế nhưng trong số đó có thể ngộ ra kiếm ý chỉ nhân lại rất có rất ít.

Kiếm ý uy lực vô cùng đáng sợ, nếu Vương Hạo Thần không có màu vàng tiểu kiếm hỗ trợ, vậy hắn lúc này e rằng đã sớm đi đời nhà ma rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nửa Bước Kiếm Ý

Đúng lúc này, màu vàng tiểu kiếm ở trong Vương Hạo Thần mi tâm lại khẽ động đậy, từng cỗ tin tức trong nháy mắt liền đi vào trong đầu hắn.

Màu vàng tiểu kiếm luyện hoá trong sơn cốc kiếm ý, đồng thời cũng thu được chủ nhân của cỗ kiếm ý kia cảm ngộ, lúc này nó liền không chút giữ lại toàn bộ truyền cho Vương Hạo Thần, giúp hắn lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần tiến nhập một loại trạng thái kỳ dị, trong lòng chỉ có một việc để làm, đó là tiêu hao chỗ kia kiếm ý cảm ngộ.

Kiếm ý thân là một loại ý cảnh, hư vô mờ mịt, chỉ có thể ngộ không thể cầu, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ lại có cơ hội cảm ngộ kiếm ý, thật sự là rất may mắn.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần muốn dùng những cái này lưu lại cảm ngộ mà tu thành kiếm ý là không có khả năng, bởi vì cái này dù sao cùng là đồ vật của người ta, cũng không phải do hắn bản thân ngộ ra, vì thế căn bản không thể dựa vào những thứ cảm ngộ này tu thành kiếm ý.

Vương Hạo Thần lẳng lặng cảm ngộ gần nửa ngày, mới đem cảm ngộ về kiếm ý của vị cường giả kia lưu lại tiêu hoá hoàn toàn, chỉ thấy hắn đột nhiên rút ra Tử Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bổ đi ra.

Động tác nhanh gọn, so với lúc trước càng thêm tinh diệu, không có một chút trì hoãn!

Một kiếm này bổ đi ra, kiếm khí như ẩn như hiện, chém mạnh vào một thân cây gần đó, nhẹ nhõm đem nó đốn hạ!

-Rầm! Rầm!

Thân cây không có chút nào sức phản kháng, trong nháy mắt liền ầm ầm đổ xuống.

-Ta hiện giờ kiếm đạo cảnh giới, có thể tính là nửa bước kiếm ý, thế nhưng muốn đạt tới chân thức kiếm ý một bước kia, lại không biết là khi nào!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Vương Hạo Thần thiên phú rất cao, vừa rồi ở trong trạng thái kia cảm nhận được kiếm ý tồn tại, cũng hiểu được một chút bản nguyên của kiếm ý, thế nhưng vẫn chưa chính thức ngộ ra được kiếm ý nguyên lý vô hình vô ảnh, đối với cảnh giới kiếm ý cũng còn cách nửa bước cuối cùng.

Nhưng nửa bước cuối cùng kia, cũng là gian nan nhất một cửa ải.

Bất quá Vương Hạo Thần bây giờ kiếm ý, cũng đã đạt tới cảnh giới hư hư thực thực, trong kiếm đạo cảnh giới có thể tính là nửa bước kiếm ý, so với kiếm tu chưa ngộ ra kiếm ý thì phải mạnh hơn nhiều.

-Mặc dù chỉ là nửa bước kiếm ý, thế nhưng đã có thể khiến cho ta thi triển ra kiếm chiêu mạnh hơn lúc trước không chỉ hai lần, nếu là hoàn mỹ kiếm ý, vậy uy lực còn đạt đến mức nào?

Vương Hạo Thần không có bởi vì không thể chính thức sở hữu kiếm ý mà phiền muộn, ngược lại còn hoan hỉ vô cùng, hắn cũng biết cơm chỉ có thể ăn từ từ, hắn vừa trải qua đại nạn không chết, chiến lực lại còn được đề thăng, chạm một tay vào cảnh giới kiếm đạo mà kiếm tu bình thường luôn mơ ước là kiếm ý, cái này đã đủ khiến cho hắn vô cùng thoả mãn.

Huống hồ, hắn tu vi chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đồ, lại có thể đạt tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, đây chính là chuyện vô tiền khoáng hậu trong lịch sử Thiên Sinh Môn, phải biết, coi như là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử tông môn, cũng là tại Vũ Sĩ mới ngộ ra kiếm ý.

Đối với kiếm tu mà nói, tuy rằng chuyện ngươi lĩnh ngộ kiếm ý so với người khác sớm hơn cũng không nhất định trình độ sẽ vĩnh viễn siêu việt người ta, thế nhưng cũng dựa trên điều này đánh giá thiên phú của hai người, người lĩnh ngộ kiếm ý ở cảnh giới càng thấp, vậy càng được trưởng bối coi trọng.

Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đồ có được nửa bước kiếm ý, đồng thời có rất lớn hi vọng có thể tại trước Vũ Sĩ có được hoàn chỉnh kiếm ý, cái này đã để cho vô số yêu nghiệt thiên tài phải ngước nhìn.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lúc này mới chú ý tới mấy bộ xương khô nằm gần đó, hay nói đúng hơn là nhìn vào những bộ xương khô đó bên cạnh huyền khí.

Lúc trước không có thời gian để ý kỹ càng, lúc này Vương Hạo Thần mới phát hiện, những kiện huyền khí này bất cứ một kiện nào đều có hình dạng được chế tạo vô cùng tinh vi, phẩm chất so với hắn Tử Lam Kiếm vượt xa vô số lần.

Cao cấp huyền khí!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, do dự một chút, sau đó liền cẩn thận đem từng kiện huyền khí gom lại cùng một chỗ.

Tổng cộng có chín kiện huyền khí, trong đó có ba kiện là kiếm, hai kiện là đao, còn lại là thương, kích, trường tiên và chiến phủ.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, trong mắt hắn cũng chỉ có kiếm, vì thế hắn quan tâm chỉ có ba thanh trường kiếm kia, còn lại huyền khí khác cũng không lọt vào mắt hắn.

Trong ba thanh kiếm, toàn bộ đều là Tam Phẩm huyền khí, lần lượt gọi là Thanh Vân Kiếm, Diệu Nhật Kiếm cùng Cự Long Kiếm cái này đã đủ khiến cho Vương Hạo Thần tim không ngừng nhảy lên, sắc mặt trở nên cuồng hỉ.

Tam Phẩm huyền khí, trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn cũng không có nhiều người đạt được, mà coi như là sở hữu một kiện, ít nhất cũng cần có Vũ Sư, thậm chí Vũ Linh tu vi làm tiền vốn, nếu không căn bản không có khả năng.

Thế nhưng bây giờ hắn một kẻ chỉ có tu vi Tam Tinh Vũ Đồ lại sở hữu đến ba kiện!

Cái này nếu là để cho kẻ khác biết được, nhất định sẽ ghen ghét đến đỏ mắt, thậm chí có tâm muốn giết người đoạt bảo rồi.

Đáng tiếc Vương Hạo Thần bây giờ thực lực còn thấp điểm, thực sự là còn chưa dùng được mấy cái cao cấp huyền khí bảo kiếm này.

Bất quá bây giờ không dùng được, cũng không có nghĩa là sau này không thể a?

Vương Hạo Thần hưng phấn đem từng kiện huyền khí thu vào trong túi càn khôn, những huyền khí không phải là kiếm đồng dạng cũng thu vào, tuy hắn không dùng huyền khí gì khác ngoài kiếm, thế nhưng cũng có thể đem chúng để trao đổi vật phẩm đi.

-Hả?

Vương Hạo Thần vốn dĩ đang muốn rời đi, thế nhưng đúng lúc đó, hắn tựa hồ lại phát hiện ra cái gì, bước chân liền hướng một phía đi tới, nhanh chóng tiếp cận vách núi đá.

Hắn chú ý, cũng không phải là vách núi, mà là trên đó lưu lại vết tích, còn có một chỗ chìm sâu vào bên trong, nhìn qua giống như là dấu vết của một cánh cửa đá.

Vương Hạo Thần chần chừ một chút, liền đặt tay lên chỗ chìm trên vách đá, dùng sức đẩy một cái, vách đá liền ầm ầm chạy sang một bên, để lộ ra không gian bên trong, là một cái sơn động thật lớn.

Sơn động bên trong bày bố rất sơ xài, hơn nữa hoàn toàn không có nhân khí, chứng tỏ trước đây rất lâu đã có người ở tại nơi này một thời gian ngắn.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi khắp sơn động, ánh mắt sau cùng dừng lại trên một cái túi càn khôn, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Trong sơn động ngoại trừ túi càn khôn này không còn gì khác, mà cái này, cũng không phải là vị cường giả từng ở tại nơi này vô ý lưu lại.

Đem túi càn khôn nhặt lên, Vương Hạo Thần quan sát bên trong một chút, khuôn mặt liền biến thành đại hỉ.

Trong túi càn khôn không có huyền khí cao cấp, thế nhưng lại có đủ loại linh thảo, đan dược, còn có lượng lớn bạc, đủ để một võ giả bình thường tiêu xài nửa đời người.

Linh thảo, đan dược trong túi càn khôn thấp nhất là Nhất phẩm, cao nhất lại là Tam phẩm cấp bậc, chỗ tài nguyên này đầy đủ để cho hắn tu luyện trong

một thời gian dài.

-Chỗ này tài nguyên, coi như là Vũ Linh, thậm chí Vũ Quân cũng chưa chắc có được, coi như chèo chống ta tu luyện tới Vũ Sĩ, Vũ Sư cũng không có vấn đề!

Vương Hạo Thần trong lòng hoan hỉ, hắn không nghĩ tới, tuỳ tiện đi vào một cái sơn cốc, lại có được lớn như thu hoạch.

Hắn tu luyện cần tài nguyên so với người bình thường phải nhiều hơn không ít, thế nhưng chỉ cần có được đầy đủ tài nguyên, vậy hắn tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường vô số lần.

Vương Hạo Thần vui mừng đem túi càn khôn nhận lấy, bỗng nhiên phát hiện vách tường đối diện có khắc chữ - Cổ Kiếm Trai Lăng Dật Phàm, ở nơi này ngộ đạo!

-Cổ Kiếm Trai?

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, Cổ Kiếm Trai tông môn này hắn cũng từng nghe nói qua, chính là một cái siêu cấp thế lực tại Đông Hoa Hoàng Triều, thực lực tổng hợp còn mạnh hơn Thiên Sinh Môn không ít, địa vị cơ hồ chỉ dưới hoàng thất, chính là một cái chân chính quái vật khổng lồ.

Mặc kệ như thế nào, Vương Hạo Thần nhận được Lăng Dật Phàm lưu lại đồ vật, đối phương là có ơn với mình, ân tình này hắn nhất định nhớ kỹ.

-Ta bây giờ thực lực vẫn còn quá thấp, không bằng ở nơi này bế quan một đoạn thời gian, tăng cao tu vi rồi lại nói!

Vương Hạo Thần nhanh chóng làm ra quyết định.

Vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn liền liên tiếp gặp được vô số hung hiểm, thậm chí suýt chút nữa mất mạng, đã để cho Vương Hạo Thần cảm giác được thực lực của mình hoàn toàn không đủ mạnh, nguyên do cũng là tu vi hắn quá thấp, nếu như tu vi hắn là Tứ Tinh, hoặc Ngũ Tinh Vũ Đồ, vậy hắn sao có thể bị Lục Phong đám người đuổi giết?

Vì thế, hắn hiện tại việc cần làm không phải là lập tức đi tới chỗ kia cơ duyên bảo địa, mà là ở lại trong sơn động bế quan, một đường tăng lên tu vi.

Kỳ thực Vương Hạo Thần tu vi sớm đã đạt tới Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thế nhưng hắn lại một mực áp chế chính mình cảnh giới, củng cố căn cơ, lúc này một khi đột phá, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Liên tiếp đột phá

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng ở trong sơn động, ngay trước mặt hắn là từng viên đan dược cùng linh thảo.

Lúc này, hắn là đang phục dụng đan dược cùng linh thảo, muốn toàn lực trùng kích cảnh giới cao hơn.

Có đan dược cùng linh thảo hỗ trợ, từng dòng tinh thuần linh khí không ngừng rót vào hắn thân thể, để cho hắn đan điền nhanh chóng bị nguyên khí lấp đầy, mạnh mẽ đánh vào bích chướng ngăn cách giữa hai cảnh giới.

Thế nhưng, Vương Hạo Thần lại không muốn cứ như vậy liền đột phá, chẳng những không phối hợp đột phá bích chướng, ngược lại toàn lực áp chế cảnh giới, không để cho mình nhanh chóng đột phá.

Vương Hạo Thần lần này đột phá, không chỉ là muốn tăng lên thực lực, mà còn muốn mượn nhờ dược lực tôi luyện căn cơ của hắn vững chắc nhất có thể.

Vì thế hắn mới cố ý áp chế cảnh giới, phương pháp này mặc dù rất khó khăn, trong quá trình cũng sẽ gặp đôi chút đau đớn, thế nhưng một khi không thể áp chế được nữa đột phá cảnh giới, sẽ là nhất phi trùng thiên, không chỉ có chiến lực cùng căn cơ vượt xa người bình thường, mà tu vi cũng sẽ tăng đến cảnh giới cao nhất.

Vương Hạo Thần biết, chính mình chiến lực rất biến thái, thế nhưng hắn không muốn cứ như vậy liền tự mãn, bởi vì ngoại vật thuỷ chung là ngoại vật, không thể lúc nào đều muốn dựa vào màu vàng tiểu kiếm, như vậy trong tâm hắn sẽ sinh ra lòng ỷ lại, để lâu sẽ trở thành hắn tâm ma.

Hơn nữa trên thế gian thiên tài yêu nghiệt rất nhiều, người mạnh hơn hắn càng là có cả một khối, hắn lại khởi đầu so với người khác muộn hơn nhiều, muốn siêu việt kẻ khác, không chỉ cần tốc độ tu luyện nhanh, mà còn cần chiến lực phải yêu nghiệt hơn đối phương gấp bội.

Vương Hạo Thần không biết tương lai mình sẽ đi được đến đâu, hắn chỉ biết rằng, muốn ở tương lai đi được càng xa, vậy hắn chỉ có thể tại mỗi cảnh giới làm ra tốt nhất căn cơ, như vậy mới có hi vọng trong tương lai có thể trở thành cường giả.

-Ầm! Ầm!

Vương Hạo Thần điên cuồng áp chế tu vi, nguyên khí đan điền nhất thời không thể phá vỡ bình chướng, chỉ có thể không ngừng rèn giữa hắn căn cơ, để cho hắn kinh mạch cốt cách càng lúc càng thêm vững chắc, bởi vì được nguyên khí tôi luyện mà phát ra từng tiếng kêu nho nhỏ.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần áp chế một giờ nửa khắc, thế nhưng tại dưới từ trong đan dược, linh thảo linh khí không ngừng chảy vào người, căn bản không có cách nào áp chế nổi, không lâu sau đó, hắn trong đan điền nguyên khí rốt cuộc thoát khỏi hắn áp chế, lập tức giống như hồng thuỷ tràn lên khỏi bờ, đập tan bích chướng ngăn trở giữa hai cảnh giới.

Vương Hạo Thần tu vi, vào lúc này cũng không đã không còn là Tam Tinh, mà là Tứ Tinh Vũ Đồ cảnh giới.

Thế nhưng là, hắn thể nội nguyên khí, lại không chút nào chịu dừng lại, đan điền vừa mới được mở rộng gấp bội, nay lại nhanh chóng được lấp đầy, sau đó lại lần nữa mở rộng, tốc độ để cho người ta phải trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Tứ Tinh Vũ Đồ sơ kỳ... Tứ Tinh Vũ Đồ trung kỳ... Tứ Tinh Vũ Đồ hậu kỳ đỉnh phong... Ngũ Tinh Vũ Đồ...

Vương Hạo Thần tu vi một đường hát vang tiến mạnh, tựa như không có điểm dừng, thẳng đạt đến Ngũ Tinh Vũ Đồ đỉnh phong mới dừng lại, thế nhưng hắn thu được tài nguyên lại có rất nhiều, trải qua một lần tiêu xài này chẳng qua chỉ là mất một sợi lông trên lưng chín con trâu, hơn nữa cái này là bởi vì Vương Hạo Thần muốn áp chế cảnh giới, nếu không hắn một đường đạt tới Lục Tinh Vũ Đồ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mặc dù liên tiếp đột phá hai cái tiểu cảnh giới, thế nhưng Vương Hạo Thần lại không có chút nào lo lắng căn cơ bất ổn vấn đề, không nói thân thể của hắn phi thường đặc thù, hơn nữa còn có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết dạng này không đáy hắc động công pháp, chỉ cần cho hắn đầy đủ tài nguyên, coi như muốn hắn cùng lúc đột phá hơn mười cảnh giới đều có thể.

Bất quá, Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không làm như vậy, bởi vì làm như vậy tuy rằng thân thể của hắn sẽ không có di chứng gì, thế nhưng căn cơ nếu so với những đám yêu nghiệt thiên tài kia cũng sẽ không tính quá xuất sắc, mà hắn chính là muốn tại mỗi cảnh giới làm ra tốt nhất, vững chắc nhất căn cơ.

Suy cho cùng, thượng thiên cũng không cho ai tất cả, Vương Hạo Thần tuy rằng thân thể rất đặc biệt, thế nhưng nếu hắn không tự mình cố gắng, vậy hắn chiến lực cùng căn cơ nhiều nhất chỉ có thể mạnh hơn võ giả bình thường một chút, về sau càng không cách nào so sánh với những thiên tài yêu nghiệt trên đại lục.

Liên tiếp đột phá hai cảnh giới, để cho Vương Hạo Thần rất hài lòng, hắn cảm nhận được, bản thân lực lượng so với lúc trước mạnh hơn không chỉ gấp 5, 6 lần, nguyên khí càng thêm dồi dào, đây chính là chỗ tốt từ việc đột phá tu vi mang lại.

-Phục Hổ Quyền!

Vương Hạo Thần thử nghiệm một chút mình lực lượng, tiện tay đánh ra một thức Phục Hổ Quyền, chỉ thấy một đạo hổ khiếu âm thanh vang vọng mà ra, một quyền thế không thể cản phá đánh lên một tảng đá gần đó.

-Ầm!

Tảng đá đó không phải là, nhưng sau khi hứng chịu Vương Hạo Thần một quyền, liền trực tiếp vỡ vụn, mảnh đá không khắp nơi.

-Thật mạnh!

Vương Hạo Thần hai mắt có chút phát sáng, Phục Hổ Quyền mặc dù vẫn như trước chỉ làtứ hổ chi lực, thế nhưng so với khi hắn có tu vi Tam Tinh Vũ Đồ phải mạnh hơn vô số lần, có thể nói là không cách nào so sánh.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần lúc này thi triển ra Phục Hổ Quyền tứ hổ chi lực đều hết sức dễ dàng, hắn còn có một loại cảm giác, chỉ cần hắn tìm hiểu vài ngày, liền có thể để cho quyền pháp lại có đột phá.

Tu vi có đột phá, vậy hắn cũng cần dành ra thời gian tu luyện, kiếm pháp, quyền pháp huyền công, nếu không chiến lực của hắn nhất định sẽ không tiến mà lùi.

Hắn tu vi chỉ vừa mới đột phá, còn rất nhiều khoảng trống để tăng lên thực lực, lúc này không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất.

Ba ngày thời gian trôi qua, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem Phục Hổ Quyền tu luyện tới lục hổ chi lực, tốc độ nhanh đến kinh hãi thế tục, uy lực thẳng đuổi tới quyền pháp đại thành cảnh giới.

Lúc này Vương Hạo Thần nếu là toàn lực thi triển ra Phục Hổ Quyền, dựa vào thuần tuý man lực đã vượt qua không ít Thất Tinh Vũ Đồ bên trong cường giả.

Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không cứ như vậy liền dừng lại, tiếp tục bỏ ra năm ngày luyện tập Toàn Phong kiếm pháp cùng với Viêm Lôi Quyết, mà hắn tại trên cả hai phương diện này đều có không nhỏ thu hoạch.

Cũng không biết có phải bởi vì hắn kiếm đạo cảnh giới đã đạt tới nửa bước kiếm ý nguyên do, mà hắn những ngày qua tu luyện Toàn Phong kiếm pháp

một mực rất thuận lợi, tốc độ lĩnh ngộ so với trước đây càng thêm mau chóng, lúc này đã thi triển ra Vũ Phong Thức cùng với Xuyên Vân Thức đã không có chút khó khăn, vô cùng thuần thục.

Ngay cả thức thứ ba Vô Ảnh Thức, hắn cũng đã có một chút cảm ngộ, tuy rằng muốn thi triển ra vẫn có chút miễn cưỡng, thế nhưng khoảng cách đại thành đã không có bao xa.

Viêm Lôi Quyết cũng có không ít thu hoạch, ít nhất, hắn đã có thể nắm giữ một ít chiêu thức trong bộ huyền công này, cũng không chỉ đơn giản là Viêm Lôi Khí như trước.

Có thể nói, Vương Hạo Thần lúc này thực lực, đã hoàn toàn không phải là lúc vừa mới rời khỏi Thiên Sinh Môn có thể so sánh, căn bản chính là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Thần trong lòng không khỏi cảm khái, nếu hắn không ra ngoài lịch lãm, tiếp tục ở trong tông môn tĩnh tu, e rằng tu vi có thể sẽ có tiến triển, thế nhưng vô pháp tăng nhanh như vậy, hơn nữa còn thu được vô số tài nguyên, để cho hắn có thể trong thời gian dài không cần lo lắng.

Kỳ thực, hắn cần tài nguyên, Nhạc Thi Dao không hẳn không thể cho hắn, thế nhưng Vương Hạo Thần lòng tự trọng rất cao, hắn không muốn cái gì đều dựa vào nàng, nếu không, sau này hắn còn nói gì tới chuyện muốn vượt qua nàng, hay thậm chí là sư phụ hắn Tiêu Hàn Dư.

Ra ngoài lịch lãm, tuy rằng ẩn chứa rất nhiêu nguy hiểm, thế nhưng đồng dạng ẩn chứa vô số cơ duyên, mà những người ở trong quá trình tôi luyện này sống sót mà phát triển, hơn phân nửa sau này đều có khả năng trở thành cường giả.

-Dựa vào thực lực của ta bây giờ, Thất Tinh Vũ Đồ trở xuống đã ít gặp đối thủ, coi như là Bát Tinh Vũ Đồ, ta cũng có thể đánh một trận!

Vương Hạo Thần tự tin nghĩ thầm, hắn bây giờ, so với lúc trước đã có thêm một chút tự vệ năng lực.

-Lục Phong! Ngươi năm lần bảy lượt hại ta thê thảm, hi vọng ngươi tốt nhất liền chết trong miệng sói, nếu không ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Vương Hạo Thần trong mắt loé lên một đạo lạnh như băng sát ý, hắn lòng dạ trước giờ không mấy rộng rãi, bình thường vẫn là lấy ân báo ân, lấy oán báo oán mà hành sự, Lục Phong đã mấy liền chạm tới ranh giới của hắn, để cho hắn đối với kẻ này sinh ra lòng phải giết, trước đây hắn không có thực lực này, thế nhưng bây giờ, hắn tự tin Lục Phong đã không phải là đối thủ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nhai đình sơn mạch

Vương Hạo Thần kết thúc bế quan, rời khỏi sơn động kia, trước khi đi liền cung kính hướng về nơi đó một bái, xem như là đối với vị cường giả gọi là Lăng Dật Phàm kia cảm tạ.

Hắn lần này thu hoạch được rất lớn, những cái này đều là do Lăng Dật Phàm lưu lại tài nguyên ban tặng, hắn không thể không đối với người ta cảm kích a.

Vương Hạo Thần trở lại chỗ hắn bị bầy Phong Nha Lang vây công lúc trước, ý định muốn nhìn một chút.

Lúc này trận chiến đã sớm kết thúc từ rất lâu, đám Phong Nha Lang kia cũng đã tản đi hết, Vương Hạo Thần chỉ đi xung quanh một lát, liền phát hiện được hai bộ xương khô không nguyên vẹn nằm trên mặt đất.

Hai bộ xương này rõ ràng chết được không có bao lâu, trên khung xương còn có lưu lại dấu răng, đương nhiên là đã bị mấy đầu Phong Lang Lang ăn thịt đến chết.

-Lục Phong! Xem ra mạng ngươi vẫn là đợi ta đến lấy rồi!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, trong lòng nghĩ thầm.

Hắn mặc dù không cách nào nhận ra hai bộ xương trắng trước mặt là ai trong ba người trước kia đuổi giết hắn, thế nhưng hắn lại biết Lục Phong thực lực trong ba người là cao nhất, nếu như có một người chạy thoát, vậy khả năng hơn phân nửa chính là Lục Phong.

Chỉ là đối phương lúc này e rằng đã sớm về tới Thiên Sinh Môn, Vương Hạo Thần tạm thời còn không có khả năng quay lại đem Lục Phong chém giết.

Vương Hạo Thần không để ý tới Trương Diệm, La Thiên Hành hai người hài cốt nữa, trực tiếp rời đi, cũng không có ý định đem bọn hắn chôn cất tử tế.

Nói đùa, hai người này nguyên bản đều là muốn tìm hắn gây bất lợi, lúc này chết trong miệng sói, phơi thây nơi hoang dã cũng là đáng đời, Vương Hạo

Thần còn không có cao thượng tới mức giúp bọn hắn chôn cất.

Vương Hạo Thần biết mình đã chậm trễ không ít thời gian, lúc này vừa ra khỏi vùng rừng núi kia liền đi thuê một đầu hắc mã, trực tiếp chạy tới Nhai Đình sơn mạch.

Nhai Đình sơn mạch cách đây gần một trăm dặm, Vương Hạo Thần tuy là vũ giả, thế nhưng cũng không cách nào tự mình chạy tới đó, chỉ có cưỡi ngựa đi đến đó là cách nhanh nhất, cũng là tiết kiệm thời gian nhất có thể.

Vương Hạo Thần ròng rã đi gần một ngày trời, mới đến được Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên ngoài.

Vương Hạo Thần cũng không có vội vã tiến vào Nhai Đình sơn mạch, mà trước hết ở xung quanh thu thập một ít tin tức.

Nhai Đình sơn mạch bên ngoài, cũng có không ít thế lực bản địa trú đóng, trong đó lấy Đồng gia thực lực vi tôn, là bá chủ ở nơi này.

Đồng gia là một cái gia tộc điển hình trên đại lục, trong tộc Vũ Đồ, Vũ Sĩ đều nhiều vô số kể, Vũ Sư đồng dạng có không ít, cường giả đỉnh cao nhất là mấy vị Vũ Linh trấn tộc, thực lực như vậy, tuy rằng không cách nào cùng với Thiên Sinh Môn loại này siêu cấp đại quái vật so sánh, thế nhưng muốn làm chủ một khu vực như Nhai Đình sơn mạch cũng đã đầy đủ.

Mà Đồng gia ngoại trừ việc làm ăn ra, còn trên quy mô lớn kiến tạo ra nhiều tổ dong binh đoàn, để cho võ giả tiến vào trong Nhai Đình sơn mạch lịch lãm.

Nói là cho dễ nghe như vậy thôi, kỳ thực đây cùng một cách để cho Đồng gia kiếm lợi lớn không có khác biệt gì.

Bởi vì mỗi một tổ dong binh đoàn chiến đội, đều có một người được Đồng gia phái ra làm đội trưởng, mỗi lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch trở ra, ba thành bảo vật đều phải giao cho hắn, nói trắng ra là đưa của cải cho Đồng gia.

Mặc dù chuyện này chỉ cần không phải là đồ heo thì ai cũng hiểu rõ, thế nhưng tuyệt đại bộ phận chi nhân muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch đều lựa chọn tạm thời gia nhập một cái dong binh đoàn chiến đội, bởi vì bên trong sơn mạch ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, một mình tiến vào thực sự là cửu tử nhất sinh, gia nhập chiến đội, ít nhất có thể có thêm một phần đảm bảo.

Dù sao, hi sinh một chút thu hoạch, thế nhưng lại có thể giúp bản thân an toàn hơn, như vậy cũng không có gì không ổn.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với tuyệt đối đại bộ phận mà nói, ngoài ra cũng có một ít kẻ tài cao gan lớn, một mình xâm nhập Nhai Đình sơn mạch, bất quá số người có thể trở ra cũng không nhiều.

Những người dám một mình tiến nhập Nhai Đình sơn mạch không nhiều, tu vi ít nhất cũng phải là Vũ Đồ đỉnh phong, thậm chí phải là Vũ Sĩ mới có khả năng này.

Vương Hạo Thần đi vào Đồng gia cứ điểm dong binh đoàn, chỉ thấy nơi này võ giả nhiều vô kể, hơn nữa nhìn qua đa phần đều là tán tu, từng cái khí chất hoàn toàn khác biệt với tông môn đệ tử, lộ ra vẻ dã tính cùng thiết huyết.

Tán tu rất khác biệt với tông môn đệ tử, bọn hắn không có thiên phú tốt nên không được đại tông môn coi trọng, chỉ có thể ở bên ngoài lăn lộn tìm kiếm cơ duyên, vì thế thực lực có thể không bằng tông môn đệ tử, thế nhưng kinh nghiệm cùng ý chí đều vượt qua bình thường chúng đệ tử.

Vương Hạo Thần tự biết dựa vào bản thân thực lực rất khó có thể ở trong Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, dù sao nơi này cũng không phải là Thiên Sinh Môn đệ thất phong có thể so sánh, một khi gặp nguy hiểm, cũng sẽ không có trưởng lão đứng ra bảo vệ tính mạng của hắn.

Hắn không phải là người nhát gan thỏ đế, thế nhưng càng không phải kẻ cuồng vọng ngu xuẩn.

Dù sao cũng là lịch lãm, vậy liền gia nhập một cái chiến đội mà đi a!

Dong binh đoàn có rất nhiều chiến đội, để cho Vương Hạo Thần nhất thời cũng không biết nên chọn cái nào.

-Tiểu huynh đệ, ngươi là tới Nhai Đình sơn mạch lịch lãm sao?

Đúng lúc này, một cái thân hình thô cuồng nam tử hướng Vương Hạo Thần đi tới, vẻ mặt mang nụ cười niềm nở hỏi thăm.

Lời nói của hắn không thể không nói là rất thừa, bởi vì Đồng gia thành lập ra dong binh đoàn chỉ có một nhiệm vụ đó là tiến vào Nhai Đình sơn mạch, một vũ giả tới đây không phải vì chuyện này thì còn vì cái gì nữa?

Vương Hạo Thần trong lòng cổ quái, thế nhưng ngoài mặt vẫn cười đáp:

-Huynh đài đoán không sai! Tại hạ đúng là đến Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, hơn nữa còn là lần đầu!

Thô cuồng nam tử trên mặt tươi cười không giảm, tiếp tục nói:

-Ha ha! Nếu như là lần đầu đi tới Nhai Đình sơn mạch, vậy nhất định cần gia nhập một cái chiến đội mới được! Tiểu huynh đệ, không bằng gia nhập chúng ta chiến đội thì thế nào?

Thô cuồng đại hán mặc dù tứ chi phát triển, thế nhưng đầu óc cũng có chút thông tuệ, hắn nhìn ra Vương Hạo Thần một thân y phục cùng khí chất không phải là những tán tu kia có thể có được, ngược lại càng giống đại tông môn đệ tử, vì thế mới nổi lên lòng hứng thú, muốn cùng đối phương kéo một chút quan hệ.

Tông môn đệ tử, từ trước đến đây vẫn luôn được lập định sẽ có thành tựu cao hơn tán tu vô giả, nếu có thể kết giao với đối phương, chính là một việc rất đáng mừng.

Vương Hạo Thần nhìn thấy đối phương mở lời, do dự một chút, sau đó liền gật đầu đồng ý.

Hắn vừa mới tới nơi này, đối với địa thế hoàn toàn không quen thuộc, hơn nữa thực lực còn rất yếu, gia nhập một cái chiến đội cùng lịch lãm, thuận tiện làm quen chỗ này một chút, đối với hắn chỉ có lợi không có hại.

Gặp Vương Hạo Thần gật đầu, thô cuông nam tử trong lòng lập tức đại hỉ, trong suy nghĩ của hắn, chiến đội của mình có thêm một cái đại tông môn đệ tử chính là một chuyện tốt, có thể tăng thêm không ít chiến lực.

-Tiểu huynh đệ, ta gọi là Đại Cương! Nếu ngươi đã chấp nhận gia nhập chúng ta, như vậy chiến đội liền có tổng cộng sáu người, vừa đủ tiêu chuẩn một cái chiến đội!

Đại Cương vừa dẫn Vương Hạo Thần đi về phía chiến đội của hắn, vừa tự giới thiệu nói.

-Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần gặp đối phương nhiệt tình như vậy, cũng đối với hán tử hào sảng này sinh ra chút hảo cảm, đồng dạng nói ra mình danh tự.

Người khác đối xử với hắn như thế nào, hắn liền đáp lại như thế đó, nếu là đối phương đã có thiện ý, vậy Vương Hạo Thần cũng rất dễ nói chuyện, mặc dù tính cách hắn lãnh đạm, thế nhưng cũng không phải loại người kiêu ngạo cự người bên ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Gia nhập chiến đội

Đại Cương mang Vương Hạo Thần đi vào hắn chiến đội, mà Đại Cương chiến đội thành viên có ba nam hai nữ, Đại Cương đầu tiên chỉ vào một cái tuổi trẻ nữ tử trong đó, nói:

-Tiểu huynh đệ, vị này là Đồng Tĩnh Vân, tu vi Bát Tinh Vũ Đồ, là chúng ta chiến đội đội trưởng!

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn theo hướng Đại Cương ngón tay, chỉ thấy trước mặt là một cái dung mạo thanh tú nữ tử, nhìn qua chừng hơn hai mươi tuổi, thân vận một bộ thanh sam y phục, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần cao quý, thế nhưng cũng có một chút phong trần hương vị, đầy vẻ anh tư hào khí.

Đồng Tĩnh Vân, là Đồng gia một đời tuổi trẻ tộc nhân, thiên phú trong tộc cũng rất nổi bật, thế nhưng nàng lại khác với người khác, lựa chọn thành lập một cái chiến đội thường xuyên tiến vào Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, vừa để bản thân tôi luyện thực chiến, vừa thử vận khí tìm kiếm bảo vật.

Đồng Tĩnh Vân có chút ngẩn ra nhìn xem Đại Cương cùng Vương Hạo Thần, nghi hoặc nói:

-Đại Cương, vị này là ai?

Đại Cương cười nói:

-Đội trưởng! Vừa rồi ta nhìn thấy vị tiểu huynh đệ này muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch, vừa lúc chúng ta tiểu đội đang thiếu người, vì thế mới dẫn hắn tới gia nhập chúng ta chiến đội!

Đồng Tĩnh Vân nghe vậy liền đưa mắt quan sát Vương Hạo Thần một chút, hỏi:

-Ngươi là tông môn đệ tử?

Vương Hạo Thần khí chất quá khác biệt với những tán tu ở nơi này, vì thế nàng mới không nhịn được lòng hiếu kỳ muốn hỏi thăm một chút.

Phải biết, có thể gia nhập một cái tông môn, cũng đã là một chuyện tương đối đáng tự hào!

-Ân!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cái này cũng không có gì phải che dấu, hắn không cần thiết phải nói xạo.

Đồng Tĩnh Vân nghe vậy ban đầu còn hơi vui vẻ, thế nhưng sau khi để ý kỹ Vương Hạo Thần tu vi, sắc mặt lại biến thành cứng ngắc, quái dị nhìn hắn mà nói:

-Vị huynh đài này, nếu như Tĩnh Vân không nhìn nhầm, tu vi của ngươi dường như mới là Ngũ Tinh Vũ Đồ a?

Nghe được nàng lời nói, mọi người khuôn mặt liền lập tức biến thành kinh ngạc, bởi vì bọn hắn trong lòng luôn cho rằng, Vương Hạo Thần tuổi còn trẻ liền đến Nhai Đình sơn mạch, hơn nữa còn là tông môn đệ tử, thực lực ít nhất cũng phải là Vũ Đồ cao giai mới đúng, làm sao lại kém như vậy?

Thực lực Ngũ Tinh Vũ Đồ, đừng nói là tăng lên chiến lực cho tiểu đội của bọn hắn, ngược lại càng là một cái gánh nặng không nhỏ a!

-Đại Cương, ngươi đây là giúp chúng ta mang về một cái quả tạ cản đường hay sao?

Một cái vẻ mặt có chút lạnh lùng nam tử bực tức nói.

-Đại Cương, ngươi coi như tìm thành viên mới, cũng nên tìm một cái có chút thực lực đi! Chúng ta cũng không phải đi chơi a!

Một cái nam tử khác cũng bất đắc dĩ nói ra.

Đại Cương không để ý tới hai người bọn hắn, chỉ kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Thần, nói:

-Tiểu huynh đệ, ngươi tu vi thật chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ?

-Ân!

Vương Hạo Thần cảm thấy cái này không có gì phải giấu diếm, trực tiếp thừa nhận.

Hắn cho rằng, mình tu vi tuy rằng thấp một điểm, thế nhưng chiến lực lại không thua kém bình thường Bát Tinh Vũ Đồ, muốn gia nhập vào chiến đội này cũng là thừa sức.

Thế nhưng mà, hắn lại quên mất một chuyện, đó là người có thể giống như hắn vượt qua ba cái tiểu cảnh giới chiến đấu có thể có bao nhiêu a?

Hắn có thể làm được, không có nghĩa là mọi người đều có thể!

Đại Cương một bên nhìn thấy Vương Hạo Thần thừa nhận, vẻ mặt trong nháy mắt liền biến thành thất vọng cùng khổ não.

Hắn bản đầu chú ý tới Vương Hạo Thần bởi vì đối phương khí chất quá đặc biệt, mới đem đối phương cho là tông môn đệ tử, cũng không để ý tới tu vi, lúc này không nghĩ tới lại bị hố thảm.

-Mới là Vũ Đồ năm sao, tới chỗ này là muốn chết sao? Vẫn là quay về tông môn tu luyện thêm vài năm đi a!

Cái kia dung mạo lạnh lùng nam tử châm chọc mà nói, thái độ có chút khắc nghiệt.

Đồng Tĩnh Vân ở một bên cũng gật đầu tán thành nói:

-Nhai Đình sơn mạch quá hung hiểm, vị tiểu huynh đệ này thực lực còn thấp, đi vào e rằng rất nguy hiểm!

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, trầm ngâm một chút lại nói:

-Ta chỉ theo các ngươi đi tới Ải Nhai Đình, sau đó liền tách ra, như thế nào?

Ải Nhai Đình, có thể xem là Nhai Đình sơn mạch nơi ngăn cách giữ ngoại sơn mà nội sơn, đi qua Ải Nhai Đình, mới có thể xem như chính thức tiến vào Nhai Đình sơn mạch, thế nhưng bên trong hung hiểm so với ngoại sơn phải lớn hơn vô số lần.

Vương Hạo Thần có ý định như vậy cũng là bất đắc dĩ, bởi vì chỗ cơ duyên trên tấm địa đồ kia cần phải vượt qua Ải Nhai Đình mới đến được.

-Ải Nhai Đình? Ha ha, ngươi một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ lại muốn vượt qua Ải Nhai Đình? Thật là cười chết ta!

Cái kia lạnh lùng nam tử lại cười to một tiếng, sau đó nghiền ngẫm nhìn Vương Hạo Thần mà nói:

-Tiểu tử! Cuồng vọng cũng còn phải có vốn liếng để cuồng, coi như là chúng ta cũng không dám xâm nhập vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, ngươi đi vào là tìm chết sao?

-Triệu Ung! Ngươi làm sao nói chuyện đây?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm nữ tử có chút không vui ở một bên vang lên, chỉ thấy một vị nữ tử khác của chiến đội đang cau mày nhìn nam tử vẻ mặt

lạnh lùng kia.

Nữ tử này tầm 20 tuổi tả hữu, khuôn mặt rất xinh đẹp, thân hình so với Đồng Tĩnh Vân càng thêm nở nang một chút, thế nhưng lại không có Đồng Tĩnh Vân bộ dạng anh khí như vậy, ngược lại ôn hoà hơn nhiều.

Nàng là một trong hai vị nữ tử trong chiến đội, tên gọi Vân Lan.

Vân Lan đối với thái độ của Triệu Ung rất không hài lòng, nói:

-Triệu Ung! Ta nhớ ngươi lúc ở tuổi vị tiểu huynh đệ này ngay cả Nhất Tinh Vũ Đồ còn chưa đạt tới đi a? Cần gì phải nói nặng như vậy?

Triệu Ung khuôn mặt biến thành có chút khó coi, trầm giọng nói:

-Vân Lan! Hắn đi theo chúng ta chỉ là gây thêm phiền toái, chúng ta cần gì phải mang theo một cái gánh nặng như vậy?

Thanh âm của hắn lúc này, mang theo vài phần ghen ghét cùng giận dữ.

Đại Cương từ nãy tới giờ vẫn im lặng lúc này không nhịn được nói:

-Chuyện cũng đã lỡ rồi, không bằng để cho tiểu huynh đệ này theo chúng ta giúp quét dọn chiến trường thì như thế nào?

Người là do Đại Cương hắn mang đến, lúc này hắn cũng không tiện đem đối phương đẩy đi, dù sao cũng là tông môn đệ tử, hắn không muốn quá mức đắc tội, huống hồ hắn cũng không có khả năng mặt dày như vậy.

-Cái này ta xem có thể được!

Vân Lan cũng tán thành nói.

Nhất thời mọi người ánh mắt liền nhìn sang Đồng Tĩnh Vân, dù sao nàng là chiến đội trưởng, kết quả cuối cùng vẫn phải do nàng quyết định.

Đồng Tĩnh Vân suy nghĩ một lát, cuối cùng nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Ta đồng ý cho ngươi gia nhập chiến đội, thế nhưng ngươi phải nghe ta an bài!

Vương Hạo Thần cũng không có ý kiến, đáp:

-Yên tâm, sẽ không có vấn đề!

Đồng Tĩnh Vân khẽ gật đầu, nói:

-Đã như vậy, chúng ta liền không tiếp tục chậm trễ thời gian, nhanh chóng tiến vào sơn mạch thôi!

Nói rồi, bản thân nàng liền dẫn đầu hướng phía Nhai Đỉnh sơn mạch chạy đi qua.

Trên đường đi, nữ tử Vân Lan kia chủ động cùng Vương Hạo Thần bắt chuyện, thấy hắn một mực im lặng không nói gì, còn tưởng là hắn đang tức giận chuyện Triệu Ung, bèn nói:

-Vương Hạo Thần, ngươi không nên ghi hận Triệu Ung, hắn tuy là làm người hẹp hòi một chút, thế nhưng thuỷ chung cũng không phải người xấu, không cần đem lời nói của hắn để trong lòng!

Vương Hạo Thần giật mình, biết nàng hiểu lầm, liền cười nói:

-Vân Lan tỷ đừng lo lắng, ta đối với hắn không có ác cảm gì!

Mặc dù Vương Hạo Thần đối với cách nhìn người của Vân Lan không cho là đúng, cũng không tin Triệu Ung là người tốt, thế nhưng hắn đối với nữ tử mới quen biết này đã hảo tâm ra mặt nói giúp cho hắn vẫn có chút hảo cảm, vì thế không muốn để cho nàng mất mặt.

Vương Hạo Thần một bên có thể nhìn ra được, Triệu Ung người này đối với Vân Lan tựa hồ có chút tình ý, bất quá hai bên căn bản là " hoa cố ý, nước chảy vô tình " mà thôi.

Vương Hạo Thần đối với chuyện này không có ý kiến, cũng không đem Triệu Ung lúc trước làm khó dễ mình chuyện để ở trong lòng, thế nhưng nếu như đối phương tiếp tục chọc vào hắn, vậy thì khó nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Trăm năm trước kiếm quân

Vương Hạo Thần cùng với chiến đôi không ngừng tiến sâu vào bên trong Nhai Đình sơn mạch, trên đường gặp phải không ít huyền thú, thế nhưng cấp bậc lại rất thấp, căn bản không cách nào đối với đám người tạo thành uy hiếp.

Đồng Tĩnh Vân, Triệu Ưng, Từ Lạc đi đầu xung phong chém giết huyền thú, sau đó hỉ hỉ thu lấy chiếm thú đan, thu hoạch rất không tệ.

Mà Đại Cương cùng với Vân Lan, thì lại đem Vương Hạo Thần bảo hộ ở chính giữa, không để cho bất cứ đầu huyền thú nào có khả năng tiếp cận hắn.

Cái này để cho Vương Hạo THần rất là bất đắc dĩ, nói thế nào hắn lúc này thực lực tuy rằng chưa hẳn đã là bên trong chiến đội đệ nhất nhân, thế nhưng hắn cũng tự tin có thể so sánh với Đồng Tĩnh Vân Bát Tinh Vũ Đồ, thế nhưng bây giờ lại bị xem như tiểu hài tử cần được bảo hộ, khiến hắn cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Bất quá, cứ như vậy đối với hắn cũng không có chỗ xấu, bởi vì hắn có thể dành thời gian tìm hiểu tấm địa đồ dẫn đến chỗ cơ duyên mà sư nương đưa cho hắn.

Đối với thú đan, Vương Hạo Thần cũng không để ý, bởi vì hắn trong tay đã có một nhóm tài nguyên, đủ để chèo chống hắn tu luyện trong thời gian rất dài, mấy khỏa thú đan cấp thấp kia căn bản không lọt vào mắt của hắn.

Trên đường đi, hắn cũng thuận tiện hỏi thăm Vân Lan một chút Nhai Đình sơn mạch dòng lịch sử bên trong sự kiện nổi bật, đối phương là tán tu thường xuyên ở nơi này, biết được thông tin tự nhiên phải so với hắn nhiều hơn.

Nhai Đình sơn mạch đã được thế nhân biết đến từ rất lâu, trong dòng lịch sử cũng có không ít sự kiện lớn nhỏ, Vương Hạo Thần cũng từ trong miệng Vân Lan biết được một sự kiện để cho hắn có lưu tâm.

Đó là vào gần 100 năm trước, Kiếm Quân Mạc Thanh Hư từng tiến vào Nhai Đình sơn mạch, kể từ đó liền không còn xuất hiện trên thế gian.

Kiếm Quân Mạc Thanh Hư, lúc này có lẽ không còn nhiều người biết đến hắn, thế nhưng vào 100 năm trước, hắn lại là nhân vật nổi danh khắp Đông Hoa hoàng triều.

Mạc Thanh Hư không có thiên tư yêu nghiệt xuất chúng, ngược lại hắn tư chất rất bình thường, thậm chí có thể nói là cặn bã nhất, không được bất cứ tông môn nào đón nhận, hơn 20 tuổi vẫn không thể trở thành một võ giả chính thức.

Mạc Thanh Hư tư chất tầm thường, nhưng hắn chưa bao giờ từ bỏ con đường tu luyện, người khác cố gắng một, vậy hắn cố gắng mười, lấy cần cù bù thông minh, lại không ngừng tìm kiếm cơ duyên tăng lên thực lực.

Trời không phụ lòng người, năm Mạc Thanh Hư 25 tuổi, rốt cuộc tìm được một phần cơ duyên từ một vị Vũ Vương cường giả sau khi toạ hoá lưu lại, Mạc Thanh Dư từ đó liền một đường quật khởi, tu vi tăng nhanh như gió, trong vòng 20 năm đã đạt tới Vũ Quân đỉnh phong, cách Vũ Vương chỉ có một bước.

Chỉ đáng tiếc, Mạc Thanh Hư bởi vì thiên phú quá thấp nguyên nhân, sau khi đạt tới Vũ Quân đỉnh phong liền không có cách tái tiến một bước, không thể trở thành một vị Vũ Vương cường giả.

Mạc Thanh Hư không có thiên phú võ đạo, thế nhưng thiên phú kiếm đạo của hắn lại rất cao, vượt xa tu vi võ đạo của hắn, so với Vũ Vương bình thường còn mạnh hơn nhiều, mà Vũ Vương chết trong tay hắn cũng không ít.

Mạc Thanh Hư được người đời xưng là Kiếm Quân, Đông Hoa hoàng triều Vũ Quân cảnh cường đại nhất kiếm tu!

Mạc Thanh Hư tung hoành tại Đông Hoa hoàng triều hơn bốn mươi năm, không phải là Vũ Vương nhưng uy danh lại xa xa vượt qua Vũ Vương, đến gần 100 năm trước, hắn một lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch, sau đó liền vĩnh viễn không còn trở ra, chính thức tuyệt tích trên thế gian.

Có người nói hắn đã thoái ẩn, có người nói hắn đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều, đi tới thế gian bên ngoài, cũng có người nói hắn đã vẫn lạc,... bất quá theo thời gian trôi qua, người nhắc đến hắn ngày một ít, sau đó hắn danh tự cũng dần bị thế nhân hoàn toàn quên lãng.

Vương Hạo Thần biết được chuyện này về sau, hai mắt không khỏi loé lên, nếu như Mạc Thanh Hư thực sự vẫn lạc trong Nhai Đình sơn mạch, như vậy phần cơ duyên được ghi trên tấm địa đồ mà sư nương cho hắn có phải là do Mạc Thanh Hư lưu lại hay không?

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là hắn suy đoán một cái khả năng, kỳ thực Mạc Thanh Hư rất có thể còn chưa có chết, hoặc cũng có khả năng đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều đi ra thế giới bên ngoài.

Vương Hạo Thần vừa đi vừa quan sát địa đồ, thỉnh thoảng lại cùng Vân Lan trò chuyện, nữ tử này tựa hồ đối với hắn có tò mò cũng có yêu thích, mà Vương Hạo Thần đối với nàng tính cách thân thiện đồng dạng có hảo cảm, hai người cùng một chỗ trò chuyện rất hợp ý.

Triệu Ưng một bên nhìn thấy hai người trò chuyện, hai mắt đều bốc lên hừng hực lửa giận đố kỵ.

Hắn cùng với Vân Lan chung đội đã lâu, nàng còn chưa bao giờ cùng hắn nói chuyện vui vẻ như vậy, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là một cái người mới, vì cái gì lại được nàng ưu ái?

-Đợi đến Ải Nhai Đình, tiểu tử này liền rời đi, tốt nhất là hắn chết luôn ở trong đó, đừng bao giờ quay lại!

Triệu Ung trong lòng nghiến răng nghiến lợi nghĩ thầm.

Chiến đội của bọn hắn không có kế hoạch vượt qua Ải Nhai Đình, bởi vì trong đó quá mức nguy hiểm, trừ phi có Vũ Sĩ thậm chí Vũ Sư dẫn đội, nếu không bọn hắn tuyệt đối không dám đi vào, bởi vì một khi đi vào cơ bản chín phần mười là làm thức ăn trong miệng huyền thú.

Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ lại muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, theo Triệu Ung căn bản chính là muốn chết.

Chiến đội càng lúc càng tiến sâu vào bên trong Nhai Đình sơn mạch, lúc này Đồng Tĩnh Vân rốt cuộc hạ lệnh để cho mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Vũ giả tuy rằng thể lực vượt xa phàm nhân, thế nhưng đi suốt nửa ngày trời, lại không ngừng phải chiến đấu với huyền thú, bọn họ cũng không chịu nổi, cần phải có thời gian hồi phục thể lực.

Mọi người trong chiến đội tìm một cánh rừng thưa để nghỉ ngơi, trong đó có mấy người lấy ra lương khô ăn lót dạ, những người khác thì ngồi xuống vận công tu luyện.

Vân Lan đang muốn lấy lương khô ra dùng bữa, lại nhìn thấy Vương Hạo Thần một bên lại đem cành cùng lá cây khô gom góp lại, liền hiếu kỳ hỏi:

-Vương Hạo Thần, ngươi đang làm gì?

-Làm thức ăn a!

Vương Hạo Thần vừa cười vừa nói.

Vân Lan nghi hoặc nhìn hắn, người này bảo làm thức ăn là có ý gì? Chẳng lẽ một cái đệ tử tông môn còn có thể làm ra sơn hào mỹ vị gì hay sao? Nàng nhìn xem có thể nuốt được đã là không tệ rồi.

Vương Hạo Thần đối với việc nấu ăn tựa hồ rất có hứng thú, dù sao đấy cũng là công việc gắn liền với hắn suốt những năm qua, hắn đối với những việc này có thể nói là thuần thục đến cực điểm, nhóm lửa cực nhanh, sau đó liền đem mấy khối thịt huyền thú ở trong nạp giới lấy ra, dùng cành cây đâm xuyên, bắt đầu nướng thịt.

Hắn đồng tác chậm rãi mà gọn gàng, thỉnh thoảng lại lật trở khối thịt, đợi đến lúc gần chín liền đem một lọ bột gia vị đã được hắn pha chế từ trước lấy ra, rắc gia vị lên thịt.

Vân Lan, Đại Cương mấy người ban đầu còn không tin tưởng Vương Hạo Thần biết nấu nướng, bất quá đến khi nhìn thấy khối thịt được hắn nướng bốc lên mùi thơm ngào ngạt thì lại bị kích thích cảm giác thèm ăn, từng cái không ngừng nuốt nước miếng, ngay cả Đồng Tĩnh Vân đều chăm chú nhìn mấy khối thịt nướng, trong mắt toát ra một tia khát vọng.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem một khối thịt nướng lấy xuống, đặt trên một cái lá cây tươi, đưa đến trước mặt Vân Lan nói:

-Vân Lan tỷ! Mời!

Vân Lan nhìn khối thịt đang bốc khói nghi ngút trước mắt, không nhịn được xé một miếng nhỏ bỏ vào vào miệng ăn.

Một cỗ hương vị thơm ngon đậm đà ở trong miệng nàng tan chảy mà ra, miệng thịt mềm mại mang theo vị ngon thấu tới tận tâm can, nàng thật không thể nào ngờ được, một món ăn đơn giản lại có vị ngon khó tả như vậy, hơn nữa, món ăn này lại được làm từ tay một cái trong mắt mọi người là cao cao tại thượng tông môn vũ giả.

Vân Lan vẻ mặt tươi cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương Hạo Thần, ngươi làm sao làm được món thịt nướng ngon như vậy, đây thật đúng là món thịt ngon nhất mà ta từng được ăn!

Nàng nói lời này là hoàn toàn thật lòng, bởi vì nàng cảm thấy, những món thịt mà nàng từng ăn trước đây không có một món nào có thể so sánh với món thịt nướng nhìn qua rất đơn giản của Vương Hạo Thần.

Nghe lời nói của nàng về sau, đám người Đại Cương, Đồng Tĩnh Vân, Triệu Ung rốt cuộc không nhịn được nữa, mỗi người đi lên nhận lấy một khối thịt, giống như lang hổ không ngừng cắn nuốt, từng người đều đối với Vương Hạo Thần nấu nướng tay nghề bội phục sát đất, ngay cả người có hiềm khích với Vương Hạo Thần là Triệu Ung cũng không cách nào phủ nhận chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Địch Nhân

Vương Hạo Thần đối với chuyện này sớm đã tập thành thói quen, chẳng qua Vân Lan một câu nói vừa rồi, rất giống sư nương Nhạc Thi Dao lần đầu ăn thử hắn làm món thịt nướng, lâu như vậy không có nhìn thấy nàng, để cho Vương Hạo Thần không khỏi hoài niệm nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ kia.

Đại Cương lang thôn hổ yết đem khối thịt nướng ăn sạch sẽ về sau, thuận tiện đem ngón tay đều liếm sạch sẽ, hớn hở nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương lão đệ, không nghĩ tới ngươi còn có tài năng như vậy, lão ca thật là phục ngươi rồi!

Hắn thật nghĩ không ra, một cái tông môn đệ tử, làm sao lại có thể nấu ăn ngon như vậy, trừ phi người này là đầu bếp, thế nhưng Vương Hạo Thần chưa đến 16 tuổi đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ, tuy rằng ở trong tông môn xem như không phải thiên tài yêu nghiệt gì, thế nhưng tư chất cũng có thể tính là trung thượng, sao có thể là một người đầu bếp?

Vương Hạo Thần cười đáp lại mấy câu, đang muốn hưởng dụng thành quả của mình, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đưa mắt nhìn về hàng cây phía trước, từ đó, hắn cảm nhận được có mấy cỗ khí tức nhân loại đang đi tới.

Mọi người trong chiến đội lúc này cũng phát hiện ra điều này, từng cái lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn về phía hàng cây trước mặt, trong Nhai Đình sơn mạch, nguy hiểm không chỉ đến từ huyền thú, mà còn đến từ võ giả nhân loại.

Bởi vì mọi người đều có suy nghĩ " tự mình tìm kiếm bảo vật không bằng đi cướp của người khác ", mặc dù phong hiểm không nhỏ, thế nhưng hiệu xuất khi thành công lại so với tự mình tìm kiếm cơ duyên phải lớn hơn nhiều.

Tại trong mọi người cảnh giác ánh mắt, sau một lúc, từ chỗ rừng sâu truyền đến sàn sạt thanh âm, lại sau đó, họ chính là nhìn thấy, một bóng người nối tiếp một bóng người, chậm rãi từ trong đó đi ra.

Đi đầu là một cái ước chưng hơn 30 tuổi hắc y nam tử, hắn lưng đeo một thanh trọng kiếm kiếm màu đen, cước bộ hùng dũng mà ổn trọng, thân hình vô cùng cao lớn, trên mặt lại có một vết sẹo thật to, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Sau lưng hắn là bốn cái nam tử khác, từng cái đều có diện mạo phong trần khắc khổ, già hơn so với tuổi thật rất nhiều.

-Lý Nguyên?

Đồng Tĩnh Vân khẽ nhíu mày nhìn nam tử cầm đầu đám người trước mặt, trong mắt lại hiện lên một tia sầu lo cùng chán ghét.

Lý Nguyên người này cùng nàng xem như có quen biết, đối phương là cũng là một cái tán tu thường xuyên đi vào Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, bất quá y tương đối lớn gan, không có lựa chọn gia nhập Đồng gia chiến đội, mà tự mình lịch lãm, thỉnh thoảng lại tập hợp những cái tán tu có cùng chí hướng cùng một chỗ tiến vào, hoàn toàn không phụ thuộc vào Đồng gia võ giả.

Vốn dĩ cái này cũng không có gì đáng nói, thế nhưng trước đây Lý Nguyên cùng Đồng Tĩnh Vân vô tình gặp gỡ một lần, sau đó liền một mực truy cầu nàng, sau cùng lại bị nàng cự tuyệt, Lý Nguyên liền từ yêu thích biến thành thù hận, nhiều lần đã nói sẽ không bỏ qua cho nàng, hai người thậm chí còn giao thủ qua, có thể nói là có chút ân oán.

Đồng Tĩnh Vân thế nào cũng không ngờ được, mình lại gặp phải Lý Nguyên ở nơi này.

Lý Nguyên lúc này cũng đã phát giác ra Đồng Tĩnh Vân đám người tồn tại, khuôn mặt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khoé miệng liền hiện lên một tia cười nghiền ngẫm, hắn nhìm chằm chằm Đồng Tĩnh Vân mà nói:

-Thật không nghĩ tới, ta lại có thể ở nơi này gặp được Đồng gia tiểu thư, thật đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Đồng Tĩnh Vân khuôn mặt xinh đẹp có chút âm trầm nhìn xem Lý Nguyên, ở trong này gặp được người này, không thể không nói nàng vận khí rất kém, thế nhưng bây giờ cũng không phải lúc ca thán, nàng trong đầu đang suy nghĩ làm cách nào để mang theo tiểu đội thoát thân.

Nếu là chỉ có Lý Nguyên mà nói, nàng một mình cũng không sợ hắn, thế nhưng bên cạnh đối phương còn hai vị khác là Bát Tinh Vũ Đồ, hai người còn lại đều là Thất Tinh Vũ Đồ, tuy nhân số so với chiến đội của nàng thì ít hơn, thế nhưng chiến lực lại mạnh hơn không ít.

Lý Nguyên tựa hồ đoán được Đồng Tĩnh Vân tâm tư, cười lạnh nói:

-Đồng Tĩnh Vân, ngươi dựa vào Đồng gia mà cự tuyệt ta tâm ý, hôm nay trời cao có mắt để chúng ta gặp các ngươi ở đây, xem ta như thế nào nào hảo hảo trả mối nhục trước đây!

-Hắc hắc! Lý Nguyên, đây chính là nữ nhân trong lời ngươi nói sao? Bộ dáng thực sự không tệ, khó trách để cho ngươi truy cầu như vậy! Bất quá một cái khác bộ dạng cũng rất tốt, không bằng chúng ta đem nàng đồng dạng bắt lấy, hảo hảo hưởng dụng một chút đi!

Một cái nam tử tu vi Bát Tinh Vũ Đồ bên cạnh Lý Nguyên vẻ mặt tràn đầy ý dâm nhìn xem Vân Lan, liếm môi cười nói.

Vân Lan dung mạo so với Đồng Tĩnh Vân chưa hẳn đã đẹp hơn, thế nhưng nàng thân hình không thể nghi ngờ là so với người trước càng thắng một bậc, trong mắt những cái tán tu dã tính này không thể nghi ngờ là món hàng cực phẩm.

Đối với tán tu mà nói, bọn họ không giống như tông môn đệ tử, phần lớn mục đích tu luyện đều tương đối đơn giản, đó là trở nên cường đại, có được của cải, sau đó chính là hưởng thụ nhân sinh khoái hoạt, trong đó chơi nữ nhân chính là một chuyện không thể thiếu.

Gặp được nữ nhân xinh đẹp, như vậy bằng mọi cách phải đem đối phương chộp tới chơi đùa.

Vì thế ban đầu bọn hắn tuy rằng biết được Lý Nguyên cùng với Đồng Tĩnh Vân có ân oán cũng không để ý lắm, càng không có ý định dễ dàng xuất thủ tương trợ, thế nhưng sau khi nhìn thấy Vân Lan thì lập tức thay đổi ý định, muốn đem nàng bắt tới để bọn hắn thoải mái chà đạp một hồi.

Vân Lan nghe được nam tử kia lời nói khuôn mặt liền trầm xuống, trong mắt ẩn chứa lửa giận khiếp người.

Đồng Tĩnh Vân trong lòng mặc dù lo lắng, thế nhưng bề ngoại lại không thể hiện ra chút nào, nhìn Lý Nguyên lạnh giọng nói:

-Lý Nguyên! Các ngươi dám ra tay với chúng ta, chẳng lẽ không sợ Đồng gia lửa giận hay sao?

-Ha ha ha!

Lý Nguyên giống như nghe được truyện cười cuồng tiếu một hồi, lại nói:

-Đồng gia mặc dù rất cường đại, thế nhưng nước xa không cứu được lửa ở gần! Hơn nữa các ngươi tiến vào Nhai Đình sơn mạch chính là mạo hiểm, coi như không may vẫn lạc trong này, cũng là chuyện rất bình thường! Nếu chúng ta đem các ngươi toàn bộ giết sạch, vậy còn có người nào biết được? Đồng gia cũng không thể nghi ngờ đến chúng ta trên đầu đi a?

Đồng Tĩnh Vân thấy đối phương thái độ như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, nàng biết rõ, lần này e rằng đã không tránh khỏi có một trận đại chiến.

Triệu Ung, Đại Cương, Vân Lan cùng với một cái nam tử khác tên gọi là Trần Thắng cũng hiểu tình thế trước mắt, từng cái lập tức vẻ mặt ngưng trọng tiến lên đứng bên cạnh Đồng Tĩnh Vân, tay cầm vũ khí bất cứ lúc nào đều có thể chiến đấu.

Vương Hạo Thần một bên hai mắt lại lấp loé chiến ý, từ sau khi hắn tu vi đột phá liền chưa có cơ hội thử nghiệm bản thân thực lực, lúc này đã không nhịn được muốn cùng người chiến một trận.

Lý Nguyên nhìn thoáng qua Đồng Tĩnh Vân bên cạnh mấy người, cười nhạt nói:

-Các vị, ta đối với mọi người cũng không có ác ý, chỉ cần các ngươi để cho hai cái nữ nhân kia lưu lại, chúng ta đảm bảo sẽ không làm khó các ngươi!

Nếu có thể, Lý Nguyên cũng không thực sự muốn cùng Đồng Tĩnh Vân chiến đội chiến đấu, bởi vì nếu như đối phương liều mạng thì hắn đảm bảo cũng sẽ không có quả ngon để ăn, bất quá cái này chẳng qua là để cho bọn hắn trả một cái giá cao hơn mà thôi, không đủ để khiến bọn hắn từ bỏ mục đích.

-Chớ nói lời thừa, muốn bắt người của chúng ta vậy liền đánh đi!

Đại Cương tính tình nóng nảy lúc này quát lớn một tiếng, trong tay không biết từ lúc nào đã nhiều ra một thanh chiến phủ, toàn thân tràn ra một cỗ khí thế cuồng bạo tựa như dã thú.

Triệu Ung thần sắc trong mắt khẽ biến đổi vài lần, sau cùng vẫn cắn răng kiên trì ở lại, bởi vì Vân Lan là đối tượng hắn đang theo đuổi, hắn không muốn cứ như vậy hai tay nhường cho người khác.

Lý Nguyên muốn tìm bọn họ phiền phức cũng bởi vì Đồng Tĩnh Vân duyên cớ, thế nhưng những kẻ đi theo hắn thì lại nhằm vào Vân Lan, nếu nàng rơi vào tay chúng kết cục không cần nói cũng biết.

Đồng Tĩnh Vân quan sát Lý Nguyên bên người đồng bọn một chút, sau đó liền thấp giọng nói:

-Triệu Ung, Trần Thắng, lát nữa các ngươi hai người liên thủ đối phó một tên Bát Tinh Vũ Đồ, đợi ta giải quyết xong Lý Nguyên sẽ nhanh chóng tới giúp các ngươi đánh bại kẻ địch!

-Được!

Triệu Ung nghiêm trọng gật đầu, toàn thân lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hắn và Trần Thắng tu vi đều là Thất Tinh Vũ Đồ, một chọi một không phải Bát Tinh Vũ Đồ đối thủ, thế nhưng hai người cùng tiến lên vẫn có thể đánh một trận.

-Đội trưởng, vậy còn ba người còn lại thì phải xử lý như thế nào?

Trần Thắng trước giờ vẫn luôn im lặng lúc này mở miệng hỏi.

Đồng Tĩnh Vân lần này lại im lặng không trả lời, bởi vì trong chiến đội chỉ có nàng có tu vi Bát Tinh Vũ Đồ, mà đối phương thì lại có đến ba người, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể để cho Triệu Ung và Trần Thắng liên thủ đối phó một người, nếu như lại để cho Đại Cương cùng Vân Lan liên thủ đối phó một

người khác thì hai cái Thất Tinh Vũ Đồ của đối phương phải để cho ai giải quyết?

-Đội trưởng! Để ta đi ngăn lại một tên Bát Tinh Vũ Đồ!

Đại Cương cắn răng nói.

-Đại Cương, ngươi nói gì đó? Một mình ngươi sao có thể là đối thủ của Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả?

Vân Lan một bên nghe hắn nói vậy liền biến sắc, lo lắng nói.

-Tình huống bây giờ chỉ có thể làm như vậy, nếu không muốn ta chết thì nhanh chóng đánh bại kẻ địch, sau đó lại đến giúp ta!

Đại Cương trầm giọng nói, trên mặt không hề có một chút uý kỵ vì phải đối đầu kẻ địch mạnh hơn mình.

Đồng Tĩnh Vân nhìn Đại Cương hồi lâu, sau đó liền nói:

-Được, vậy ngươi cẩn thận một chút, chúng ta sẽ nhanh chóng tới giúp ngươi!

Sau đó nàng lại nhìn sang Vân Lan nói:

-Vân Lan, ngươi cố gắng dây dưa với hai tên còn lại một chút, nếu có thể thì bảo vệ Vương Hạo Thần, nếu không được thì quên đi!

Lúc này là thời khắc sống còn, Đồng Tĩnh Vân cũng không có khả năng bởi vì Vương Hạo Thần mà làm khiến cho mọi người gặp nguy hiểm, vì thế mới nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Khốn cảnh

- Bàn bạc xong chưa, dù sao kết quả cũng vậy mà thôi!

Lý Nguyên hài hước nhìn xem Đồng Tĩnh Vân mấy người, hắn trong lòng rất tự tin, hoàn toàn không có cho rằng phe mình có khả năng thất bại, vì thế bộ dạng giống như thượng vị giả đang nhìn một đám con sâu cái kiến, vẻ mặt trêu tức nói.

-Các vị, chúng ta cùng ra tay, trừ bắt hai cái nữ nhân kia về hưởng dụng, còn lại đều giết không tha!

Lý Nguyên nhìn sang đám người bên cạnh cười nói.

-Ha hả! Đã lâu chưa có nếm qua phong tình như vậy nữ nhân, ta Dương Hùng đã sớm không nhịn được rồi!

Bên cạnh Lý Nguyên một cái tu vi Bát Tinh Vũ Đồ thô cuồng nam tử khác cười lớn, hắn thân hình to lớn so với Đại Cương không hề kém cạnh, thậm chí còn thô ráp hơn một phần, trong tay là một thanh trường kích màu đỏ, bộ dạng thập phần hung tính.

-Nếu các ngươi muốn chiến, vậy chúng ta sẽ phụng bồi tới cùng! Lý Nguyên, trước đây chúng ta đánh một trận còn chưa phân thắng bại, hôm nay nhất định phải làm cho xong rồi!

Đồng Tĩnh Vân lạnh rên một tiếng, thân ảnh dẫn đầu đi tới trước mặt Lý Nguyên, lạnh lùng nhìn hắn nói.

Lý Nguyên tuy rằng cũng là Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, thế nhưng Đồng Tĩnh Vân lại biết đối phương thực lực so với vũ giả cùng giai bình thường còn phải mạnh hơn một đoạn, trong chiến đội ngoại trừ nàng ra e rằng không có ai có thể ngăn chặn hắn.

-Ha ha! Ta chính là đang có ý này!

Lý Nguyên cười lớn, thân hình đồng dạng tiến lên phía trước, cùng Đồng Tĩnh Vân tạo thành thế kiềm chế lẫn nhau.

Triệu Ung cùng Trần Thắng hai người nhìn nhau một cái, sau đó cũng xông lên, mục tiêu là một tên Bát Tinh Vũ Đồ khác, liên thủ đối địch.

Về phần Đại Cương, thì lại xách lên mình chiến phủ, toàn lực đại chiến với Dương Hùng, hắn tu vi mặc dù chỉ có Thất Tinh Vũ Đồ, thực lực chân chính kém hơn đối phương, thế nhưng Dương Hùng muốn trong nhất thời nửa khắc muốn đánh bại hắn cũng không dễ dàng.

-Vương Hạo Thần, lát nữa ta sẽ ngăn cản kẻ địch, ngươi phải cẩn thận một chút, nếu như chúng ta không địch lại, vậy ngươi liền trước một bước chạy đi!

Vân Lan lúc này mở miệng nói với Vương Hạo Thần, thanh âm cứng rắn nhưng lại không có chút tự tin, không nói người khác, chính bản thân nàng cũng không có lòng tin cùng lúc đối kháng hai cái vũ giả tu vi ngang ngửa chính mình.

Vương Hạo Thần khoé miệng giật giật mấy cái, còn chưa kịp đáp lời, hai tên Thất Tinh Vũ Đồ bên cạnh Lý Nguyên đã tiến tới, nhìn Vân Lan cười dâm nói:

-Tiểu mỹ nhân, đến đây cùng huynh đệ chúng ta chơi đùa đi, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo thương ngươi!

Hai người này, một người gọi là Tề Uyên, một người khác gọi là Lục Tông, nếu chỉ có một mình, bọn hắn không dám cùng Vân Lan xé rách da mặt, thế nhưng lúc này cục diện là hai đối một, hai người chính là tự tin mười phần, không có gì cố kỵ.

Vân Lan lạnh lùng nhìn hai người, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm màu hồng, đứng chắn ở Vương Hạo Thần trước mặt, một cỗ khí thế mạnh mẽ không thua kém gì Triệu Ung, Trần Thắng cũng từ trên người nàng bạo phát mà ra.

-Ha ha! Tiểu mỹ nhân, không cần ngoan cố chống cự, một mình ngươi căn bản không phải chúng ta đối thủ! Mạnh mẽ muốn chiến chỉ là tự tìm đau khổ mà thôi!

Lục Tông cười to mà nói, thanh âm mặc dù tỏ ra không để Vân Lan vào mắt, thế nhưng ánh mắt lại lộ ra vài tia đề phòng, dù sao Vân Lan tu vi còn ở đó, hắn cùng Tề Uyên liên thủ có rất lớn khả năng bắt được nàng, thế nhưng cũng không thể khinh thường đối phương.

-Có được hay không, phải thử mới biết được!

Vân Lan hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong vung lên, bổ ra một đạo thật dài kiếm khí, hướng Lục Tông, Tề Uyên hai người giết đi qua.

Nàng biết mình lấy một địch hai là rất bất lợi, vì thế càng không muốn để cho đối phương chiếm được tiên cơ, cường ngạnh xuất thủ trước, chính là vì mình tạo một chút ưu thế.

Oanh!

Lục Tông không nhiều lời nữa, trên người bàng bạc nguyên khí đồng dạng bạo phát mà ra, tay cầm một thanh trường kích màu vàng nhạt mạnh mẽ đâm ra, đem đạo kiếm khí kia oanh diệt.

Lúc này, Tề Uyên cũng vừa vặn xuất thủ, hắn ngược lại không có dùng binh khí, mà chỉ dùng quyền chưởng đối địch, thân hình nhanh như cắt lao tới Vân Lan bên người, vung lên thô to đầu quyền hướng nàng phần bụng đánh tới.

-Cút!

Đối mặt với Tề Uyên cường đại thế công, Vân Lan không hề tránh né, hoặc là cũng không thể tránh né, bởi vì đối phương tốc độ quá nhanh, so với nàng còn nhanh hơn một phần, vì thế nàng chỉ có thể bị động phòng ngự, một kiếm hướng Tề Uyên mi tâm trực tiếp đâm đi qua.

Tề Uyên không dám cùng nàng liều mạng, lập tức tránh qua một bên, để cho một kiếm này của Vân Lan rơi vào khoảng không, thế nhưng Tề Uyên công kích cũng tự động bị hoá giải.

Lục Tông không để cho đối phương có cơ hội thở dốc, thân ảnh đã lao tới, trường kích trong tay mang theo cương phong gào thét đâm ra, miệng khẽ quát:

-Liệt Địa Kích!

Một đạo kim quang rực rỡ loé lên, uy lực một kích này khiến cho Vân Lan cũng phải biến sắc, lúc này không dám chậm trễ, trường kiếm trong tay huy vũ, toàn lực bổ ra một kiếm.

-Phi Hồng Nhất Kiếm!

Màu hồng kiếm khí tuyệt đẹp bao bọc lấy Vân Lan trường kiếm, hung hăng cùng Lục Tông trường kích thế công cùng một chỗ đụng vào nhau.

Oanh!

Bất quá, Vân Lan một chiêu này uy lực so với Lục Tông phải yếu nhược hơn một chút, kiếm khí bị kim quang trên trường kích ngạnh sinh xé rách, sau đó lại hướng Vân Lan bộ ngực đâm thẳng tới.

Vân Lan đồng tử co rút lại, vội vàng xoay ngược trường kiếm quay về chắn trước ngực, chỉ nghe " keng " một tiếng thật lớn, lúc này mới đem một kích mạnh mẽ kia chống cự xuống.

Ba ba ba!

Tuy nói cuối cùng cản lại, thế nhưng uy lực một kích kia quả thực bá đạo, đem nàng thân ảnh chấn cho liên tiếp lui về phía sau hơn chục bước, cả người khí huyết có chút cuồn cuộn sôi trào.

Rõ ràng, Vân Lan cùng lúc muốn đối kháng hai gã cùng giả vũ giả là quá mức miễn cưỡng, lúc này không thể nghi ngờ là bị ép cho rơi xuống tuyệt đối hạ phong.

-Không tệ! Rõ ràng có thể ở trong tay chúng ta vây công như vậy lại chưa bị thương, bất quá cái này cũng không tính là gì, ta thật muốn xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Lục Tông vẻ mặt cười đắc ý nhìn xem Vân Lan, vốn dĩ hắn cùng Vân Lan thực lực không chênh lệch bao nhiêu, thế nhưng bây giờ có Tề Uyển tương trợ, hoàn toàn là một đường nghiền ép đối thủ, nghĩ tới không bao lâu nữa có thể đem mỹ nhân bắt lấy chà đạp một phen, trong lòng lại càng thêm cao hứng.

Vân Lan cắn môi, trong lòng mặc dù không nguyện ý thừa nhận, thế nhưng nàng cũng biết, bản thân không phải là Lục Tông, Tề Uyển hai người vây công đối thủ, tất cả những gì nàng có thể làm bây giờ, chính là tận lực kéo dài thời gian, để cho đám người Đồng Tinh Vân, Đại Cương sớm một chút chiến thắng đối thủ, sau đó trợ giúp nàng.

-Tiểu mỹ nhân, không cần đem hi vọng đặt lên ngươi đồng bạn trên người, bọn hắn lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc, càng đừng nói tới việc cứu ngươi!

Đúng như lời Lục Tông nói, không chỉ riêng Vân Lan gặp khó khăn, mà ngay cả những người khác trong chiến đội phần lớn đều đang lâm vào hiểm cảnh.

Triệu Ung, Trần Thắng hai người liên thủ đối một cái Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả tên gọi Lâm Hồng, thế nhưng vẫn không chiếm được chút nào chỗ tốt, thậm chí còn có dấu hiệu bị áp chế.

Triệu Ung và Trần Thắng thực lực coi như là trong cùng cảnh giới cũng không được tính là người nổi bật, so với Vân Lan thậm chí còn phải kém hơn một đường, đối mặt Lâm Hồng tuy rằng lấy hai đánh một nhưng đối phương vẫn có thể ung dung đối phó, thỉnh thoảng còn phản kích lại để cho hai người phải chật vật ứng phó.

Mà Đại Cương tình huống, thì lại càng thêm không ổn, hắn tu vi chỉ có Thất Tinh Vũ Đồ, tuy rằng so với Vân Lan, Triệu Ung muốn mạnh hơn một chút, thế nhưng đối thủ của hắn lại là Dương Hùng Bát Tinh Vũ Đồ, bất kể là lực lượng hay nguyên khí so với Đại Cương đều mạnh hơn một cái cấp bậc, đánh cho hắn thương tích đầy mình, mặc dù Đại Cương liều mạng chèo chống, thế nhưng chắc chắn không kiên trì được bao lâu cũng sẽ bị đánh bại.

So sánh với những người khác, tình cảnh của Đồng Tinh Vân muốn tốt hơn một chút, nàng cùng Lý Nguyên thực lực trong đám người là mạnh nhất, chiến đấu cũng kịch liệt nhất, thế nhưng hai người thực lực lại sàn sàn nhau tầm đó, vô luận Đồng Tinh Vân liều mạng tấn công thế nào cũng không thể đem Lý Nguyên đánh bại, ngược lại bị đối phương gắt gao kéo lấy, không cách nào thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Xuất thủ

Tràng cảnh chiến đấu của mọi người đều được Vân Lan thu vào trong mắt, nàng thần sắc, cuối cùng có chút ảm đạm, bất quá nàng vẫn không có bỏ chạy, bởi vì nếu nàng rời khỏi, sẽ không có ai kiềm chế Lục Tông và Tề Uyên, nếu như để cho bọn hắn chạy tới hiệp trợ đồng bọn, vậy đám người Triệu Ung, Đại Cương khẳng định phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ là, nàng có tấm lòng như vậy, không có nghĩa là kẻ khác cũng giống nàng.

Mà Triệu Ung, chính là một người như vậy.

Lúc này tình huống chiến trường Triệu Ung cũng đã quan sát qua, hắn ánh mắt lúc này hiện lên vẻ do dự, tiếp tục như vậy, bọn hắn sớm muộn chỉ có thảm bại phần, vì thế trong lòng hắn, đã có ý đinh thoái lui.

Mặc dù hắn đối với Vân Lan có tình cảm, thế nhưng cái này không đại biểu cho hắn có thể vì nàng mà liều mạng, dù sao cái hắn ưa thích phần lớn chỉ là Vân Lan thân thể, cũng không phải là tất cả của nàng, mà chỉ cần Triệu Ung hắn còn sống, còn sợ không tìm được nữ nhân khác để hưởng thụ sao?

Triệu Ung chậm rãi có quyết định, cùng Tân Lập giao thủ lực lượng cũng chậm rãi giảm bớt, trong lúc vô hình đem phần lớn áp lực chuyển sang Trần Thắng trên người.

-Cần phải ra tay rồi!

Vương Hạo Thần lúc này lầm bầm một tiếng, hắn một cái tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ, ở trong chiến trường thực sự có chút chói mắt, trong mắt người khác có thể nói là yếu ớt tới cực điểm, vì thế ngay cả Lục Tông, Tề Uyển đều đem hắn coi làm không khí, căn bản không thèm để ý tới hắn.

Đúng vào lúc hắn đang muốn tiến lên hỗ trợ, dị biến liền xảy ra, vốn dĩ đang cùng Trần Thắng liền thủ đối địch Triệu Ung, bất thình lình hướng về phía sau

lui nhanh, tốc độ nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã rời khỏi vòng chiến đấu, không bao lâu thân ảnh liền biến mất ở trong rừng.

Triệu Ung bỏ chiến, dẫn đến Trần Thắng phải một mình gánh chịu Tân Lập lực lượng, áp lực trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, để cho hắn suýt nữa đổ gục.

-Triệu Ung! Ngươi vô sỉ!

Nhìn thấy Triệu Ung lâm trận bỏ chạy, Vân Lan khuôn mặt tức đến tái nhợt, hận không thể đuổi theo một kiếm chém hắn làm hai nửa.

Nàng thật không nghĩ tới, người bình thường vẫn theo đuổi nàng, lại không có cốt khí như vậy, không quản đồng bạn sinh tử một mình chạy trốn.

Vương Hạo Thần một bên cũng ngẩn ra, sau đó lại lắc đầu, hắn vốn dĩ đối với Triệu Ung ấn tượng tuy rằng không tốt, thế nhưng cũng chưa quá tệ, lúc này nhìn thấy y hành động vô sỉ như vậy, Triệu Ung chính thức ở trong mắt hắn trở thành không có một chút giá trị chi nhân.

Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương, Trần Thắng đang liều mạng chiến đấu cũng đem một màn này thu vào trong mắt, giận đến khí huyết công tâm, trong lòng cũng trở nên tuyệt vọng.

-Ha ha! Tiểu mỹ nhân, đồng bạn ngươi chạy thì chạy rồi, bây giờ chúng ta cho ngươi một cơ hội, lập tức đầu hàng, bọn ta nhất định sẽ không làm hại ngươi, ngược lại sẽ hảo hảo cưng chiều ngươi a!

Lục Tông lúc này cực kỳ đắc ý nhìn Vân Lan nói, giống như đã đem nàng xem như vậy trong tay.

Vân Lan ánh mắt ảm đạm, lại có một tia quyết tuyệt lạnh lùng, nhìn Vương Hạo Thần truyền âm nói:

-Vương Hạo Thần, ngươi đi mau, ta giúp ngươi đoạn hậu!

Nàng lúc này để cho Vương Hạo Thần rời đi, chính là bởi vì không muốn để cho hắn cùng chiến đội chung sinh tử, còn bản thân lại không thể bỏ chạy, bởi vì nàng không làm được chuyện như vậy trái lương tâm, nếu như nàng liều chết ở lại chiến đấu, bọn họ còn có một tia sinh cơ, nếu ngay cả nàng cũng chạy trốn, vậy Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương mấy người tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Vương Hạo Thần làm sao không hiểu ý tứ của nàng, trong lòng lại càng đối với nữ tử này tăng lên hảo cảm, đối phương có thể trong tình trạng này còn có lòng dạ quan tâm chính mình, thực sự là một cái tâm địa lương thiện nữ tử.

-Ta đi, ngươi làm sao bây giờ?

Vương Hạo Thần tiến lên đứng bên cạnh Vân Lan, nhìn nàng trầm giọng nói.

Vân Lan trầm mặc một lát, sau đó đáp:

-Tĩnh Vân tỷ từng cứu mạng ta, ta nợ nàng một món ân tình, lúc này cho dù chết, ta cũng không thể bỏ nàng lại!

Rồi nàng lại nhìn hắn mà nói:

-Ngươi thì khác, ngươi cũng chúng ta chung đụng không lâu lắm, hai bên không có nhiều cảm tình, cũng không có mắc nợ nhau, ngươi không cần cùng chúng ta liều chết đối địch... tốt rồi, không nói những cái này, ngươi nhanh một chút đi đi a, Đại Cương bọn họ đã nhanh không trụ được rồi!

Còn một câu nàng chưa có nói ra, đó là Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ, coi như hắn ở lại cũng không thể giúp được cái gì, thế nhưng nàng không muốn nói ra điều đó, bởi vì ít nhất Vương Hạo Thần ở trong tình huống này cũng không có giống như Triệu Ung tên kia trực tiếp bỏ chạy, ngược lại vẫn ở lại với bọn hắn.

Hạng người như vậy, tuy rằng thực lực có thể không đủ, nhưng ít nhất không giống một số kẻ hèn nhát, có thể bỏ rơi đồng đội bất cứ lúc nào.

Lục Tông, Tề Uyên hai người lúc này cũng chú ý tới Vương Hạo Thần, bất quá trong mắt bọn hắn lại không chút nào che dấu khinh thị cùng chế nhạo chi ý.

Trước đó bọn hắn cũng đã nhìn ra Vương Hạo Thần là cùng một nhóm với Đồng Tĩnh Vân chiến đội, thế nhưng lại hoàn toàn đem hắn xem là không khí, bởi vì tu vi của đối phương quá thấp, chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ.

Thực lực như vậy, bọn hắn căn bản không thèm để vào mắt.

-Tiểu tử? Tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ lại dám tới nơi này, ta cũng không thể không bội phục dũng khí của ngươi, bất quá hôm nay ngươi vận khí quá kém, gặp phải chúng ta chỉ có một con đường chết!

Lục Tông nhìn Vương Hạo Thần một chút, trong mắt liền hiện ra một tia đố kỵ, bởi vì thiếu niên trước mặt dung mạo quá xuất chúng, mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn ở trước mặt người ta căn bản không đáng nhắc tới, tựa như con vịt xấu xí muốn so sánh với thiên nga vậy.

Đừng nói là hắn, e rằng trên đại lục phần lớn nam nhân đứng trước mặt Vương Hạo Thần đều sẽ có cảm giác như vậy.

Thế nhưng Lục Tông làm sao có thể thừa nhận một cái nam nhân khác dung mạo đẹp hơn mình?

-Lục Tông, hắn cũng không phải chúng ta chiến đội chi nhân! Ngươi kéo hắn vào chuyện này làm gì?

Vân Lan trong lòng trầm xuống, lạnh giọng nói.

-Hắc hắc! Ngươi nói không phải liền không phải, ta xem hắn là ngươi mới thu tiểu bạch kiểm đi a? Đợi lão tử giết hắn rồi, xem hảo hảo chơi ngươi!

Lục Tông âm u cười nói, hướng Tề Uyên nháy mắt một cái, thứ hai lập tức hiểu ý, cười tà một tiếng, liền cùng với Lục Tông xông lên, bản thân mình tiến lên ngăn cản Vân Lan, còn Lục Tông mục tiêu, không ai khác ngoài Vương Hạo Thần.

Vân Lan muốn tiến lên cứu viện, thế nhưng nàng lại bị Tề Uyên ngăn cản, nhất thời không có biện pháp thoát thân.

Lục Tông thân ảnh lao tới hướng Vương Hạo Thần lao tới, khoé miệng hiện ra một nụ cười khinh miệt nói:

-Tiểu tử! Chịu chết đi!

Nói rồi, hắn một chưởng liền đánh đi ra, đánh thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Theo Lục Tông, hắn đường đường một cái Thất Tinh Vũ Đồ, tuỳ tiện một chưởng, đều có thể trọng thương thậm chí đánh chết một cái chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi vũ giả, vì thế Vương Hạo Thần lúc này, nhất định là bị doạ phá gan.

Thế nhưng Vương Hạo Thần khuôn mặt lại không có chút nào bởi vì một chưởng của Lục Tông mà động dung, thậm chí có thể nói là không đem đối phương để vào mắt.

Nếu là hắn còn chưa có đột phá tu vi trước kia, xác thực vô pháp là Thất Tinh Vũ Đồ Lục Tông đối thủ, thế nhưng bây giờ... đối phương ở trước mặt hắn căn bản không tính là thứ gì!

Ngay vào lúc Lục Tông một chưởng gần đến Vương Hạo Thần trước mặt, hắn rốt cuộc động thủ, trong tay Tử Lam Kiếm " sặc " một tiếng ra khỏi vỏ, trường kiếm vung lên, một đạo kiếm quang nhanh như điện phá không mà đến, nhanh tới mức mắt thường vô pháp nhìn thấy, trong nháy mắt chém vào Lục Tông phần cổ.

-Vũ Phong Thức!

Một đạo đạm mạc mà lạnh lùng thanh âm, từ trong miệng Vương Hạo Thần truyền ra.

Lúc Vương Hạo Thần trường kiếm bổ vào Lục Tông phần cổ, cũng là lúc Lục Tông một chưởng đánh vào hắn phần ngực, thế nhưng Vương Hạo Thần lại không phải là người Lục Tông có thể so sánh, phản ứng cực nhanh, trong một sát na tối hậu liền dựa theo Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp né qua một bên, để Lục Tông một chưởng thất bại trong gang tấc.

Hai người một lần giao phong này, đều là tấn công, không hề phòng ngự, Lục Tông một chưởng thất bại về sau, lực lượng còn sót lại đem thân thể hắn tiếp tục đẩy về phía trước, đến khi dừng lại, vị trí đã cách Vương Hạo Thần sau lưng hơn mười bước.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Kim long trận

Vương Hạo Thần vẻ mặt đạm mạc nhìn xem trong tay mình trường kiếm, trên lưỡi kiếm sắc bén như nước đã dính lên một chút huyết dịch đỏ tươi, trong mắt thoáng hiện ra một tia thất vọng.

Thất Tinh Vũ Đồ, không có giống như hắn tưởng tượng có lớn như vậy tính khiêu chiến, ngược lại có chút yếu ớt không chịu nổi.

Mà Lục Tông ánh mắt, thì lại hiện lên vẻ không thể tin cùng hoảng sợ.

-Phốc!

Trên yết hầu hắn hiện ra một đạo cực sâu vết kiếm, máu tươi trong nháy mắt bắn ra như mưa, Lục Tông trong mắt sinh cơ nhanh chóng biến mất, cả người đổ sập xuống, chết đến không thể chết lại.

Lục Tông đến chết cũng không ngờ được, mình lại bị một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ giết chết, hơn nữa còn là một kiếm giảo sát!

Một kiếm kia, quá nhanh, hắn căn bản không có cơ hội né tránh!

Tinh!

Tất cả mọi người đang kịch liệt chiến đấu vào lúc này đều kỳ dị dừng lại động tác, từng cái vẻ mặt cực kỳ đặc sắc nhìn xem một màn kia.

Tề Uyển đang cùng Vân Lan dây dưa, hai mắt càng là trợn tròn lên, tựa hồ sau một lúc đều sẽ rơi xuống mặt đất vậy.

Hắn cùng với Lục Tông thực lực không sai biệt lắm sàn sàn nhau tầm đó, nếu như Vương Hạo Thần có thể một kiếm chém giết Lục Tông, vậy chẳng phải là cũng có thể dùng một kiếm giết chết hắn hay sao?

Thế nhưng mà, bọn hắn nghĩ nát óc cũng không thể tài nào hiểu nổi, làm sao một kẻ chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, lại có thể đem Lục Tông Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả chém giết dễ dàng trong nháy mắt như vậy?

Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương mấy người cũng kinh ngạc không kém, bọn hắn vốn dĩ cho là để cho Vương Hạo Thần gia nhập chiến đội, chính là mang theo một cái gánh nặng, lại không nghĩ tới, người sau thực lực lại cường hãn như vậy, giết Thất Tinh Vũ Đồ như thái dưa cắt rau, tuy rằng nói là Lục Tông có phần chủ quan khinh địch, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực vẫn có thể khẳng định là cực kỳ cường đại, thậm chí có thể sánh ngang Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả như Đồng Tĩnh Vân, Lý Nguyên mấy người.

-Không nghĩ tới, tên này lại là thâm tàng bất lộ!

Vân Lan khuôn mặt nhỏ kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Thần, trong lòng lại có chút xấu hổ, người ta thực lực cường đại như vậy, nàng trước đó còn bao đồng muốn bảo vệ hắn, rốt cuộc là ai bảo vệ ai mới đúng a?

Lý Nguyên sắc mặt cũng có chút khó coi, lần này chiến đấu, bọn hắn cục diện vốn là tất thắng không thể nghi ngờ, ai biết nửa đường lại nhảy ra một cái không biết từ đâu tới chiến lực biến thái Vương Hạo Thần, cái này để cho hắn rất là ngoài ý muốn.

-Hừ! Coi như tiểu tử này lại cường đại thì có thể như thế nào? Chúng ta một phía có ba vị Bát Tinh Vũ Đồ, không nói hắn chưa chắc đã có Bát Tinh Vũ Đồ thực lực, coi như là có, chúng ta như cũ có thể lấy số lượng đè chết hắn!

Lý Nguyên hít sâu một hơi, chấn định trở lại, cho dù Vương Hạo Thần xuất hiện, cho hắn một phen kinh ngạc, thế nhưng hắn như cũ không có sợ hãi, bởi vì xét về tương quan lực lượng, bọn hắn phe này như cũ chiếm ưu thế tuyệt đối.

-Dương Hùng huynh, Tân Lập huynh, thỉnh ra tay nhanh gọn một chút, không muốn để cho bọn hắn có cơ hội lật bàn!

Lý Nguyên nhìn hai vị Bát Tinh Vũ Đồ khác trầm giọng nói, hắn là người cẩn thận, ngoài miệng tuy rằng lời lẽ không đem Vương Hạo Thần để vào mắt, thế nhưng như cũ vẫn không muốn để xảy ra chuyện vượt qua tầm kiểm soát.

Dương Hùng cùng với Tân Lập trong lòng không cho là đúng, bất quá vẫn muốn cho Lý Nguyên một chút mặt mũi, vì thế cũng không trì hoãn nữa, toàn lực hướng Đại Cương cùng Trần Thắng ra tay, muốn đem bọn họ triệt để đánh bại.

Thế nhưng Đại Cương, Trần Thắng hai người cũng biết bọn hắn ý định, vì thế cật lực dây dưa kéo dài thời gian, hi vọng có thể có kỳ tích xảy ra.

Đồng Tĩnh Vân ngược lại liều mạng công kích Lý Nguyên, vậy mà đem đối phương ép xuống hạ phong, đồng dạng muốn đem y nhanh chóng đánh.

Bất quá Lý Nguyên thực lực không kém gì nàng, hắn chỉ muốn giữ cho mình không bại, toàn lực phòng thủ, Đồng Tĩnh Vân mặc dù chiếm thượng phong, thế nhưng muốn thắng lại quá khó khăn.

Tề Uyên lúc này đang cùng Vân Lan kềm chế lẫn nhau, bất quá hắn trong lòng sợ hãi, lại không phải là nữ tử trước mặt, mà là nam tử tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ vừa mới một kiếm diệt sát Lục Tông kia.

Tề Uyên bởi vì phải phân ra một nửa tâm thần chú ý Vương Hạo Thần, vì thế bị Vân Lan đè đánh nặng, thế nhưng hắn lại không có cách nào, chỉ mong đám người kia nhanh chóng xử lý địch thủ, sau đó chạy tới giúp mình một tay.

Đáng tiếc, Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không cho Tề Uyên cơ hội này, chỉ thấy hắn thân hình tiến về phía trước, một kiếm không hề có chút dấu hiệu báo trước bổ đi ra, hoá thành một kiếm khí màu vàng thật dài giống như lưu tinh vụt qua, hướng Tề Uyên phách trảm mà đến.

Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới mặc dù không có chính thức đạt tới Kiếm Ý, thế nhưng cũng đã đạp vào nửa bước, chưa thể ngưng tụ ra chân chính hoàn mỹ kiếm ý, bất quá uy lực của một kiếm bình thường như vậy lại so với người chưa chạm tới cảnh giới kiếm ý thi triển kiếm pháp tuyệt chiêu còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Có nửa bước kiếm ý gia trì, mặc dù hư hư thực thực, lại để cho kiếm ý của hắn càng thêm sắc bén đáng sợ.

Tề Uyên sớm đã có đề phòng, thế nhưng khi nhìn thấy đạo kiếm khí kia chém tới da đầu vẫn không khỏi run lên, bởi vì hắn tại trên đạo kiếm khí kia, cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Lúc này hắn đang càng Vân Lan kịch chiến, hơn nữa còn rơi xuống hạ phong, nếu lúc này miễn cưỡng tiếp nhận một kiếm này, e rằng sẽ trực tiếp bị chém làm hai nửa.

-Khốn kiếp! Đây là các ngươi bức ta!

Tề Uyên bị ép tới đỏ mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, từ trong người lấy ra một vật lớn chừng nắm tay, cánh tay đánh vài đạo ấn quyết lên vật kia, một cỗ bàng bạc khí thế, trong nháy mắt liền ở trên thứ đồ vật đó bạo phát mà ra, tựa như một đầu thần long vừa tỉnh giấc ngủ dài.

-Ầm!

Từng đạo hào quang không ngừng toả sáng rực rỡ, mà trên bề mặt của vật kia, lại xuất hiện vô số đạo văn tự huyền bí, nhanh chóng lan rộng.

Đạo kiếm khí màu vàng kia vào lúc này đã đánh vào vật kia trên thân, thế nhưng lại bị ngạnh sinh cản trở, ngay cả một vết cắt cũng không thể lưu lại.

-Đây là... trận pháp trận bàn?

Vương Hạo Thần nhìn xem một màn trước mắt, lông mày không tự chủ được hơi nhíu lại.

Trận pháp, hiểu theo nghĩa đơn giản nhất đó là dùng nguyên lực bằng một phương pháp đặc biệt để hình thành cộng hưởng dẫn phát thiên địa nguyên khí, có thể công có thể thủ, tuỳ theo ý muốn người sử dụng.

Mà mỗi một trận pháp hình thành đều cực kỳ phức tạp, như một công trình, một kiến trúc lớn.

Trận bàn có thể coi là trái tim và cũng là thứ dẫn đường, trận bàn chính là cấu trúc cho đường đi của trận pháp.

Một định lý đơn giản, nếu như ngay cả bản vẽ đều không có đầy đủ, vậy cả công trình sẽ không có cách nào dựng lên.

Lúc này Tề Uyên ném ra một đạo trận bàn kia, chính là một loại trận pháp cấp thấp, bình thường được giữ ở trạng thái phong ấn để có thể mang theo bên người, làm vật bảo hộ tính mạng.

Tề Uyên trước đó để sở hữu trận pháp này, cơ hồ là đã đem một phần ba tài sản trên người dùng để trao đổi, nếu không phải bây giờ gặp phải tình huống nguy hiểm tính mạng, hắn tuyệt đối sẽ không nỡ dùng đến lá bài tẩy này.

-Kim Long Trận! Hiện cho ta!

Tề Uyên hai mắt tràn đầy đau lòng khẽ quát một tiếng, trong lòng đã nhận định, hắn đã không tiếc hết thảy sử dụng lá bài tẩy lớn nhất của mình, vậy bằng mọi giá phải đem Vương Hạo Thần chém giết, nếu không hắn quả thực không chịu nổi cái giá như vậy.

-Rống!

Một tiếng nhàn nhạt tiếng long ngâm từ trong khối trận bàn vang vọng mà ra, một đầu màu vàng long ảnh chậm rãi ngưng tụ ở trong hư không, mặc dù chỉ là hư ảnh, thế nhưng nó hình thể lại rất lớn, ít nhất gấp 5, 6 lần thường nhân, hơn nữa khí thế trên người lại vượt qua Tề Uyên Thất Tinh Vũ Đồ không ít, ẩn ẩn có thể so sánh với nhân loại Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả.

-Nhất phẩm sơ cấp đỉnh phong trận pháp!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nhìn xem trước mắt tiểu cự long, cũng không có chút nào bối rối, dựa theo hắn phán đoán, Kim Long Trận này uy lực tuy rằng mạnh hơn Thất Tinh Vũ Đồ một đoạn, thế nhưng so sánh với Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả vẫn có không ít chênh lệch, mà hắn ngay cả chân chính Bát Tinh Vũ Đồ còn dám chiến một trận, vì sao phải e ngại một cái trận pháp đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Phá trận

Ha ha! Thật không nghĩ tới Tề Uyên kẻ này ẩn dấu thật là đủ sâu, để cho mấy người chúng ta đều phải lau mắt mà nhìn!

Lý Nguyên vừa mới thoát khỏi Đồng Tĩnh Vân công kích, đưa mắt nhìn Tề Uyên vận dụng Kim Long Trận đối kháng Vương Hạo Thần, khoé miệng liền hiện ra một tia cười nghiền ngẫm.

Kim Long Trận uy lực hắn cũng biết, tuy rằng vô pháp chiến thắng giống như bọn hắn hàng thật giá thật Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, thế nhưng muốn vây khốn bọn hắn cấp bậc này vũ giả một khoảng thời gian vẫn là có thể, Lý Nguyên trong lòng cho rằng, Tề Uyên vận dùng Kim Long Trận, muốn đối phó Vương Hạo Thần đã là dư xài.

Hơn nữa coi như Tề Uyên không thể đánh bại Vương Hạo Thần cũng không có vấn đề, chỉ cần dựa vào Kim Long Trận giữ chân đối phương một khoảng thời gian liền đã đủ, một khi mấy người bọn hắn chiến thắng của riêng mình kẻ địch, liền sẽ chạy đến tương trợ Tề Uyên, như vậy kết cục không

cần nói cũng biết.

Mà Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương mấy người thì lại tâm có chút chìm xuống, trong mắt lộ ra từng tia lo lắng, thế nhưng bọn hắn lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc, càng không có năng lực đi trợ giúp Vương Hạo Thần, chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng ký thác tại hắn trên người.

-Tiểu huynh đệ! Ngươi nhất định phải chiến thắng a! Nếu không chúng ta thực sự liền xong rồi!

Đại Cương nhìn theo Vương Hạo Thần giao chiến phương hướng, lẩm bẩm nói thầm.

Hắn trên người lúc này đã chằng chịt vết thương, máu tươi chảy đầm đìa, mà đối thủ của hắn là Dương Hùng, thì lại vẫn nhàn nhã không chút tổn hại.

Cái này cũng bình thường, Đại Cương tu vi so với Dương Hùng thấp hơn một cái tiểu cảnh giới, một khi giao chiến người ăn thiệt thòi tự nhiên là hắn, có thể trụ được đến lúc này, đã là rất giỏi rồi.

Dương Hùng tay cầm trường kích như một toà núi lớn đứng gần đó, trên người hắn khí thế cuồng bạo, so với Đại Cương chỉ có hơn chứ không kém, mà bàn về thực lực, hắn cũng an ổn ép đối phương một đầu.

-Kết thúc đi!

Tựa hồ đã đối với trận chiến này hết kiên nhẫn, Đại Cương kiên cường nằm ngoài dự đoán Dương Hùng hắn, khá tốt đối phương thua kém hắn một tiểu cảnh giới, nếu không hắn cũng không có nắm chắc đè ép đối phương như vậy.

-Ầm!

Tay Dương Hùng xiết chặt trường kích màu đỏ, thân kích run lên phát ra từng đạo cuồng sát thanh âm, tựa như một đầu hung thú khát máu.

-Man Tượng Trì Địa!

Bàng bạc nguyên khí từ trên đỉnh đầu Dương Hùng phóng lên tận trời cao, Huyết Vân Kích tựa như một đầu man tượng mạnh mẽ xông ra, nghiền áp tất cả.

Đại Cương cảm nhận được nguy cơ khủng bố từ một kích này phát ra, bàn tay xiết chặt chiến phủ, toàn lực vận chuyện nguyên khí trong cơ thể.

Hắn biết, Dương Hùng chính là đang muốn toàn lực một kích kết liễu hắn, mà hắn, thì nhất định phải kéo dài thời gian lâu nhất có thể.

-Tiểu tử! Cho ngươi biết sự lợi hại của ta Kim Long Trận!

Bên kia chiến trường, Tề Uyên hung hăng trừng mắt nhìn Vương Hạo Thần, chỉ thấy tay hắn bấm quyết, tựa hồ là phát ra một cái mệnh lệnh gì đó, điều khiển Kim Long Trận phát động công kích.

Tề Uyên không phải là trận pháp sư, vì thế cũng chỉ có thể dựa theo hướng dẫn thực hiện một số thao tác đơn giản lên trận pháp, chứ không thể phát huy ra chân chính bên trong tinh tuý uy lực của trận pháp như trận pháp sư.

Nếu như Tề Uyên là một cái trận pháp sư hàng thật giá thật, vậy Kim Long Trận trong tay hắn điều khiển phát ra uy lực, ngay cả Bát Tinh Vũ Đồ đều muốn tạm thời tránh lui mũi nhọn.

-Chỉ là một cái tiểu trận mà thôi, sao có thể vây khốn ta?

Vương Hạo Thần nắm lấy Tử Lam Kiếm, lạnh nhạt nhìn xem Kim Long hư ảnh,hắn cũng không hiểu nhiều về trận pháp, thế nhưng hắn lại hiểu rõ một đạo lý, tại tối cường man lực trước mặt, tất cả đều có thể bị phá vỡ.

Nếu đã không thể dùng kỹ xảo phá trận, vậy liền trực tiếp dùng cách trực tiếp nhất, bằng thuần tuý lực lượng phá vỡ trận bàn.

-Ầm! Ầm!

Trong cơ thể hắn, vào lúc này phảng phất có một đạo thần lôi gào thét chấn động, để cho người khác phải giật mình run rẩy.

Từng đạo xích hồng nguyên khí, từng đạo đều giống như xích lôi, lúc này, từ trong cơ thể hắn dũng mãnh tiến ra, quấn quanh Vương Hạo Thần thân thể, để cho hắn nhìn qua giống như một vị lôi thần tôn giả.

Nếu làm ra so sánh, vậy lúc này xích lôi quanh người Vương Hạo Thần so với lúc hắn mới luyện thành Viêm Lôi Quyết phải ngưng thực và dày đặc hơn nhiều, rõ ràng, đây chính là kết quả mà hắn tu luyện khắc khổ trong thời gian qua mới có được.

-Rống!

Đúng lúc này, đầu Kim Long hư ảnh kia gầm lên một tiếng, thân hình mạnh mẽ lao lên, một cái long vĩ mang theo hung hãn kình lực cuồng bạo hướng về

Vương Hạo Thần quất tới.

Sự thật đúng là Tề Uyên không có năng lực điều khiển thành thục cũng như thi triển ra Kim Long Trận bên trong tuyệt chiêu, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Kim Long Trận ở trong tình trạng tự động vận chuyển, uy lực phát ra như cũ có thể để cho một vị bình thường Thất Tinh Vũ Đồ phải khổ sở chống đỡ.

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng, trong mắt không có một tia hoảng loạn, chỉ thấy hắn tay áo vung lên, quấn quanh người xích hồng nguyên khí ầm ầm rung động, từ trên đỉnh đầu Vương Hạo Thần phóng thẳng lên tận trời, sau đó ngưng kết thành một đạo màu đỏ khí trụ, hướng Kim Long hư ảnh đánh tới.

-Oanh! Oanh!

Bên trong màu đỏ khí trụ, ẩn chứa từng tia lôi điện đáng sợ, tản mát ra một cỗ không gì sánh được bá đạo khí thế.

-Ầm!

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ hung hăng cùng một chỗ đụng vào nhau, tạo nên từng đợt sóng năng lượng từ trung tâm tràn ra bên ngoài, dư ba của nó, hoàn có thể tại chỗ trọng thương một vị Lục Tinh Vũ Đồ vũ giả.

Bên trong tràng chiến, Vương Hạo Thần đánh ra đạo kia viêm lôi khí trụ trực tiếp tan rã bên trong đợt sóng xung lực, ngay cả lôi điện bên trong đều bị phá vỡ không còn sót lại thứ gì.

Thế nhưng Kim Long hư ảnh cũng không tốt đi nơi nào, bị trấn cho liên tục lui về phía sau, trên người kim quang không ngừng tán loạn, ngay cả trận bàn đều bị viêm lôi khí đánh cho rung chuyển, kém một chút liền sụp đổ.

-Cái này sao có thể?

Tề Uyên đang cùng Vân Lan chiến đấu, nhìn thấy một màn này, hai mắt cơ hồi đều lồi đi ra, thậm chí hắn cũng có chút hoài nghi bản thân có phải hay không nhìn lầm.

Kim Long Trận uy lực, hắn chính là người rõ hơn ai hết, vì thế mới không tiếc đại giá mua làm bảo vật hộ thân, mặc dù trận pháp không có người điều khiển, thế nhưng như cũ có thể chính diện nghiền ép Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả, coi như gặp phải mới vào Bát Tinh Vũ Đồ đều có sức vây khốn một lúc, thế nhưng bây giờ lại vô pháp đè ép một tên tiểu tử tu vi chỉ mới có Ngũ Tinh Vũ Đồ.

-Là nào tiểu tử này ẩn dấu tu vi?

Tề Uyên không thể không liên tưởng đến loại khả năng này, hắn thân là tán tu, quanh năm suốt tháng cơ hội đều là ở tại Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên trong, đối với thiên tài yêu nghiệt trên đại lục biết được rất nông cạn, cũng chưa từng nghe nói qua Vương Hạo Thần loại thiên tài có bản lĩnh vượt hai, ba cái cấp bậc khiêu chiến địch thủ như vậy.

Vì thế lúc này Tề Uyên, trong lòng mới có suy nghĩ rằng Vương Hạo Thần dùng bí pháp che dấu tu vi, để cho bọn hắn bên ngoài nhìn vào chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng kỳ thực lại là một cái Thất Tinh, thậm chí Bát Tinh Vũ Đồ cường đại vũ giả.

Vương Hạo Thần nhìn Kim Long hư ảnh đã càng thêm hư ảo trước mắt, khe khẽ lắc đầu, Kim Long Trận này uy lực đủ để ngăn cản Thất Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thậm chí là nửa bước Bát Tinh, thế nhưng so với chân chính Bát Tinh Vũ Đồ vẫn còn có chênh lệch, hắc thực lực bây giờ, trong mắt chỉ có Bát Tinh Vũ Đồ là xứng làm đối thủ của hắn, toà Kim Long trận này, vẫn còn kém một chút!

-Không cần lãng phí thời gian!

Vương Hạo Thần ánh mắt loé lên, vận chuyển thể nội nguyên khí, toàn lực rót vào cánh tay, năm ngón tay nắm lại thành quyền, hung hăng đánh đi ra.

-Phục Hổ Quyền!

-Rống!

Một quyền đánh ra, mang theo hùng vĩ cự hổ tiếng gầm, Vương Hạo Thần lúc này, tựa hồ hoá thành một đầu mãnh hổ đang giương nanh múa vuốt, toàn thân được bao phủ bởi Viêm Lôi Khí đỏ rực như lửa, không chút uý kỵ đánh thẳng về phía Kim Long Trận trận bàn.

Kim Long hư ảnh gào thét, tựa như không cam lòng khuất phục, bộc phát ra mạnh nhất của mình lực lượng, toàn lực đánh tới, cùng Vương Hạo Thần liều mạng một kích.

Thế nhưng, đối mặt Vương Hạo Thần hung hãn nhất một quyền, Kim Long Trận thế công hoàn toàn không phải đối thủ, va chạm một lúc kia, trận bàn liền xuất hiện vết nứt, mà Tề Uyên ở bên ngoài cảm nhận chuyện này, sắc mặt liền lập tức đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.